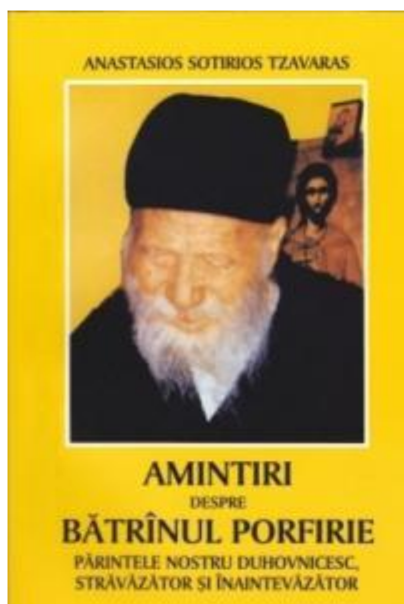
Anastasios Sotirios Tzavaras - Amintiri despre bătrânul Porfirie, părintele nostru duhovnicesc, străvăzător şi înaintevăzător

Index

Fraţilor mei duhovniceşti, această carte duhovnicească "Amintiri despre bătrânul Porfirie, părintele nostru duhovnicesc, străvăzător şi înaintevăzător", o dedic tuturor fraţilor mei duhovniceşti, aflaţi în toate colţurile lumii, spre întărirea lor morală.

Mă rog ca harul cel dumnezeiesc şi rugăciunile fierbinţi ale părintelui Porfirie să ne ajute să ne găsim drumul spre mântuire prin pocăinţă şi curată vieţuire pe care le-a propovăduit, spre veşnica odihnă în Împărăţia Cerurilor, alături de cuviosul nostru părinte cel slăvit de Dumnezeu şi cel plin de har.

Prolog - la ediţia a cincea

Această carte s-a ivit de la sine, izvorând din sufletul scriitorului, la puţin timp după adormirea Bătrânului Porfirie. Fără a avea pretenţia unei expuneri sistematice a celor scrise, cartea a fost bine primită de toţi credincioşii creştini, care au văzut în scriitor doar un alt creştin, la fel de simplu ca şi ei, care le vorbeşte în limbajul de zi cu zi despre toate lucrurile minunate şi despre toate învăţăturile pe care şi le aminteşte din discuţiile cu Părintele Porfirie.

Până acum au apărut patru ediţii, lucru ce vădeşte cu prisosinţă aprecierea de care se bucură în rândul cititorilor asemenea texte simple şi uşor de înţeles, care prezintă întâmplări fără a recurge la analize foarte complicate, constituind un izvor ce ostoieşte setea tuturor sufletelor însetate. În ce îi priveşte pe cei ce şi-ar putea dori mai mult, cu siguranţă există - şi ne dorim să existe - alte cărţi, mai voluminoase şi mai amănunţite, care să descrie experienţele altor semeni de-ai noştri ce au vieţuit alături de Părintele Porfirie.

De bună seamă, toate descrierile sunt inevitabil marcate de trăirile fiecăruia în parte şi nu sunt excluse unele interpretări greşite, fie din partea scriitorului, fie din cea a cititorului. Astfel de lucruri se află în fiece carte, chiar şi în cele patristice şi totuşi acesta nu este un motiv temeinic ca să nu se mai scrie şi să nu se mai editeze cărţi, fie ele şi simple, tocmai pentru că sunt de mare folos duhovnicesc.

Salutăm faptul că scriitorul a dăruit cuvenitele drepturi de autor pentru ediţiile viitoare ale acestei cărţi, Sfintei Mănăstiri de maici a Schimbării la Faţă a Mântuitorului, mănăstire întemeiată de Părintele Porfirie. Socotim că aceasta va aduce bucurie în sufletele multor altor creştini.

Aceasta a cincea ediţie este revăzută şi adăugită de scriitorul însuşi. În rest s-au păstrat forma şi conţinutul iniţial.

Scopul acestei cărţi nu este aducerea unor laude Părintelui Porfirie, ci acela de a-i îndemna pe toţi să-L iubească pe Hristos, Care este Totul, aşa cum însuşi părintele spunea. Dacă fie şi un singur suflet se va folosi de această carte, atunci este îndreptăţită osteneala celor ce au înlesnit apariţia sa.

Câteva cuvinte la ediţia a şasea

Aceasta a şasea ediţie a cărţii a grupat tematic materialul cuprins, au mai fost adăugate câteva titluri, pentru o mai lesne găsire a celor căutate şi de asemenea s-au făcut unele revizuiri şi adăugiri. În rest, cartea păstrează forma cunoscută, sub care a fost atât de îndrăgită de cititori.

În loc de prolog

Despre Bunicuţul nostru, căci aşa îi spuneam Părintelui Porfirie cei mai mulţi dintre fiii săi duhovniceşti, cu mare greutate voi putea scrie câteva rânduri eu, nepriceputul. Totuşi o voi face doar pentru a vă linişti cugetul şi pentru a răspunde iubirii voastre. Voi asculta cuvintele Domnului nostru, care spun că El i-a făcut minunaţi pe sfinţii Săi şi că este El Însuşi Minunat întru sfinţii Săi.

Deşi nu sunt teolog şi nici nu sunt dăruit cu talent literar, nefiind filolog sau literat şi, prin urmare, necunoscând sensurile şi formele trebuincioase unei asemenea lucrări, mă voi strădui să povestesc ce ştiu despre Părintele Porfirie, mânat de dragostea mea pentru sfinţia sa, scriind acestea pentru slava Preasfintei Treimi.

Prima oară am auzit vorbindu-se despre Părintele Porfirie într-o zi pe când şedeam la o masă, în curtea unei gospodarii din satul Mazi, din regiunea Lokrida, vorbind cu câţiva consăteni de-ai mei.

Dumnezeu a arătat că Părintele Porfirie a fost un sfânt. El a arătat primul şi abia apoi noi, ceilalţi, care am trăit sau am auzit despre minunile sale. Domnul l-a făcut sfânt şi în curând va fi recunoscut ca sfânt chiar de Biserică, dacă nu pentru alte virtuţi, măcar pentru fierbintea sa iubire pentru Dumnezeu, pentru credinţa sa neclintită şi pentru desăvârşita smerenie înaintea Sa, dovedite printr-o deplină ascultare. Adesea părintele îmi spunea: „Ascultarea, fiule, este adevărata smerenie".

Eu, ca fiu duhovnicesc al Părintelui Porfirie, chiar de la început, de când am aflat unele întâmplări legate de sfinţia sa, dar chiar şi mai apoi, când am venit la Atena ca să dau examen la Aviaţie, şi toată viaţa mea, până în ultimile zile ale părintelui, când a plecat la Muntele Athos, locul pe care îl orânduise pentru obştescul său sfârşit, am încercat mereu să aflu alături de sfinţia sa cât mai mult şi să îi urmez exemplul.

Astfel, mai întâi în Biserica Sfântul Gherasim de la Policlinica din Atena şi mai apoi la Sfântul Nicolae în Kallisia şi la Mănăstirea din Milesi, precum şi în toate casele şi spitalele unde a fost tratat pentru diversele boli pe care le îndura pentru iubirea lui Hristos, nu am pierdut nici o ocazie de a-i fi alături. De multe ori mergeam împreună cu părintele în diverse locuri, cu maşina mea.

Aşa l-am putut vedea cum se ruga necontenit, cum săruta icoanele, cum aprindea lumânările, cum se purta cu fiecare om ce venea la sfinţia sa, cum ierta, cum vorbea, cum păşea, cum slujea, cum ne dădea curaj, întărindu-ne în credinţa noastră şi cum, în cele din urmă, pentru a evita zarva, a preferat să-şi dea obştescul sfârşit la Muntele Athos - Grădina Maicii Domnului, pe care mult o iubea şi care îi era călăuzitoare -, precum şi multe altele. În acest chip, în viaţă fiind, dădea slavă cerescului nostru Părinte.

De aceea şi Hristos l-a slăvit pe Părintele, prin multa dragoste pe care i-au arătat-o oamenii cât timp a trăit, văzându-i sfinţenia. În fiecare zi veneau la sfinţia sa zeci de maşini şi de autocare pline cu oameni, care voiau doar să primească binecuvântarea sa.

Dumnezeu i-a dăruit slava pe pământ, dar şi în ceruri, de unde mijloceşte acum laolaltă cu alţi sfinţi, pentru mântuirea noastră, ajutându-ne în toată nevoia, ori de câte ori îl chemăm. Ştiu că acest lucru este adevărat, pentru că de fiecare dată când i-am cerut ceva, nu m-a respins nicicând, în măsura în care cele cerute erau spre binele meu.
Darul străvederii (adică acela de a fi văzător cu duhul), precum şi darul profeţiei (adică de a putea spune cele viitoare) - fiindcă pe lângă toate celelalte daruri ale sale, părintele fusese dăruit de Dumnezeu şi cu aceste două daruri - le folosea, aşa cum ne spunea adesea, pentru a-i ajuta pe semenii noştri să se înalţe duhovniceşte, pentru a le trezi râvna pentru Hristos şi pentru Biserica Sa.

Aceasta este umila mea părere despre sfântul Părinte Porfirie şi cred că trebuie să fiţi încredinţaţi de temeinicia ei, pentru a-l avea cu toţii sprijin şi mijlocitor înaintea

lui Dumnezeu. Fiindcă tot binele de Sus purcede şi, de-l vom cere cu smerenie şi dragoste, nu vom fi nicicând lipsiţi de el.

În chip de testament Părintele Porfirie ne-a lăsat o scrisoare ce cuprinde câteva poveţe foarte însemnate pentru noi, fiii săi duhovniceşti, scrisoare pe care o transcriu aici, ca să aflaţi cu toţii ce ne-a spus înainte de a pleca de la noi cu trupul. Ne-a sfătuit în ce chip putem deveni cu toţii fiii lui Dumnezeu şi ne-a povăţuit să încercăm să urmăm cât mai bine tot ce am învăţat, ce am auzit şi am trăit alături de sfinţia sa, fiindcă doar astfel se va bucura privindu-ne din ceruri şi ne va putea ajuta, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin.

Scrisoarea bătrânului Porfirie către fiii săi duhovniceşti

Iubiţii mei fii duhovniceşti,

Acum, când mintea-mi este încă întreagă, vreau să vă dau câteva sfaturi. De mic copil mă aflam tot în păcate. Când m-a trimis maica mea să păzesc vitele pe munte - căci tatăl meu, fiind săraci, plecase în America să lucreze la canalul Panama pentru noi, copii săi -, pe când păşteam vitele, citeam silabisind viaţa Sfântului Ioan Kalivitul. Şi l-am îndrăgit foarte mult pe Sfântul Ioan şi mă rugam îndelung, ca un copil ce eram de doisprezece-cincisprezece ani, nu-mi mai amintesc prea bine. Şi vrând să-l imit, cu foarte multă luptă am plecat de la părinţii mei pe ascuns şi am ajuns la Kafsokalivia, în Muntele Athos şi am intrat în ascultare la doi Bătrâni ce erau fraţi buni, Pantelimon şi Ioanichie. S-a întâmplat să fie foarte evlavioşi şi plini de virtuţi, aşa că i-am îndrăgit foarte şi, de aceea, cu rugăciunile lor, făceam deplină ascultare. Acest lucru m-a ajutat foarte mult; simţeam o mare iubire pentru Dumnezeu şi petreceam foarte bine. Însă, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, pentru păcatele mele, m-am îmbolnăvit foarte rău. Atunci Bătrânii mei m-au povăţuit să mă duc la părinţii mei, în satul meu, la Sfântul Ioan din Evvia.
Şi, deşi de mic copil făcusem păcate multe, când m-am întors în lume am continuat a face păcate care, până astăzi, s-au înmulţit foarte mult. Lumea însă m-a socotit bun şi acum toţi spun că sunt sfânt. Eu însă, simt că sunt cel mai păcătos om din lume. Câte mi le-am amintit, desigur le-am mărturisit şi ştiu că Dumnezeu mi le-a iertat pe cele spovedite, însă acum simt că şi păcatele mele sufleteşti sunt foarte multe, aşa că vă rog pe voi, cei care m-aţi cunoscut, să vă rugaţi pentru mine, fiindcă şi eu, cât am trăit, m-am rugat cu multă smerenie pentru voi. ***Iar acum, că mă îndrept spre cer, cred că Dumnezeu mă va întreba: „Ce cauţi tu aici?". Iar eu Îi voi spune: „Nu sunt vrednic, Doamne, de acest loc, ci, ceea ce iubirea Ta va voi, să mi se facă mie". Mai departe nu ştiu ce va fi. Îmi doresc însă să lucreze iubirea lui Dumnezeu.***

Şi întotdeauna mă rog ca fiii mei duhovniceşti să-L iubească pe Dumnezeu, Care este totul, ca să ne învrednicească să intrăm în nezidita Sa Biserică de pe pământ. Fiindcă de aici trebuie să purcedem. Eu întotdeauna m-am străduit să citesc imnele Bisericii, Sfânta Scriptură şi Vieţile Sfinţilor noştri şi mă rog ca şi voi să faceţi acelaşi lucru. Eu m-am străduit, cu darul lui Dumnezeu, să mă apropii de Dumnezeu şi mă rog ca şi voi să faceţi acelaşi lucru.

Vă rog pe toţi să mă iertaţi pentru toată supărarea ce v-am pricinuit.

Ieromonah Porfirie

Kafsokalivia,4/17 iunie 1991

Voi continua acum încercând să vă prezint câteva elemente biografice legate de Bătrânul Porfirie, diferite întâmplări, mai mari sau mai mici, sfaturi, poveţe, învăţături şi multe altele, din care putem pricepe treapta înaltă de sfinţenie la care ajunsese Părintele Porfirie, cugetul şi nenumăratele daruri de care s-a învrednicit cuviosul Bătrân. Voi descrie felul în care tămăduia oamenii, ajutorul pe care îl dădea tuturor celor ce se duceau la el sau îi telefonau sau îl chemau în rugăciune. Mă rog ca şi din locul cel înalt în care se află acum, eliberat de învelişul său trupesc, şi unde se desfătează de Harul deplin al lui Dumnezeu Cel în Treime, să ne dăruiască tuturor tot binele spre mântuirea sufletelor noastre.

Toate acestea nu oglindesc pe deplin bogăţia vieţii sale şi numărul foarte mare al fiilor săi duhovniceşti de toate vârstele şi de toate stările sociale.

Câteva date biografice despre bătrânul Porfirie

Duhovnicescul Părinte Porfirie a adormit întru Domnul în Chilia (Coliba) Sfântului Gheorghe, de la Sfântul Schit al Sfintei Treimi din Kafsokalivia, de la Muntele Athos, la orele patru şi treizeci dimineaţa, în ziua de 2 decembrie 1991, în al optzeci şi şaselea an al vieţii sale.

S-a născut la 7 februarie 1906, lângă satul Sfântul Ioan din Karystia (Evvia), aproape de Aliveri, din părinţi săraci, pe nume Leonidas şi Eleni Bairaktari.

Tatăl său, Leonidas, care din pricina sărăciei a fost silit să plece în lume ca să lucreze la canalul Panama, a fost şi psalt (cântăreţ la biserică) în satul său. Ca psalt l-a însoţit adesea pe Sfântul Nectarie, fiindu-i ajutor în călătoriile sale.

La Botez Părintele Porfirie a primit numele de Evanghelos. A fost al patrulea din cei cinci copii ai părinţilor săi.

A urmat cursurile şcolii din sat doar vreme de doi ani şi, din pricina sărăciei, a fost nevoit să părăsească şcoala, astfel la vârsta de opt ani a început să lucreze micile ogoare deţinute de familia sa şi să păzească animalele. Pentru a câştiga mai mulţi bani, de mic a început să lucreze la minele din zonă şi, mai apoi, la nişte băcani din Halkida şi din Pireu.

Încă de mic, părintele se dezvolta foarte repede şi, aşa cum el însuşi povestea, îşi râdea barba de la vârsta de opt ani. De mic era foarte serios, harnic şi îngrijit, arătând mult mai mare decât era în realitate.

Citind silabisit viaţa Sfântului Ioan Kalivitul, în timp ce păştea oile, dar şi pe când lucra la băcănia din Pireu, a simţit o dorinţă fierbinte de a-l imita. De aceea a pornit-o în mai multe rânduri spre Muntele Athos dar, din diferite pricini, se întorcea înapoi. În cele din urmă, pe când avea doisprezece sau paisprezece ani, a pornit, fără ştirea alor săi, hotărât să ajungă la Sfântul Munte, iar dorinţa i s-a împlinit, cu binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos.

Pronia cea dumnezeiască a iconomisit astfel lucrurile încât a fost primit ca ucenic, în ciuda vârstei sale fragede, de către doi fraţi împreună nevoitori, evlavioşi şi plini de virtuţi, pe nume Pantelimon şi Ioaniche, ce vieţuiau în Chilia Sfântului Gheorghe din Kafsokalivia.

I-a îndrăgit de îndată pe cei doi Bătrâni, cu tot entuziasmul inimii sale tinere şi s-a supus lor fără gânduri de prisos, ca lui Hristos Însuşi şi, cu multă râvnă, bunăvoinţă şi smerenie, le împlinea tot cuvântul. Singurul lui necaz era că nu îl puneau la şi mai multă nevoinţă, despre care, din puţinele lucruri pe care ni le-a spus despre acea perioadă, ştim că era o nevoinţă neîncetată, intensă, plină de bucurie şi de asprime în acelaşi timp. Mergea desculţ prin zăpadă, bătând cărări anevoioase. Dormea foarte puţin, întins pe podea, acoperit doar cu o pătură, chiar şi pe timpul iernii. Făcea multe metanii, cu trupul gol de la brâu în sus, ca să nu-l fure somnul. Sculpta lemnul, dar lucra şi în aer liber, unde aduna lemne şi melci, căra pământ cu spinarea de la mari distanţe, fiindcă voiau să facă o mică grădină în părţile stâncoase ale Chiliei Sfântului Gheorghe. Totodată se străduia să aibă atenţia îndreptată la citirile şi troparele sfintelor slujbe şi să le înveţe pe de rost. A învăţat pe de rost Sfintele Evanghelii în timpul rucodeliei şi le repeta întruna, ca să nu-i poată pătrunde în minte nici un gând. Aşa cum spunea mai târziu el însuşi, în vremea aceea era „în necontenită mişcare".

Principala caracteristică a ascezei sale nu era totuşi lupta trupească, ci deplina ascultare înaintea Bătrânilor săi, totala dependenţă de aceştia, afierosirea sa plină de iubire, încredere şi admiraţie, faţă de ei, afierosire prin intermediul căreia putea primi în viaţa sa, trăirile Bătrânilor săi. Astfel copilul neştiutor de carte, ce urmase doar două clase la şcoala din sat, urmând cu dragoste fierbinte cuvintele cele sfinte despre iubitul nostru Iisus Hristos, a izbutit în doar câţiva ani să înveţe toate lucrurile pe care noi nu suntem în stare a le învăţa, mergând la şcoală şi la universitate ani mulţi, dar lipsiţi de râvnă, şi având la dispoziţie cărţi şi profesori învăţaţi.

Când a sosit clipa , a fost tuns monah şi a primit numele de Nichita.

Datorită smereniei sale şi a ascultării ce o făcea, a primit din tinereţe darul de a vedea cu ochii duhovniceşti - atunci când lucra Harul cel dumnezeiesc - întâmplări şi fapte din lumea firii, a sufletului şi a duhului, fără oprelişti temporale sau din partea firii.

A fost îmbrăcat aşadar cu putere de Sus şi a dobândit daruri mai presus de fire.
Primul semn a fost acela că i-a putut vedea de la mare distanţă pe Bătrânii săi, când se întorceau de departe, deşi, în locul în care se aflau, nu puteau fi văzuţi de nimeni.

Au urmat apoi şi altele. ***Simţurile i s-au sensibilizat foarte mult, iar capacităţile sale umane i s-au dezvoltat foarte puternic.***

- ✓ Auzea şi cunoştea graiul păsărilor şi al animalelor, pătrunzându-le înţelesul. Simţea mirosurile de la mari distanţe.
- ✓ Recunoştea miresmele şi compoziţia lor, distingând de foarte departe parfumul florilor.
- ✓ După ce se ruga cu smerenie, avea capacitatea de „a vedea" până în adâncul pământului şi până în înaltul cerului, toate cele aflate acolo: ape, pietre, petrol, radiaţii, antichităţi îngropate, morminte ascunse, crăpături în adâncul pământului, izvoare subterane, icoane pierdute, scene petrecute cu secole în urmă, rugăciuni îndreptate spre ceruri, duhuri bune sau viclene, sufletele oamenilor şi tot felul de alte lucruri.
- ✓ Putea gusta apa aflată la mari adâncimi şi măsura adâncimea la care se găsea.
- ✓ Întreba stâncile, care îi povesteau luptele asceţilor dinaintea lui.
- ✓ Tămăduia doar privind locul bolnav. Vindeca doar prin atingere. Se ruga şi rugăciunea se împlinea.

Niciodată nu i-a trecut prin gând să folosească darurile primite de la Dumnezeu pentru folosul său personal şi nicicând n-a vrut să câştige ceva de pe urma celor ce îi erau descoperite de Harul dumnezeiesc.

Ori de câte ori lucra străvederea sa, îi dezvăluia gândurile ascunse ale oamenilor. ***Cu ajutorul dumnezeiescului Har putea cuprinde în acelaşi timp trecutul, prezentul şi viitorul, confirmând faptul că Dumnezeu este Atotştiutor şi Atotputernic.*** Ştia ce se întâmpla cu toată zidirea, la marginile lumii, în profunzimea sufletului omenesc sau tainele istoriei. ***Era un om ce „primea" Harul cel dumnezeiesc ce purcede de la Dumnezeu care, din motive doar de El ştiute, uneori nu-i dezvăluia chiar totul.***

În ce ne priveşte, viaţa trăită în Har este o mare taină, iar orice vorbă de prisos ar fi o dovadă de prea mare îndrăzneală, dacă ne-am ocupa de subiecte ce ne sunt necunoscute. Părintele spunea mereu acest lucru tuturor celor ce socoteau că priceperea să se datora altor cauze decât dumnezeiescului Har. ***Repeta adesea: „Aceasta nu e ştiinţă şi nu e nici artă. Este HAR".***

Pe când avea douăzeci de ani, s-a îmbolnăvit de pleurezie şi, la porunca Bătrânilor săi, s-a întors în satul părintesc să-şi trateze boala. Gândul îi era însă mereu la Sfântul Munte.

S-a întors la Muntele Athos, dar tot urmând porunca Bătrânilor, din pricină că se îmbolnăvise din nou, s-a aşezat la o mănăstire din afara Sfântului Munte, mai precis la Mănăstirea Lefka a Sfântului Haralambie din Evvia, lângă Avlonari.

A fost hirotonit preot la 27 iulie 1927 se către episcopul de Sinai, Porfirie al III-lea, care l-a şi numit Porfirie.

După o vreme, Mitropolitul de Karystia din acea vreme, Pantelimon, l-a făcut duhovnic, iar în anul 1938 a fost ridicat la treapta de Arhimandrit.

Până în anul 1940, Bătrânul Porfirie a fost duhovnic în Evvia.

În luna octombrie a anului 1940, în urma cererilor sale i s-a împlinit dorinţa de a-i sluji pe cei bolnavi şi a fost numit paroh la Policlinica din Atena, aflată lângă Piaţa Omonia.

A slujit acolo timp de treizeci de ani şi, după ieşirea la pensie, încă trei ani. În total a slujit ca paroh treizeci de ani şi, pe lângă aceasta, mai era şi duhovnic.

În acelaşi timp lucra şi pentru câştigarea traiului, fiindcă voia să economisească bani pentru a-şi întreţine părinţii şi alte rude, dar şi pentru a ridica o mănăstire. Din această pricină nu cunoştea odihnă. După ce s-a pensionat, a plecat de la policlinică şi s-a stabilit la Mănăstirea Sfântului Nicolae din Kallisia, ce se află pe vechiul Penteli, unde şi-a continuat lucrarea de duhovnic.

În afara pleureziei care l-a lovit în tinereţe, la răstimpuri Părintele Porfirie a fost încercat şi de alte boli. Pe când se afla la policlinică s-a îmbolnăvit de rinichi şi a fost operat cu mare întârziere, fiindcă lucra neîncetat. De aceea a intrat în comă, iar familia sa a fost înştiinţată de medicii să îi pregătească înmormântarea. Cu voia Domnului însă, părintele a revenit la viaţă, în ciuda prognozelor medicale, şi a continuat să slujească obştea Bisericii. Apoi şi-a rupt piciorul. De asemenea, din cauza efortului pe care l-a făcut în vreme când era în satul său, Turkovuni, unde a vieţuit ani la rând şi căra greutăţi mari, o hernie, care l-a chinuit până în ultimii ani ai vieţii.

În anul 1978 a făcut infarct miocardic. Când şi-a revenit, a întemeiat împreună cu câţiva dintre fiii săi duhovniceşti Sfânta Mănăstire de maici „Schimbarea la Faţă a Mântuitorului", după ce a primit trebuincioasa binecuvântare din partea Episcopului Atenei.

Mănăstirea trebuia să se afle în Atena dar, din pricina faptului că nu era spaţiu îndeajuns, împreună cu câţiva fii duhovniceşti a cumpărat câteva terenuri în Malakasa (Attika), unde au ridicat un metoc al mănăstirii şi o Sfânta Biserică, după ce au primit aprobarea legală din partea Bisericii Elene şi a Mitropoliţilor ei. S-a instalat aşadar la acest metoc, unde i-a spovedit pe toţi cei care veneau la el.

În timpul cât s-a aflat acolo a fost operat de cataractă şi şi-a pierdut vederea ochiului stâng şi, mai apoi, şi pe cea a ochiului drept.

Din cauza efectelor secundare ale unei injecţii cu cortizon ce i s-a făcut în timpul operaţiei de cataractă, a suferit mai multe hemoragii intestinale şi, de atunci, a îndurat dureri cumplite. Totuşi a continuat să-i primească pe cei ce veneau la el, pe cât îi stătea în putinţă, şi să se roage smerit pentru necazurile lor. De aceea s-a învrednicit de multe ori să vadă cu duhovnicească bucurie că Harul cel dumnezeiesc lucra, rezolvând problemele oamenilor.

La început îi povăţuia pe oameni cu uşurinţă, dar mai târziu, din pricina multelor sale boli, doar se ruga pentru ei şi foarte rar le dădea sfaturi. Se ruga în tăcere, cu multă dragoste şi smerenie pentru toţi cei care îi cereau să se roage pentru ei ca să dobândească ajutorul dumnezeiesc.

Pregătindu-se de cele veşnice, la cererea sa, în anul 1984 i s-a dat Chilia Sfântului Gheorghe din Kafsokalivia, unde fusese tuns monah, Chilie care atunci era nelocuită. Acolo a instalat câţiva ucenici, după ce s-a dus el însuşi acolo dar, tot din pricina neputinţelor sale, îşi petrecea timpul mai mult la Mănăstirea din Milesi (Oropos).

Când a simţit că i se apropie sfârşitul, s-a spovedit duhovnicului său, care era bătrân şi foarte bolnav, şi a primit iertarea păcatelor. Apoi s-a dus şi s-a statornicit în Chilia sa de le Muntele Athos, fiindcă dorea să-şi dea obştescul sfârşit în mănăstirea metaniei sale, unde îşi petrecuse viaţa duhovnicească.

În acel loc aflându-se, după ce i s-a săpat un mormânt adânc, aşa cum poruncise, a dictat unuia dintre fiii săi duhovniceşti o scrisoare de bun rămas, în care povăţuia şi îşi cerea iertare de la toţi fiii săi duhovniceşti. Această scrisoare, datată 4 (după calendarul vechi) şi 7 (după calendarul nou) iunie 1991, a fost găsită în veşmintele sale de îngropăciune, în ziua adormirii sale, dovadă a necuprinsei şi înălţătoarei sale smerenii.

Urmând poruncii sale, moartea sa a fost anunţată după ce a fost înmormântat, tocmai fiindcă nu a voit că fii săi duhovniceşti să se ostenească, venind la Muntele Athos pentru a asista la înmormântarea sa. Totodată a voit ca înmormântare sa să se desfăşoare în simplitate şi smerenie, avându-i alături doar pe fraţii săi din Kafsokalivia.

În ultima noapte a vieţii sale pământeşti s-a spovedit şi a rostit rugăciunea minţii, în timp ce lângă el, ucenicii săi, urmându-i porunca, îi citeau Psalmul 50 şi ceilalţi psalmi, precum şi „Slujba pentru cei de pe patul de moarte". Totodată spuneau rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă" până la împlinirea canonului pentru un schimonah.

Ucenicii l-au auzit şoptind cu sfintele sale buze, vreme îndelungată. ***Ultimile cuvinte rostite de cuviosul părinte au fost cuvintele rugăciunii împărăteşti a lui Iisus Hristos: „ca toţi să fie una". După acea l-au auzit repetând un singur cuvânt aflat la sfârşitul Noului Testament, mai precis la Sfârşitul Apocalipsei sfântului Ioan Teologul: „Vino!" („Da, vino, Doamne Iisuse Hristoase!").***

În cele din urmă Domnul, dulcele Iisus, a venit. ***Cuviosul suflet al Bătrânului Porfirie i-a părăsit trupul la ora patru şi jumătate dimineaţa, în ziua de 2 decembrie 1991 şi s-a îndreptat spre ceruri.***

Sfintele sale moaşte au fost depuse la Kyriakonul din Kafsokalivia, unde toată ziua părinţii au citit aşa cum cere tradiţia, toate Evangheliile, iar noaptea au făcut priveghere până la ziuă.

În zorii zilei de 3 decembrie 1991 pământul a acoperit cinstitul trup al cuviosului părinte, în prezenţa câtorva părinţi de la Sfântul Schit din Kafsokalivia. Abia atunci, împlinind dorinţa Părintelui Porfirie, au vestit moartea sa.

Cât a trăit, Părintele Porfirie i-a primit pe toţi. Prin smerita sa chilie au trecut sfinţi asceţi şi criminali păcătoşi, creştini ortodocşi, dar şi oameni de alte culte sau chiar de alte credinţe, oameni neînsemnaţi şi mari personalităţi, bogaţi şi săraci, neştiutori de carte şi oameni învăţaţi, mireni şi clerici de toate gradele. Fiecăruia dintre aceştia i-a oferit iubirea lui Hristos, spre mântuirea sufletului.

Întotdeauna a arătat deplină ascultare faţă de Biserică şi nu făcea nimic fără aprobarea ei. Spunea că este preferabil să greşeşti, fiind în Biserică, decât să lucrezi în afara ei, fie şi cu îndreptăţire.

Principala caracteristică a Părintelui Porfirie, în tot timpul vieţii sale pământeşti, a fost deplina sa smerenie. Pe lângă aceasta dovedea deplină ascultare, iubire fierbinte, răbdare neclintită în dureri cumplite, discernământ înţelept, străvedere limpede. De asemenea avea o mare sete de cunoaştere, cunoscând o mulţime de subiecte variate, acestea fiind un dar al râvnei sale către Dumnezeu şi nu al studiilor sale în lume, aproape inexistente.

Avea mare râvnă în tot ce făcea şi era foarte harnic. Rugăciunea sa era neîncetată şi smerită şi, prin urmare, foarte eficientă. Gândirea sa pur Ortodoxă, dar lipsită de fanatism, era plină de viaţă şi se interesa de problemele Sfintei Biserici, deşi lucrul era aproape necunoscut celorlalţi. Sfaturile sale erau încununate de succes, iar învăţăturile sale nenumărate. Slujbele sale erau pline de măreţie, iar dimensiunea contribuţiei sale duhovniceşti, până de curând a fost ţinută în taină.

Fie să avem toţi binecuvâtarea sa.

Amin.

Din viaţa Părintelui Porfirie

Cum l-am cunoscut

Prima oară l-am văzut pe Părintele Porfirie în anul 1956, la Paraclisul Sfântului Gherasim de la Policlinica din Atena, când m-am dus să mă spovedesc.

După ce m-am spovedit, mi-a citit rugăciunea pentru iertarea păcatelor şi m-a întrebat:
- În meseria ta lucrezi cu caii?
- Nu, i-am răspuns. Dar de ce mă întrebaţi, părinte?
- Fiindcă am văzut trecând prin faţa ta un cal foarte frumos.
A tăcut o vreme, apoi mi-a zis:
- Ei, nu contează.

Au trecut de atunci aproape treizeci şi cinci de ani. La răstimpuri îmi aduceam aminte de cele spuse de părintele, dar nu puteam să le găsesc nici o noimă, aşa că nu mă mai gândeam la ele.

Astăzi însă, miercuri, 15 ianuarie 1992, ziua sărbătorii iubitului nostru Sfânt Ioan Kalivitul, mi s-a lămurit nedumerirea şi m-am bucurat foarte tare. Ba chiar am sărbătorit descoperirea cu lacrimi multe de bucurie.

În vreme ce îmi puneam în ordine grăbitele notiţe pe care însemnasem toate lucrurile minunate şi toate cuvintele de învăţătură ale Părintelui Porfirie, chiar în clipa în care mă întrebam ce însemna trecerea acelui cal prin faţa mea, am auzit deodată o voce, ca o adiere de vânt, ce mi-a spus: „Este această carte pe care o vei scrie despre mine".

Doar această întâmplare mi-a dat curaj mie nevrednicul, să purced la editarea acestei cărţi ce cuprinde amintirile mele despre Părintele Porfirie, pe care îl rog să mă judece cu mare îngăduinţă pentru neajunsurile cărţii şi totodată să-mi dea binecuvântarea sa.

Amintiri de la Muntele Athos

Odată ne-am dus în pelerinaj la o mănăstire din insula Creta şi acolo am întâlnit un călugăr care trăise o vreme împreună cu părintele la Muntele Athos. După ce s-au salutat, au început să povestească cât de bine petreceau la Muntele Athos şi ce lucruri minunate trăiau Bătrânii Bătrânilor lor.

Îmi amintesc că, la un moment dat, Părintele Porfirie a spus că uneori, când trebuiau să meargă de la o mănăstire la alta, unii dintre ei se deplasau zburând prin aer.

„Cât de în urmă suntem noi astăzi", a spus Bunicuţul.

Un monah bătrân face metanii

Într-o zi părintele mi-a spus:

„Pe când mă aflam la Muntele Athos, am intrat în biserică, m-am aşezat în strană şi mă rugam.

În aceeaşi clipă intră în biserică un călugăr care începu să facă metanii şi să se roage, fără a fi văzut că mă aflam acolo.

Atunci am văzut că era scăldat tot într-o lumină mai presus de fire. Doamne, ce privelişte minunată! Ce privelişte cutremurătoare!".

Cum s-a dus la Muntele Athos

Altădată, când l-am întrebat cum şi când s-a dus la Muntele Athos, mi-a răspuns:

„M-am dus pe când aveam doisprezece ani, urmând exemplul Sfântului Ioan Kalivitul. La vârsta de douăzeci de ani am fost hirotonit preot, iar la douăzeci şi unu am fost făcut duhovnic. La început fiind lipsit de trebuincioasa experienţă, le dădeam canoane grele tuturor monahilor şi mirenilor care veneau să mi se spovedească. De aceea, mulţi dintre ei reveneau după o vreme şi îmi spuneau că nu mai pot îndeplini canonul pe care li-l dădusem. Abia acum înţeleg ce canoane grele le dădeam la început, lucru care se datora, de bună seamă, nepriceperii mele. Să şti că era şi plin de râvnă. Din această pricină, odată când m-am dus acasă şi l-am găsit pe tatăl meu citind o evanghelie tâlcuită, i-am rupt-o. Ce mult greşeam! Acum ştiu că nu trebuie să fim fanatici în credinţa noastră".

Cum făcea ascultare

Într-o vreme aveam probleme cu un şef de-al meu, care era un om foarte sever.
Când i-am spus Părintelui Porfirie ce păţeam, mi-a răspuns:
- *Să faci ascultare, fiule, şi să fii răbdător. Să nu îi răspunzi, ci mai bine roagă-te.*

Când m-am plâns iar părintelui de purtarea şefului meu, mi-a zis din nou:
- *Nu ţi-am spus să faci ascultare? Ştii ce înseamnă ascultarea? Ascultarea înseamnă smerenie. Ai priceput?*

I-am răspuns:
- Am priceput, Bunicuţule.

- *Nu, n-ai priceput. Hai să-ţi spun ceva ca să înţelegi ce înseamnă ascultarea.*

Într-o mănăstire vieţuia un monah foarte aspru, aşa cum spui tu că este şeful tău. Toţi călugării care se duceau să-i slujească, nu puteau sta cu el mai mult de o săptămână. Când am auzit acestea, mi-am zis să merg şi eu să încerc.

Într-adevăr m-am dus la chilia sa şi, după ce i-am spus pentru ce am venit la el, mi-a zis:
- Bine, acum du-te pe unde ai venit. Şi-mi arătă fereastra.
Eu, fără să mai stau pe gânduri, m-am dus şi am ieşit pe unde mi-a zis.

- Pricepi acum ce înseamnă ascultarea?

- Da, înţeleg.
- Ei! Ce să-ţi mai spun? Am rămas cu acel călugăr mai mult decât toţi ceilalţi monahi ce s-au dus la el, l-am slujit cu bucurie şi, după o vreme, am plecat eu singur. Asta este ascultarea adevărată şi aşa te povăţuiesc să te porţi şi tu de acum înainte cu şeful tău.

- Da, Bunicuţule, aşa voi face, i-am spus.
După ce mi-a dat binecuvântarea sa, am plecat.

Infarctul

În anul 1978, într-o sâmbătă seara, hotărâsem să merg împreună cu fiica mea la slujbă la Biserica Sfântului Nicolae din Kallisia.

În noaptea acea am dormit foarte prost, având o stare de profundă nelinişte. Aşadar dimineaţa am hotărât să plec cu două-trei ore mai devreme decât plecam de obicei când mă duceam la mănăstire.
Îndată ce am ajuns în faţa mănăstirii, îmi ieşii în cale Bunicuţul, care îmi zise:
- *Vino, fiule. De ce ai întârziat atât?*

Tocmai se suia pe măgăruş ca să meargă până la locul unde opresc maşinile.
- *Am făcut infarct şi trebuie să mă duci cât mai repede la spital, mai zise.*

Aşa am şi făcut. L-am dus de îndată la spitalul „Yghia", unde i s-a acordat asistenţă de care avea nevoie.

De ce nu mă lăsaţi să plec?

Un frate duhovnic mi-a povestit următoarele:

„Bunicuţul era foarte bolnav, după infarctul suferit în anul 1978. Eu eram unul dintre fiii săi duhovniceşti care îl vizitau adesea. Într-o zi când mă aflam singur lângă patul său şi mă rugam neîncetat pentru sănătatea sa, Bunicuţul îmi spuse:
- *De ce nu mă lăsaţi să plec, fiul meu? De ce nu mă lăsaţi, ci mă ţineţi aici jos?*

I-am răspuns:
- Bunicuţule, doar ştii că te iubim foarte mult. Te iubim foarte mult şi de aceea nu trebuie să pleci, fiindcă avem mare nevoie de tine. Te rog, părinte, nu te necăji pentru starea în care te afli, fiindcă nu se cade.

Atunci Bunicuţul îmi răspunse:
- *Şi eu vă iubesc, fiule. Şi eu vă iubesc foarte mult.*
Auzind acestea, am început să plâng, mai spuse fratele meu", încheindu-şi povestirea.

Durerile pe care le îndura

De multe ori în ultima vreme îl tot întrebam:
- Ce mai faci, Bunicuţule?

Uneori îmi spunea că se roagă, iar alteori îmi spunea:
- *Ei, am dureri mari, foarte mari, iar oamenii ce vin întruna la mine nu mă lasă deloc să mă liniştesc, nici ziua, nici noaptea. Toţi vor să primească ceva de la mine. Vin necontenit, unul după altul, fără să înţeleagă că nici eu nu pot. Ce să fac? Dau slavă lui Dumnezeu.*

Şi, de durere, închidea ochii şi strângea buzele.

Despre fotografii

Odată, când am vrut să îl fotografiem, ne-a spus:

- *La ce vă trebuie fotografi, de vreme ce Dumnezeu ne fotografiază în fiece clipă şi nici unul dintre filmele sale nu se distruge?*

Maica ce i-a luat puterea

Ne dusesem împreună la o mănăstire de maici şi o maică ce îşi dorea foarte mult să îl vadă pe Părintele Porfirie a venit lângă el şi apoi şi-a aruncat asupra lui unul dintre veşmintele ei, ca să ia binecuvântare.

În timp ce plecam, Bunicuţul îmi spuse:
- *Ştii, fiule, în clipa în care maica şi-a aruncat veşmântul asupra mea, am simţit cum am pierdut o mare parte din putere.*

Plângând pentru alţii

Într-o zi, l-am văzut plângând pe Părintele Porfirie, pe când se afla la una dintre mănăstirile pe care le vizita şi l-am întrebat:

- De ce plângi, Bunicuţule?

- *Ei, din pricină că maicile de aici nu fac ascultare cum se cuvine.*

- Iartă-ne, Bunicuţule, i-am zis. Că nu ne pricepem în ce fel se cade să ne purtăm înaintea ta. Toţi greşim.

Atunci Părintele Porfirie n-a mai zis nimic.

Compunea imnuri

În anul 1977 am vizitat împreună cu Părintele Porfirie şi cu alţi doi fraţi, Mănăstirea Izvorul Tămăduirii din Hania (Creta). Aflându-ne în faţa icoanei Maicii Domnului, ne-a pus să cântăm:

„Fecioară cea plină de har,
ulcior dătător de mană,
revarsă asupra robilor tăi,
izvoarele tale veşnic vii".

Se inspirase din „Hristos a înviat!". Imnul de mai sus îl improvizase imediat, fiindcă putea face aceasta cu mare uşurinţă. De asemenea, de multe ori ne răspundea cu diverse stihuri rimate din cântece.

Rugăciunea

De fiecare dată când se ruga, transpira foarte mult şi îşi schimba foarte des cămăşile de corp. Despre felul în care se ruga obişnuia să spună:

- *Eu pomenesc numele tuturor celor ce au venit să îmi vorbească. Mă rog pentru toţi, bărbaţi, femei, copii, părinţi şi rude. Apoi îl rog pe Dumnezeu să se milostivească şi să îi ajute pe toţi cei care au venit la mine sau care mi-au vorbit, dar ale căror nume nu mi le mai amintesc. Pomenirea lor îmi ia mult timp, dar am credinţa şi încrederea deplină că Dumnezeu mă aude.*

Despre post

Într-o zi Părintele Porfirie mi-a spus:
- *N-am mâncat şi n-am băut apă de trei zile.*

Despre alungarea gândurilor

Părintele Porfirie nu îngăduia să fie asaltat de gânduri potrivnice voii lui Dumnezeu. Îşi mişca brusc fie capul, fie mâinile, fie tot trupul, în funcţie de locul în care se afla, şi astfel nu îngăduia să îi fie pângărită lumea interioară.

Apreciere şi smerenie

Văzându-i pe unii dintre fraţii mei duhovniceşti, obişnuiam să-l întreb pe Părintele Porfirie:

- Bunicuţule, cine e acest om?

Când era vorba despre vreun profesor universitar, îmi răspundea:
- *Acesta, fiule, este un foarte mare. Este profesor universitar. Noi nu suntem nimic pe lângă el.*

„Ştii, când cineva îmi sărută mâna, cu degetele de la mână fac semnul Sfintei Cruci, şi astfel oamenii nu sărută mâna mea, ci Sfânta Cruce.
De asemenea, când văd că cineva are nevoie de mine şi nu îl pot ajuta în alt fel, având mâinile sub rasă, fac semnul Crucii cu mâna aflată sub rasă şi astfel îl binecuvântez".

În anul 1979, când m-am dus la Muntele Athos şi m-a învrednicit Dumnezeu să iau binecuvântare de la Părintele Paisie, Sfinţia sa m-a întrebat cine era duhovnicul meu. Răspunzându-i că-l aveam duhovnic pe Părintele Porfirie, cuviosul Paisie mi-a spus:
- Fiule, oameni ca Bătrânul Porfirie ne trimite Dumnezeu doar o dată la o sută de ani.

După ce m-am întors de la Muntele Athos, i-am spus Bunicuţului cele spuse de părintele Paisie, iar el mi-a răspuns:
- *Ce tot spui? Puţin într-adevăr sunt cei care au daruri precum are părintele Paisie.*

Cât de smeriţi erau amândoi!

Rugăciunea sa îmi aducea odihnă

De multe ori când vorbeam cu Bătrânul Porfirie la telefon, îi spuneam:
- Părinte, rugaţi-vă pentru mine.

- *Mă rog, îmi răspundea.*

- Îţi mulţumesc, Bunicuţule, îi spuneam.

Apoi închideam telefonul, fiindcă ştiam că întotdeauna se ruga pentru mine, ca de altfel pentru toţi fiii săi duhovniceşti, şi că ne supraveghea neîncetat, intervenind pentru noi de nenumărate ori, după cum bine ştiu mulţi dintre fii săi duhovniceşti, care au petrecut ani de-a rândul alături de Părintele Porfirie.

Palme întăritoare

De multe ori când eram cuprins de împietrire duhovnicească şi de temeri, sau când mi se împuţina credinţa, părintele încerca să mă scoată din acea stare, lovindu-mă uşor peste obraz cu ambele palme. Rezultatul era întotdeauna cel scontat.

Unii oameni veneau la Părintele Porfirie fără să ştie de ce

Unul dintre fiii săi duhovniceşti mi-a povestit următoarele:
„Odată, cuprind de entuziasm am vrut să-l cunoască pe Părintele Porfirie şi nişte prieteni de-ai mei. Aşadar ne-am dus toţi la părintele.

După ce au luat toţi binecuvântare de la sfinţia sa, eu am rămas de vorbă cu Bunicuţul.

După ce a stat o vreme pe gânduri mi-a spus:
- *De multe ori îmi dau seama că unii oameni vin la mine fără să ştie prea bine de ce vin şi vor doar să îmi vorbească. Când vin astfel de oameni, îi evit şi nu le vorbesc. Astfel îi fac de pleacă singuri".*

Sfaturi lapidare

Acelaşi frate îmi povestea acestea:
„De multe ori când veneam din provincie, unde lucram în vremea aceea, intram la Părintele Porfirie, care mă slobozea să plec, spunându-mi doar un singur cuvânt precum „răbdare" sau „ascultare".

Alteori îmi dădea un singur sfat lapidar „Nu te necăji" sau „Roagă-te", fără a-mi mai spune nimic altceva.

Până la următoarea vizită pe care i-o făceam Bunicuţului, mă străduiam pe cât puteam să aplic în tocmai acel unic cuvânt pe care mi-l spusese şi, în funcţie de felul cum reuşisem sau nu, părintele era mulţumit sau nemulţumit"

Răstălmăciri

Într-o zi Părintele Porfirie mi-a spus acestea:
- *Fiule, uneori vin la mine oameni cărora una le zic şi, după ce pleacă, ei se apucă şi spun că am zis altceva, folosindu-se de numele meu. Alţii spun despre mine tot felul de lucruri exagerate. Că aş fi mag, că sunt nebun, că zbor prin aer, că pot fi simultan în două locuri şi altele asemenea, care nu sunt decât capcane întinse de cel viclean înaintea lor. Darul pe care îl am, Dumnezeu mi l-a dat ca să îi ajut pe semenii mei şi ca să devin şi eu bun. Şi eu sunt păcătos şi vreau să mă mântuiesc, ca tine şi ca toţi oamenii. De aceea mă necăjesc lucrurile pe care le tot spun despre mine.*

Astfel mi s-a plâns Părintele Porfirie.

Teologi neteologhisiţi

„Unii teologi, spune părintele, sunt teologi doar după diplomă, fiind în realitate nişte teologi-neteologhisiţi".

Cunoştinţe de botanică

Odată părintele se afla pe un teren, unde lucra un buldozer. Tot săpând, a dat peste o rădăcină. Bunicuţul s-a aplecat, a luat rădăcină şi a păstrat-o, zicând că este cel mai bun leac pentru gât.

Înţelepciunea lui Dumnezeu în plante

Într-o zi m-am dus cu Părintele Porfirie la o seră. Ajunşi acolo, părintele mi-a spus:

- *Vino să vezi ceva!*

- Ce, Bunicuţule? l-am întrebat.

- *Ia priveşte cum stau bananele în acest banan. Vezi? mă întreabă.*

- Ce e aşa de deosebit? Am zis nedumerit.

- *Priveşte, fiule, cum orânduieşte totul în chip minunat înţelepciunea lui Dumnezeu.*

Din pricina greutăţii sale, bananul nu-şi îndreaptă peţiolul în sus, ci spre pământ, putând ţine astfel ciorchinele de banane. Altminteri, din pricina greutăţii ciorchinelui, copacul s-ar dezrădăcina.

Gelozia şi cancerul

Părintele spunea: *"Femeile geloase, la fel ca şi bărbaţii, se îmbolnăvesc de cancer, din pricina supărării".*

Hormonii

Părintele spunea: *„Pastilele care conţin hormoni, tulbură buna funcţionare a organismului. Iar echilibrul hormonal este perturbat din pricina supărărilor. Uneori pastilele cu hormoni au atâtea efecte secundare, încât pot duce la schizofrenie".*

Papagalul

De fiecare dată când îi aduceam părintelui noi vizitatori, după ce primeau sfaturile sale şi după ce le dezvăluia diverse lucruri, îi duceam apoi şi la papagalul aflat acolo, care spune o mulţime de cuvinte şi expresii precum: „Doamne, miluieşte", „Bunicuţule" şi altele, şi de care se minunau toţi.

Într-o zi stareţa mi-a povestit că papagalul spusese o frază foarte cunoscută, în chip schimbat, zicând: „Nu eu trăiesc, ci Hristos trăieşte". Da a spus în tocmai aceste cuvinte.

Nu vorbi despre aceste lucruri

Odată Bunicuţul mi-a spus:
- *Din pricina bucuriei şi a iubirii pe care o nutresc faţă tine, îţi dezvălui unele lucruri, însă te rog să nu vorbeşti altora despre ele.*

Eu însă nu mă puteam abţine. Îmi era imposibil. Mă duceam şi le notam sau, cu prima ocazie, le povesteam şi altora, aşa cum vi le povestesc acum vouă.

Smerenie

Într-o zi i-am spus părintelui:
- Bunicuţule, sfinţia ta eşti asemenea Sfântului Nectarie, prin lucrurile pe care mi le spui şi mi le dezvălui.

Atunci părintele mi-a răspuns, privindu-mă în ochi, cu faţa plină de bucurie şi de lumină:
- *Te rog să taci şi să nu mai spui acestea nimănui.*

Revelaţii şi experienţe

Bunicuţul îmi vorbea adesea despre experienţele pe care le trăiau alţi oameni alături de sfinţia sa, despre tămăduirile şi descoperirile care se făcuseră prin Harul cel Dumnezeiesc. Socotesc că toţi acei oameni îşi vor povesti cândva experienţele, întocmai cum le-au trăit.
„Dacă aş putea să-i descriu fiecăruia în parte ceea ce văd, s-ar face o coadă de aici (de la mănăstire) până la Atena", mi-a spus altădată părintele.

Pe urmele Bătrânului

„Sfârşisem Sfânta Liturghie la Biserica Sfântul Nicolae din Kallisia şi mergeam pe cărare, îndreptându-ne spre locul unde lăsasem maşina, pentru a ne întoarce în Atena. Bunicuţul mergea încet înaintea mea, iar eu veneam chiar în urma lui. Atunci mi-a venit ideea să calc şi eu exact pe urmele Bătrânului, în timp ce spuneam în gând următoarea rugăciune:
„Doamne, Te rog, ajută-mi să calc pe urmele Părintelui Porfirie, în viaţa mea duhovnicească, şi să îi semăn cât se poate de mult, aşa cum acum calc întocmai pe urmele sale".

O vreme am continuat drumul astfel, călcând pe urmele părintelui şi spunând în tăcere această rugăciune. La un moment dat Bunicuţul se opri şi m-am oprit şi eu. Apoi se întoarse spre mine şi mă binecuvântă, făcând semnul Sfintei Cruci, tocmai fiindcă ştia tot ce făceam şi ziceam în sinea mea"..

Fie ca noi toţi să avem binecuvântarea sa.

Într-o zi Bătrânul mergea pe o cărare. În spatele lui mergeau doi fraţi duhovniceşti. La un moment dat unul îi spuse celuilalt:
- Vino să-ţi arăt ce fac eu de-o vreme.
- Ce? îl întreba celălalt.
- Să faci şi tu, întocmai ce voi face eu.
Şi se duse în spatele Bunicuţului, păşind pe urmele sale, adică unde păşea Bătrânul, îşi punea piciorul şi el.
Atunci fratele îl întreba
- De ce faci aşa?
- Ca să îi seamăn întru totul şi ca să vezi cât de mult ţin la sfinţia sa.
Atunci a început şi acela să păşească aş cum îi arătase fratele.
Bunicuţul, care de bună seamă ştia ce făceau cei doi în urma sa, se amuză.
Măcar de ne-am învrednici şi noi să călcăm pe urma paşilor săi duhovniceşti.

Străvederea Părintelui Porfirie

Vedea apele şi operaţiile

Într-o zi mergeam cu maşina mea, având-ul alături pe Părintele Porfirie şi, fiindcă mereu îl rugam să-mi povestească diferite întâmplări duhovniceşti din viaţa sa, am vrut să îmi spună cum s-au petrecut lucrurile cu domnul Vasilis A., un om din satul meu, care venise odată îngrozit la cafeneaua din sat.

- *Cum de ţi-ai amintit de această întâmplare? mă întreba părintele şi începu să-mi povestească.*

„Mă chemaseră în sat să le spun unde se găseşte apă de băut. Eu nu prea voiam să merg, dar au făcut ce-au făcut şi m-au înduplecat să mă duc să le găsesc apă.

Domnul Mihalis A., vărul acelui om, pe care îl cunoşti şi tu, mă chemase într-o zi să merg pe ogorul lui ca să-i spun în ce parte era apă. M-a luat cu maşina din Atena şi m-a dus direct pe ţarina sa. Eu l-am rugat să nu mai spună nimănui că am venit. El însă i-a spus că am venit şi domnului Vasilis, un bun prieten. Acela avea şi el un ogor în partea aceea. În timp ce treceam pe ţarina domnului, ca să ne îndreptăm spre locul domnului Mihalis, acela mă strigă spunându-mi:
- Ei! Bunicuţule, ia vino şi pe ogorul meu să-mi spui unde se afla apă de băut.
Apoi zise:
- Totuşi să şti că nu se cade ca un preot ca tine să se ocupe cu lucruri de felul ăsta, cu care încerci să înşeli lumea. Dacă află Episcopul ce faci, o să-ţi taie barba. Şi-o fi vai de tine!

Atunci, apropiindu-mă de el, i-am spus:
- *Ce rău fac? M-a chemat domnul Mihalis să-i găsesc apă şi, fiindcă mi-a dat Bunul Dumnezeu acest dar, n-am vrut să-l refuz.*

- Cum poţi să spui aşa ceva, Părinte? Cum cutezi a spune că poţi vedea unde se află apă sub pământ? M-a întrebat iar domnul Vasilis.

- *Te asigur că e adevărat. Şi ai şi oarecare dreptate, spunând ce spui, dar doar în ce priveşte ochii pe care îi avem toţi. Însă cu ochii duhului, care se află în spatele acestora, poţi vedea chiar şi ce se află dincolo de acest munte, în adâncul pământului, în înaltul cerului şi chiar mai departe.*

Auzind acestea, încrederea domnului Mihalis în mine a început să se clatine, făcându-l să-şi schimbe părerea în privinţa mea. Atunci Domnul mi-a descoperit că Vasilis fusese operat de două ori. Aşadar l-am întrebat:
- *Iată, bunăoară tu însuţi ai două operaţii, una acolo, în dreapta, iar alta, mai jos, în partea stângă.*

Şi i-am arătat, peste haine, locurile unde se aflau cele două operaţii. Cel viclean însă l-a sfătuit să spună că nu e adevărat ce îi descoperisem. Aşadar a început să protesteze, spunând că nu a făcut asemenea operaţii.

Atunci, ştiind că Duhul lui Dumnezeu nu poate grăi neadevăr, i-am smuls cămaşa cu o mişcare iute şi am încercat să i-o ridic, ca să se vădească faptul că spunea minciuni (În timp ce conduceam, Bunicuţul mi-a arătat exact cum a făcut acestea).

În momentul acela a început să tremure din tot corpul, recunoscându-şi greşeala şi, înfricoşat, a prins a spune că, într-adevăr, făcuse două operaţii, una de apendicită şi alta pentru o afecţiune gravă a stomacului.

După aceasta, plin de pocăinţă pentru păcatul său şi înfricoşat de descoperire, mă tot ruga să-l iert. În ce îl priveşte pe domnul Mihalis, şi-a recăpătat încrederea în mine şi ne-am văzut de drum, lăsându-l pe domnul Vasilis care, cuprins de spaimă, a dat fuga în sat să povestească amănunţit toate câte i se întâmplaseră în ziua aceea".

Atunci i-am zis Părintelui Porfirie:
- Să ştii, Bunicuţule, că în ziua aceea m-am aflat şi eu printre cei cărora domnul Vasilis le-a povestit cele întâmplate. Dacă nu greşesc, asta s-a întâmplat în anul 1954 sau 1955. Pe când stăteam împreună cu alţi doi consăteni la o masă într-o curte, Vasilis a venit gâfâind, dar şi foarte înfricoşat, şi ne-a spus:
„- Oameni buni, ce-am păţit astăzi, n-am mai păţit niciodată în viaţa mea! Un preot mi-a spus totul despre mine şi, mai ales, lucruri pe care nu le ştia nimeni în afară de mine".

Apoi l-am întrebat pe Părintele Porfirie dacă au găsit apă şi mi-a răspuns:
- *Am cutreierat toată ţarina domnului Mihalis şi, în cele din urmă i-am spus că nu era nici o picătură de apă, oricât de adânc ar fi săpat puţul.*

Apoi m-a dus într-un alt loc numit Vivo, unde se afla foarte multă apă, dar care nu era bună de băut, fiind sărată.

Când l-am întrebat de unde ştia că apa aceea, aflată la mari adâncimi sub pământ, era sărată, mi-a răspuns:
- Păi, doar am gustat-o şi era sărată!

Arăta de departe unde se afla apa

Odată, la Policlinica din Atena, unde slujea ca paroh la Paraclisul Sfântului Gherasim Părintele Porfirie, era internată o maică din Creta. Văzând-o părintele, a întrebat-o:
- *Mănăstirea ta are apă de băut?*

- Căutăm, părinte, zise ea, dar nu am găsit.

Atunci Bunicuţul i-a zis:
- *Nu cumva în partea de jos se află o stână?*

- Ba da, îi răspunse maica.

- Ei bine, chiar acolo, dacă veţi săpa un puţ, veţi găsi apă îndeajuns pentru toată mănăstirea.

Când în anul 1977 ne-am dus în vizită în Creta la acea mănăstire, ieşindu-i în întâmpinare, maica i-a spus:
- Părinte, aţi avut dreptate. Am săpat acolo unde ne-aţi spus şi am găsit apă îndeajuns pentru mănăstire.

Mulţumit de rezultat, Bunicuţul şi-a făcut cruce, iar noi ceilalţi ne-am minunat de cele întâmplate.

Vedea cele ascunse

Într-o zi când mă aflam în Kallisia, părintele îmi spuse:
- *Vezi icoanele astea?*

Şi-mi arătă nişte icoane aflate în faţa noastră în curtea mănăstirii.
- Le văd. De unde sunt, Bunicuţule? l-am întrebat.

- *Mi le-a descoperit Sfântul Nicolae, zise. Erau ascunse într-un loc, în spatele altarului.*

Nu am mai spus nimic şi nici nu l-am întrebat în ce fel i le-a descoperit Sfântul Nicolae.

Vedea moaştele îngropate ale sfinţilor

Odată părintele E. L-a rugat pe Părintele Porfirie să îi spună ce crede despre un loc, aflat în afara regiunii Hania, şi unde se găsea o biserică distrusă. Părintele i-a răspuns:

- *Acel loc este plin de sfinţenie, fiindcă văd strălucind acolo moaştele multor Sfinţi.*

La fel de multe moaşte de Sfinţi se află şi mai sus, unde se găseşte o altă biserică, despre care m-a întrebat altcineva.

Vedea obiecte arheologice îngropate

Mergeam cu maşina mea pe drumul naţional ce duce de la Atena la Lamia şi ajunsesem lângă un sat. Împreună cu mine era şi Părintele Porfirie.

Cum privea înainte, la un moment dat îmi spuse:
- *Vezi muntele acesta?*

- Da, îl văd, i-am răspuns.

- *Ei bine, chiar în dărătul lui se află îngropate multe antichităţi.*

Eu, care auzisem de la consăteni de-ai mei că pe undeva pe acolo, într-adevăr se aflau antichităţi, fără să stau prea mult pe gânduri, i-am spus:
- Da, Bunicuţule, se găsesc.

- *Ce tot spui? Mă întreba părintele. Dar de unde ştii tu că există, de vreme ce nu le vezi?*

Am înţeles ce voia să spună, şi n-am mai zis nimic.

Datează antichităţi care nu se văd

Unul dintre fraţii mei duhovniceşti mi-a povestit următoarea întâmplare:
„În ziua de Bobotează, în anul 1976, mă dusesem cu fiul fratelui meu în Kallisia. Îmi aduc aminte că era zăpadă şi că îi duceam părintelui şi nişte lucruri.

Eu am intrat primul la părintele, am luat binecuvântare şi-apoi a intrat nepotul meu.

Bunicuţul a început să îi descrie un loc aflat în partea de sus a satului nostru, căruia noi îi spunem Loutsa. Era un fel de podiş, acoperit cu tot felul de ruine. Trebuie să spun că Părintele Porfirie nu fusese niciodată în satul nostru. Poate în trecere, dar nu a zăbovit niciodată. Aşadar îi tot povestea nepotului meu despre acel loc, dar el nu ştia nimic şi nici nu fusese vreodată pe acolo. Atunci părintele îi zise:
- *Du-te şi spune-i unchiului tău să vină aici.*

Am intrat. Îmi amintesc că, pe când eram mic, mergeam şi mă jucam acolo cu ceilalţi copii. Atunci părintele a început să-mi povestească tot ce-mi aminteam eu de mic copil.

- Eu credeam că acele ruine sunt de dată mai recentă, poate medievale.

- *Nu, zise părintele, ruinele datează din perioada miceniană.*

Prin urmare părintele vedea acele locuri, fiind departe de ele, şi chiar putea spune din ce epocă datau".

Toate cele auzite atunci de la Părintele Porfirie m-au impresionat foarte tare, continuă fratele meu, şi mă mai minunez şi acum de ştiinţa Bunicuţului nostru.

Cercetează sistemele organismului

Odată aveam nişte probleme de sănătate, aşa că l-am întrebat pe Bunicuţul dacă vede ce am, iar el mi-a răspuns:

- *Mă uit la tine şi văd mai întâi cum funcţionează sistemul circulator, apoi sistemul nervos, apoi sistemul digestiv, unde ai o problemă la stomac*.

Îmi spunea toate acestea de parcă îmi făcea o radiografie.

Cum a ştiut că un copil era surd

Odată Stareţa M. Mi-a spus:
„Eram împreună cu Părintele Porfirie. Cum mergeam noi pe drum, ne iese în cale o femeie cu un măgăruş, pe care era urcat un copil.

Înainte să ajungă în dreptul nostru, părintele îmi spuse:
- *Vezi copilaşul acesta, călare pe măgăruş?*

- Da, i-am răspuns.

- *Ei bine, copilul acesta nici nu aude şi nici nu vorbeşte.*

Când s-au apropiat de noi, se duce părintele la el, îl mângâie pe obraz şi îl întreabă:
- *Cum te cheamă?*

Atunci mama copilului vine repede la părintele şi îi spune:
- Părinte, copilul nici nu aude şi nici nu vorbeşte.

M-am minunat de cele petrecute, îmi mai spuse maica Stareţă", care îmi tot povestea ce i se întâmplase cu Părintele Porfirie.

Ştia ce ne doare

Eram cu serviciul în Creta când deodată m-a apucat o durere cumplită de burtă, încât a fost nevoie să mă ducă de îndată la spital.

Medicii, poate fiindcă s-au grăbit, au spus că trebuie să mă opereze imediat de apendicită.

I-am spus aşadar în ce situaţie mă aflam celuilalt duhovnic al meu, Părintele Elefterie - spre care mă îndrumase Părintele Porfirie, din pricină că eram departe de sfinţia sa, şi pe care îl socotea un sfânt foarte mare - ca să îi cer sfatul. Părintele Elefterie a încercat să vorbească la telefon cu Părintele Porfirie, ca să îi cerem binecuvântarea.

Până seara însă nu reuşise să-i vorbească părintelui, aşa că mi-a spus:
- Cu binecuvântarea Bunicuţului, vom face cum au hotărât doctorii, fiindcă aşa ne-a sfătuit să facem, când nu reuşim să îi vorbim.

- Să fie binecuvântat, am zis.

Aşadar, a doua zi dimineaţă, m-am lăsat dus în sala de operaţii, fără nici o tulburare. După ce mi-au scos apendicele, au constatat că nu avea nici o problemă. Dimpotrivă, era foarte sănătos, după cum i-a spus Părintelui Elefterie chiar directorul spitalului.

În aceeaşi zi, Părintele Elefterie veni la spital şi îmi spuse:
- Să ştii, Tasos, că am reuşit să vorbesc la telefon cu Părintele Porfirie, care mi-a zis: *„Degeaba l-au operat, fiindcă nu avea apendicită. Are o problemă cu intestinul, aflat mai jos, care era iritat şi de aceea avea dureri. Acum spune-i să aibă răbdare".*

M-am bucurat auzind ce spusese Părintele Porfirie, care se afla la Atena şi am făcut aşa cum m-a povăţuit. După aproape cincisprezece zile, m-am dus la Atena la Părintele Porfirie, căruia i-am povestit cele întâmplate înainte şi după operaţie, iar sfinţia sa mi-a zis:
- Bravo, fiule, te-ai nevoit, ai făcut ascultare şi ai fost răbdător.

La Atena am făcut apoi analize care au arătat câta dreptate avusese Bunicuţul, fiindcă într-adevăr intestinul subţire era iritat.

Astfel vedea Părintele Porfirie toate cele de departe sau de aproape, cu ajutorul Harului celui dumnezeiesc.

Un frate mi-a povestit următoarele:
„Pe când lucram la mănăstire m-am dus să iau binecuvântare. Am îngenuncheat înaintea părintelui să mă binecuvânteze cu semnul Sfintei Cruci. Atunci Bunicuţul mi-a spus:
- *Văd că umărul stâng îţi este mai rece decât dreptul.*

A spus aceasta fără să fi pus mâna pe mine, care eram îmbrăcat.

Apoi a continuat:
- *Cred că ai artrită.*

Într-adevăr, din când în când mă durea omoplatul stâng".

Cunoştea cauza bolilor

Într-o zi mergeam cu Părintele Porfirie pe strada Sokratous, îndreptându-ne spre unul dintre fiii săi duhovniceşti ce locuia într-un apartament de bloc. Înainte de a ajunge la el, ne-a ieşit în cale un om orb. Bunicuţul l-a salutat şi, după ce ne-am depărtat de el, m-a întrebat:

- *Ştii de ce a orbit acest om?*

- Nu, i-am răspuns.

- Ei bine, a orbit din pricină că, pe când construia acest bloc pe care îl vezi aici, mulţi meşteri din cei ce lucrau la construcţia sa îl furau şi el se necăjea foarte tare. Şi, de atâta supărare, şi-a pierdut lumina ochilor.

Pe când intrăm în lift, părintele zise, surâzând:

- *Ce norocoşi suntem, fiule, că nu avem multe averi!*

Vedea şi boli vindecate

Un frate mi-a povestit acestea:
„Îmi ieşise pe nas, în partea dreaptă, chiar sub ochi, un neg mare ce mi-a trecut cam după zece zile. După ce au trecut cele zece zile, am venit din zona unde lucram, la Atena. Ducându-mă la Părintele Porfirie, acesta mi-a spus:
- *Nu cumva în locul acesta ţi-a ieşit un neg mare acum vreo zece zile?*

Şi arătă cu mâna partea stângă a obrazului său, ce corespundea, aşa cum ne aflam fata în faţă, părţii drepte a obrazului meu.

- Într-adevăr, i-am răspuns, arătându-i partea dreaptă a obrazului meu.

- *Tocmai acolo arătam şi eu, zise părintele.*

Într-adevăr, îmi arătase întocmai locul unde îmi ieşise negul ce se vindecase înainte de a veni la Părintele Porfirie".

Simţea cum adia vântul în satul meu

Într-o zi i-am spus Părintelui Porfirie:
- Bunicuţule, te rog să-mi dai binecuvântarea să îmi construiesc o căsuţă în satul meu, ca să luăm, eu, copiii mei şi soţia mea, puţin aer, fiindcă „ne-a terminat" poluarea din Atena.

- *De ce nu cumperi teren de casă chiar lângă mănăstire, unde să vină copiii tăi să se joace, dar să aibă şi folos duhovnicesc? m-a întrebat părintele.*

- Dar, părinte, n-am bani să cumpăr teren de casă în zona asta.

- *Atunci cum vei putea cumpăra în satul tău?*

- Nu îl vom cumpăra. Îmi voi construi casa pe un teren aflat în spatele casei părinteşti, teren pe care mama mi l-a dat de curând.

- *Ia să-l văd, îmi zise. Ei, e foarte frumos! Şi mai are şi un aer răcoros, adus din golful Evviei!*

- Într-adevăr este foarte frumos, Bunicuţule, întocmai cum vezi, deşi nu te afli acolo. Chiar acolo vreau să îmi construiesc casa.

- *Atunci ai binecuvâtarea mea, fiule, zise părintele însemnându-mă cu semnul Sfintei Cruci.*

În cele din urmă am ridicat acolo o căsuţă şi, într-adevăr, briza ce vine din golf este o adevărată binecuvântare dumnezeiască, întocmai cum mi-a spus Bunicuţul, aflat la o distanţă de o sută de kilometri de acel loc.

Avea cunoştinţe ştiinţifice fără să fi studiat

Un alt frate mi-a spus:
„Era, dacă îmi amintesc bine, de ziua Sfintei Cruci, în anul 1977.

M-am dus la Bunicuţul să-l iau şi să-l duc să vadă un teren, lângă Kapandriti, pe partea stângă cum mergi pe drumul naţional spre Lamia. Pe când mergeam, înainte de a ajunge la destinaţie, am trecut pe la o fabrică de materiale de construcţie.

Am intrat în fabrica unde Bunicuţul a vrut să vadă cum se produc materialele. A venit aşadar, şeful fabricii, iar Bătrânul l-a întrebat prin ce metodă chimică sunt produse materialele. Şeful fabricii i-a spus o metodă, dar părintele i-a răspuns că produce materialele prin altă metodă. Acela a insistat că produce materialele prin metoda arătată. Bătrânul spunea că şeful fabricii nu spune adevărul. Desigur disputa lor era paşnică şi civilizată. La un moment dat şeful fabricii se întoarse spre Părintele Porfirie, spunându-i:
- Ei, părinte, cine se pune cu sfinţia ta îşi găseşte beleaua.

Eu nu pricepeam care era neînţelegerea şi din ce pricină, dar, după ce am plecat, părintele îmi spuse pe drum:
- *Să ştii că am stăruit atâta fiindcă minţea în privinţa metodei chimice.*

Când am ajuns la terenul pe care voia să-l vadă, se făcuse deja foarte cald. Părintele îşi scoase rasa şi culionul. Eu i le ţineam, iar sfinţia sa îşi puse pe cap un prosop, luând-o înainte, vreo şapte-opt metri, pe cărarea de pe costişă. Toată regiunea era plină de brazi, în afara terenului pe care vrusese să îl vadă. La un moment dat îmi spuse:
- *Văd că la o adâncime de vreo patruzeci de metri se găseşte apă*, dar nu ştiu dacă *e permanentă sau provine de la ploi (fiindcă plouase cu o zi înainte).*

Apoi a început să-mi vorbească despre diverse fenomene meteorologice întâlnite în regiunea aceea, cum ar fi reciclarea aerului şi multe altele, folosind termeni că arătau că avea cunoştinţe de meteorologie.

Cunoscând şi eu puţină meteorologie de la Aviaţie, mi-am închipuit că părintele citise undeva acele lucruri, fiindcă folosea cu mare exactitate terminologia şi se exprima foarte corect în descrierea acelor fenomene. Însa înainte să-mi termin gândul, Părintele Porfirie se întoarse spre mine, spunându-mi:
- *Ei, fiule, unora dintre prietenii mei le spun anumite lucruri pe care nu le-am citit nicăieri, ci le ştiu datorită Harului celui dumnezeiesc.*

Tot atunci îmi adusesem aminte şi de întâmplarea de la fabrică unde, când vorbise de acea metodă chimică, mi-am închipuit că citise undeva. La fel şi în privinţa apei şi a altor fenomene despre care vorbea uneori. Asta însemna că Bunicuţul vedea totul foarte limpede şi că ştia o mulţime de lucruri, fără a fi nevoie să le înveţe sau să le citească undeva.

Uluieşte un electrician neîncrezător

Într-o zi Bunicuţul stătea întins în baracă, unde electricianul făcea instalaţia electrică. Afară aştepta multă lume să ia binecuvântare şi să-i ceară sfatul.

La un moment dat, electricianul îi spuse părintelui:
- Bine, părinte, ce tot vrea lumea asta adunată afară, de la un bătrân ca sfinţia ta?

- *Ei, ce să vrea? Vin unul câte unul aici, le spun câte o poveste şi apoi pleacă.*

- Dar bine, atât de proşti sunt toţi, de aşteaptă atâta doar ca să le spui o poveste şi apoi să plece?

- *Desigur. Şi de bine ce zici că sunt toţi atât de proşti, o să-ţi spun şi ţie o poveste.*

Atunci părintele începu să îi spună totul despre familia sa şi toate defectele sale.

Uimit de aceste dezvăluiri, electricianul începu să strige:
- Opreşte-te, părinte. Opreşte-te, fiindcă tot ce spui acum nu sunt poveşti.

- *Ei bine, îi zise Bunicuţul, atunci încetează a mai întreba şi a fi curios. Vezi-ţi de ale tale.*

Urmărea tot ce făceam

Într-o vreme citeam o mulţime de cărţi de muzică bizantină. Ducându-mă odată la Paraclisul Sfântului Gherasim şi văzându-mă părintele, deşi nu aveam nici o carte, m-a întrebat:
- *Ce cărţi sunt astea pe care te tot văd citindu-le?*

- Sunt cărţi de muzică, Bunicuţule, i-am răspuns.

- *A, bine, citeşte-le în continuare.*

Atunci am înţeles că urmărea tot ce făceam, oriunde ne-am fi aflat şi orice am fi făcut.

***

Un frate făcea nişte lucrări la terasa manăstirii şi, fiindcă era foarte mult nisip, îi era lene să mai coboare scara pentru a merge la toaletă, spunându-şi în sinea sa că nisipul va şterge urmele nevoilor sale.

După un timp s-a întâlnit cu Bunicuţul, care i-a spus:
- *Altă dată să cobori jos.*

Vă daţi seama cum s-a simţit acel frate.

***

Sora S. Mi-a povestit următoarele:
„Mă dusesem la Mănăstirea Buneivestiri în satul Aliartos, iar la întoarcerea la Atena m-am oprit şi la Părintele Porfirie, să iau binecuvântare. Când am intrat la sfinţia sa, i-am spus:
- Bunicuţule, am fost la Mănăstirea Buneivestiri din Aliartos şi, întorcându-mă la Atena, m-am oprit şi la sfinţia voastră să iau binecuvântare.

Atunci părintele mi-a spus :
- *Ştiu unde ai fost, fiica mea. Te-am văzut cum te ascunseseşi îndărătul coloanei.*

M-au uimit foarte tare cuvintele Bunicuţului şi felul în care ne cerceta, cu atât mai mult cu cât lucrurile se petrecuseră exact aşa cum spusese".

***

Un alt frate mi-a povestit acestea:
„Fratele meu avea doi copii, dintre care unul suferea de dislexie. Aşadar, într-o Duminică ne-am dus la Bunicuţul în Kallisia, după ce reuşisem să îl conving pe fratele meu să meargă la Părintele Porfirie, să vadă şi sfinţia sa copilul.

Odată ajunşi, părintele l-a binecuvântat pe micuţ, punându-şi mâna pe căpşor, după care ne-a spus amănunţit despre ce era vorba, punând diagnosticul bolii copilului cu atâta precizie încât ne-a lăsat muţi de uimire.

Îmi aduc aminte că ne-a spus:
„Acest copil va vorbi când va împlini şase ani şi încă atât de mult, încât îl veţi sili să se oprească. Abia atunci va scăpa de această problemă pe care o are acum".

Pe atunci copilul avea vreo trei ani şi jumătate.

Într-adevăr, odată ajuns la vârsta spusă de Părintele Porfirie, copilul n-a mai avut probleme de vorbire. Însă, continua povestirea fratele, aici aş mai vrea să adaug faptul că, atunci când ne-am dus la Părintele Porfirie, acesta ne-a spus că boala copilului a fost cu îngăduinţa lui Dumnezeu, pentru îndepărtarea părinţilor şi pentru sporirea lor duhovnicească. Fratele meu şi soţia sa erau oameni ce ţineau la Biserică dar, ca mulţi oameni, nu foarte interesaţi şi nu cu multă căldură în inimi.

Într-o bună zi, îşi continua povestirea fratele, cumnata mea luă copilul şi îl duse la un psihiatru pe ascuns, fără să ştie nimeni.

În aceeaşi zi i-am telefonat Bătrânului să văd ce face, iar el m-a întrebat:
- *Ei, ia spune-mi, de ce a dus cumnata ta copilul la doctor?*

Nici eu şi nici fratele meu nu ştiam nimic despre cele întâmplate, aşa că i-am spus că nu ştiam nimic, iar apoi l-am sunat pe fratele meu, pe care l-am întrebat dacă într-adevăr cumnata mea dusese copilul la doctor.

- Nu ştiu, mi-a răspuns el.

Apoi am sunat-o chiar pe ea şi am întrebat-o:
- Ai dus copilul la doctor?

- Da, l-am dus, îmi răspunse.

- Dar nu ţi-a spus să nu-l ducă pe micuţ la doctor, fiindcă boala era cu îngăduinţa lui Dumnezeu, spre sporirea lor duhovnicească". Şi tu tot l-ai dus? Dar nu ţi-a spus Bătrânul să nu-l duci? Bunicuţul îmi spusese: "Le-am mai spus şi că nu e nevoie să mergem cu el pe la toţi doctorii, căci se va face bine singur, când va împlini şase ani.

Într-adevăr, cu ajutorul Harului dumnezeiesc, Bunicuţul a văzut că au dus copilul la doctor, ştia şi ce le spusese doctorul şi i-a sfătuit să nu mai meargă la doctor pentru această problemă.

Într-adevăr, la vârsta de şase ani copilul s-a făcut bine. De atunci au trecut zece ani, vorbeşte fără nici un fel de problemă şi toate s-au petrecut întocmai cum a prevăzut Bunicuţul".

Ne cunoştea gândurile

Într-o zi un frate i-a dat nişte bani pentru trebuinţele mănăstirii, vrând în felul acesta şi să îl convingă pe Bunicuţ, fie să îi spună câteva vorbe în legătură cu problema sa, fie măcar să îi acorde mai multă atenţie decât celorlalţi. Bătrânul însă nu putea vorbi cu el. Atunci, ieşind afară, fratele îşi spuse în sinea lui: „Eu îi dau atâţia bani, iar el nu mi-a zis azi nimic". Atunci Bunicuţul îl strigă să vină înăuntru şi îi spuse:
- Ia ascultă! Eu nu ţi-am cerut niciodată nici bani şi nici altceva. De bunăvoie îmi dai bani când vii pe aici. De aceea socotesc că nu cugeţi cu dreptate. Şi să şti că dacă ţi-am primit banii, i-am primit pentru nevoile manăstirii.

Fratele rămase mut de uimire.

***

Într-o zi părintele îmi vorbea despre ceva, dar eu nu prea îl ascultam cu prea mare atenţie. Când m-a întrebat dacă am înţeles, am răspuns:

- Da, Bunicuţule, am înţeles.

Părintele a văzut însă că nu am înţeles, şi mi-a spus:

- *Ia spune-mi, să vedem ce-ai înţeles?*

Vă puteţi da seama cum m-am simţit.

***

Un frate mi-a povestit acestea:
Muncisem la mănăstirea Bunicuţului, iar seara ne-am aşezat puţin să ne odihnim. Ne-am adunat mai mulţi în jurul părintelui care se aşezase pe o piatră, şi-l ascultam.

Eu şedeam chiar în faţa părintelui, care ne vorbea despre diverse chestiuni privind igiena şi o viaţă sănătoasă în aer liber. În timp ce părintele vorbea, mi-am zis în sinea mea: "Ce tot vorbeşti acolo? Mai bine ne-ai spune ceva despre sufletul nostru, decât să ne spui asemenea lucruri!".

Atunci părintele se întoarse o clipă spre mine şi îmi spuse:
- *Hai, măi, că s-o mântui şi sufletul tău!*

Apoi reveni la chestiunile de igienă, continuând a vorbi cu ceilalţi, care nu au înţeles nimic din ce îmi spusese părintele".

***

Într-o zi, pe când mergeam împreună cu părintele pe o cărare, în faţa noastră aflându-se alţi câţiva oameni, Bătrânul Porfirie mă întrebă:

- *Ştii la ce se gândeşte femeia care merge în faţa noastră?*

- Nu ştiu, i-am răspuns.

- *Se gândeşte la copilul ei, îmi răspunse părintele.*

M-a mirat faptul că i-a putut citi gândurile.

Ce lucruri minunate afli, vezi şi auzi, când te afli în tovărăşia unor oameni sfinţi, cum era Bunicuţul nostru.

Răspundea înainte de a fi întrebat

Într-una din zile când m-am aflat la Atena, m-am dus la Paraclisul Sfântului Gherasim de la Policlinica din Atena, unde se afla Bunicuţul, pregătit să

mărturisesc păcatele săvârşite de la ultima spovedanie. Printre alte păcate pe care mi le notasem pe o hârtiuţă, mi-am notat şi să-l rog pe părintele să mă sfătuiască ce să fac şi în ce fel să mă port, pentru a deveni mai bun. Aşadar a doua zi m-am dus la biserică. Părintele se afla în dreptul uşii din dreapta a Sfântului Altar, cum intri înăuntru. M-a primit bucuros şi, fără să-i fi spus pentru ce am venit la el, m-a chemat la el şi a început să mă povăţuiască, spunându-mi:
- *Fiule, să fii mereu bun, să ierţi, să iubeşti, să-ţi faci treaba conştiincios, să te rogi şi să te lupţi.*

Eu rămăsesem mut, fiindcă cuvintele sale erau chiar răspunsul la întrebarea pe care voiam să i-o pun.

***

Un frate de-al meu era chinuit de o nedumerire: se întreba dacă îl iubesc creştineşte sau nu.

Odată când ne-am dus la Părintele Porfirie, aşa cum făceam adesea, fără să-l întrebăm nimic, acesta ne spuse:
- *Ei, cât de mult ţineţi voi unul la celălalt!*

Astfel ne-am liniştit amândoi.

Ştie ce voiesc cei ce aşteaptă

Într-o zi în faţa mănăstirii, împreună cu alţi oameni, aştepta într-o maşină roşie o doamnă. Se numea Maria şi aştepta să-i vină rândul să intre la părintele. Bătrânul vedea că femeia avea o problemă gravă ce o neliniştea foarte tare, de aceea le-a spus surorilor să o cheme la el peste rândul celor ce stăteau acolo pentru a vorbi cu părintele. S-au dus aşadar surorile la maşina femeii şi i-au spus să intre la părintele, dar ea n-a vrut, fiindcă era încredinţată că maicile făceau o confuzie de nume, în privinţa persoanei chemate.

Chemând-o a doua oară, după ce s-au încredinţat că ea era aceea căreia voia părintele să-i vorbească, femeia i-a spus din nou că trebuie să fie o confuzie, fiindcă părintele nu o cunoaşte şi nu a mai văzut-o vreodată. Totuşi, le-a urmat.
Nu era nici o confuzie, aşa cum crezuse Maria, ci Părintele Porfirie voise să-i vorbească despre problemă gravă pe ce o preocupa.

Reaminteşte

O soră mi-a povestit acestea:
„M-a sunat un preot din străinătate şi m-a rugat să îl întreb pe Bunicuţ dacă îi dădea binecuvântarea să întreprindă nişte lucruri ce-l priveau într-o problemă personală, despre care îl mai întrebase şi în alte rânduri.

Eu însă am uitat să-i spun imediat Bunicuţului, iar a doua zi, pentru prima oară, Părintele Porfirie m-a sunat la birou şi, referindu-se la problema acelui preot, îmi spuse:
- *Hai, fiica mea, vorbeşte!*

După ce i-am prezentat problema preotului, mi-a zis:
- *Să facă întocmai cum i-am spus. Cu bine! Şi închise telefonul".*

Îl vedea pe cel viclean ispitindu-ne

Un frate mi-a povestit:
„Într-o zi la mine în casă mare zarvă. Fiul meu cel mic se răsfăţa întruna ca un copil ce era, certându-se cu mama sa.

În tot acest timp eu simţeam în casă prezenţa mea, a soţiei, a copilului meu, dar şi pe cea a satanei. Chiar în acele clipe de zarva sună telefonul. Era Bunicuţul. Şi, înainte de a apuca eu să termin de spus mica rugăciune pe care o începusem, zicând „Dumnezeul meu, Te rog, alungă-l pe cel viclean din casa mea", deodată s-a aşternut liniştea în casă.

Ridicând receptorul, am auzit vocea Bătrânului ce îmi spunea:
- *Gata acum. Cel rău îl pusese pe fiul tău să se certe cu voi. Hai, la revedere! Mai zise părintele şi închise telefonul.*

Am rămas uluit de felul în care ne urmărea Bătrânul", spuse fratele.

***

Un frate îmi povesti acestea:
„Într-o zi îl duceam undeva pe Părintele Porfirie cu maşina mea. Cum mergeam aşa, văzând la un moment dat un tânăr pe o motocicletă care făcea nişte „figuri" foarte periculoase, îmi spuse:
- *Ei, acum văd un diavol care stă chiar lângă el! Necuratul îl pune să facă ce face, fiindcă diavolul nu are dreptul să-l ucidă el însuşi. Aşadar, îndemnându-l să facă lucruri de felul acesta, îl face să se ucidă singur".*

Vede gândurile viclene

Acelaşi frate mi-a povestit acestea:
„Într-o zi mă dusesem în Kallisia ca să-l iau pe părintele. Mi-am lăsat maşina în locul unde începe cărarea ce duce la mănăstire.

Îndată ce m-am dat jos din maşină, m-au năpădit deodată nişte gânduri de hulă, pline de neruşinare, împotriva Bătrânului, ceva de neînchipuit! Am început să-mi scutur capul, încercând să mă lepăd de ele. Fiind aşadar în starea aceasta, m-am aşezat pe o piatră şi-am început să mă rog să scap de aceste gânduri, ştiind că Bătrânul cunoaşte aceste lucruri. Şi nu mă gândeam atât la Dumnezeu, cât la Bunicuţul! În scurt timp gândurile s-au risipit şi-am reuşit să mă liniştesc.

După vreo douăzeci de minute am ajuns la mănăstire.

Părintele Porfirie mă aştepta surâzător în poartă şi, îndată ce m-am apropiat de el, mi-a zis:
- *Ei nu te necăji. Astea sunt gândurile celui rău, nu ale tale, aşa că nu le da atenţie.*

Aşadar, părintele îmi văzuse gândurile, îmi citise cugetul şi de aceea îmi spusese să nu mă mai gândesc la ele şi că nu sunt ale mele, ci ale celui viclean. Minunate lucruri săvârşesc sfinţii!".

Ne păzeşte de duhul cel viclean

Un frate mi-a povestit următoarele:
„Într-o zi am plecat din Atena împreună cu Bunicuţul, ca să vedem un teren. Asta se întâmpla înainte să cumpere terenul pe care se află acum mănăstirea. Ne-am dus aşadar la Inofita.

Pe drum părintele a început a-mi spune nişte lucruri cu un înţeles atât de adânc, încât nu l-am putut pătrunde. O vreme a continuat să vorbească, apoi deodată a început să strige:
- *Măi omule, pricepi ce-ţi spun?*
Eu l-am privit cu mirare, spunând în sinea mea: „Doamne, ce-o strigă Bunicuţul aşa tare? Nu l-am mai auzit niciodată strigând aşa". Apoi i-am răspuns:
- Nu, Bunicuţule, nu pricep.

A doua zi m-a sunat la serviciu şi m-a întrebat:

- *Ai băgat de seamă ieri că ţi-am vorbit mai tare?*

- Da, Bunicuţule, i-am răspuns.

- *Ştii de ce am făcut asta?*

- De unde să ştiu, părinte?

- Ei bine, fiule, venea un duh necurat ce voia să-ţi sădească în minte gânduri de îndoială despre cele ce-ţi spuneam, aşa că am strigat ca să te scot de sub înrâurirea sa.

- Cum, părinte? Cum e cu putinţă aşa ceva?

- *Ei bine, este. Îţi voi spune eu altădată cum anume. Acum, rămâi cu bine, mai zise părintele şi închise telefonul.*

Altădată l-am întrebat despre aceasta, iar părintele mi-a spus:
- *Ei, lasă asta acum. Gata! S-a dus!*

„Matematici superioare", am cugetat eu în sinea mea".

Ne urmăreşte rugăciunile

Într-o seară, făcându-şi rugăciunea, un frate îl rugă pe Dumnezeu, Ca Bătrânul să primească un dar din partea sa, ca să-l pomenească mai mult, după cum socotea fratele.

A doua zi dimineaţă Bunicuţul îl aştepta la uşa din dreapta a Sfântului Altar al Bisericii Sfântul Gherasim. Când s-a apropiat, părintele l-a întrebat:
- *Ei, ce tot voiai de la mine, de m-ai deranjat toată noaptea trecută?*

I-a spus fratele ce dorinţa avea. Atunci părintele i-a spus, surâzând, să-i cumpere o carte cu titlul „Simbolica" de Androutsos. I-a scris titlul pe o hârtie, iar acela a pus-o de îndată în portofel, unde a şi păstrat-o mereu ca să n-o piardă, de parcă ar fi primit un talisman de mare preţ.

Apoi, ca să-l pomenească şi fratele pe el, Bunicuţul i-a spus:
- *În fiecare seară, înainte să mergi la culcare, să faci zece metanii şi să spui „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă".*

Astfel au aflat amândoi mulţumire.

***

O soră mi-a povestit următoarele:
„Acum câţiva ani, prin 1985 sau 1986, fiica mea se simţea foarte rău. S-a dus aşadar la cardiolog, care i-a spus că făcuse fibrilaţie atrială. Medicul a insistat să se interneze, fiindcă altminteri, aşa cum i-a spus soţului ei, risca să facă o embolie.
Îndată ce am aflat acestea, am început a mă ruga cu durere în suflet lui Dumnezeu şi Maicii Domnului, să-i dea zile ca să-şi poată creşte cei doi copii mici pe care îi avea.

Îndurerată cum eram, L-am rugat pe Dumnezeu să o însănătoşească şi, totodată, să-mi dea un semn din care să văd că răspunde rugăciunii mele, ca să mă mai mângâi puţin.

Astfel, în starea în care mă aflam, în aceeaşi zi, pe seară, cam pe la ora şase, mă suna un frate din Atena care îmi zice că Bunicuţul îi dăduse telefon şi-i spusese să-mi transmită să nu mă neliniştesc, căci toate vor merge bine, cu ajutorul lui Dumnezeu. Într-adevăr, fiica mea s-a făcut bine. Ceea ce este cu adevărat important este faptul că eu mă rugam lui Dumnezeu, aflându-mă în Creta, iar Dumnezeu mi-a trimis răspuns prin intermediul preabunului şi sfântului nostru Bunicuţ.

De bună seamă nu era prima dată că Dumnezeu răspundea cererilor mele, prin intermediul Bunicuţului nostru, dat fiind că şi în alte rânduri mă înştiinţase în acest chip".

Ştia dacă a murit cineva

Un frate mi-a spus:
„În ziua de 6 aprilie 1967, pe când mă aflam la serviciu, am fost înştiinţat că sora mea era grav bolnavă. În realitate însă, ea murise. Aşadar, înainte să merg la spitalul la care era internată, am trecut pe la Sfântul Gherasim ca să iau binecuvântare de la părintele. L-am găsit în biserică şi l-am întrebat:
- Ce vezi, Bunicuţule, despre starea sorei mele?

Părintele mi-a spus:
- *Să şti, fiule, că Hristos îi învie pe cei morţi.*

Eu, fără a cugeta prea bine la profunzimea celor spuse de Părintele Porfirie, mi-am zis în sinea mea: „Ce tot zice părintele? Eu, care îl socotesc sfânt, îl întreb despre sora mea, iar el îmi răspunde cu asemenea cuvinte ciudate?". Am plecat apoi fără a-i spune nimic. Abia când am ajuns la spital şi am aflat că sora mea murise, am priceput înţelesul Părintelui Porfirie".

***

Într-o zi de vineri, în anul 1977, un frate mi-a povestit acestea:
„Aflând că mama se îmbolnăvise grav, m-am învoit de la serviciu ca să merg să o văd, în satul nostru.
Înainte de a pleca spre sat, l-am sunat pe Părintele Porfirie şi i-am spus:
- Părinte, mama mea e grav bolnavă. M-au anunţat cei din sat şi trebuie să mă duc la ea.

Atunci Bunicuţul îmi spuse:
- *Ei, mama ta era plină de zile!*
Eu n-am priceput prea bine ce voia să zică. Când m-am întors la Atena, i-am dat telefon Bunicuţului. A răspuns o soră, care m-a întrebat:
- A murit mama ta?

- Dar tu de unde ştii? am întrebat-o.

- Mi-a spus părintele care a văzut, răspunse ea.

Am sunat iar după puţin timp şi am vorbit cu părintele, care mi-a spus:
- *Am văzut că mama ta a murit şi ca sufletul ei este bine. Am văzut că se ducea la cer.*

Îi spusese acestea şi sorei cu care vorbisem la telefon. I le spusese înainte să mă întorc eu din sat şi înainte să-i fi spus că a murit mama. Într-o sâmbătă s-a săvârşit. Duminica am îngropat-o, iar după-amiaza eu m-am întors şi l-am sunat pe părintele de la fratele meu de acasă, care a auzit şi el ce am vorbit la telefon cu Bătrânul".

Cunoaşte voia lui Dumnezeu

Cunoşteam un cleric într-un sat vecin. Odată, pe când mergeam cu părintele, i-am pomenit numele aceluia, iar Bătrânul a spus:
- Ştii, odată mă dusesem acasă la părintele D. După ce m-a primit, m-a rugat să-i spun ce văd despre familia lui. Stăruind foarte mult, m-a înduplecat. I-am spus aşadar să-mi aducă o fotografie cu întreaga sa familie. A găsit de îndată o

fotografie şi, după ce mi-a dat-o, am început să-i spun câte ceva despre caracterul fiecăruia. Când însă am ajuns la fiica lui, nu i-am mai putut spune nimic!

- Hai, Bunicuţule, spune-mi şi despre ea, mă ruga preotul. Spune-mi!

Eu însă, fiindcă nu vedeam nimic, i-am spus:
- *Aşa trebuia să fie. Cu adevărat aşa trebuia să se întâmple.*

Atunci părintele D. Sări în sus şi-mi spuse:
- Da, Bunicuţule, aşa trebuia. Trebuia să moară, fiindcă era bolnavă şi suferea foarte mult.

Continuându-şi povestirea, Bunicuţul îmi spuse: *„Vezi aşadar, că Dumnezeu vrea să ne oprim într-un punct, iar ceilalţi să continue. De aceea nu îi puteam spune nimic despre fiica lui"*.

Vedea Raiul

După moartea părintelui Yannis K., Bunicuţul văzuse că părintele se afla în Rai, înconjurat de multă lumină. După vreo treisprezece ani s-a săvârşit şi preoteasa Maria K., iar când fiul său A., l-a întrebat pe Părintele Porfirie despre părinţii săi, acela i-a răspuns:
- Cu mare bucurie se bucură! Îi văd îmbrăţişaţi, bucurându-se împreună de pacea Raiului.

Astfel Părintele Porfirie vedea şi sufletele celor răposaţi, ştiind unde se duceau şi cum se duceau.

Vedea sfinţenia

În ziua de 4 mai 1981 a adormit în Domnul, în Hania, părintele Elefterie, fiu duhovnicesc al Bunicuţului. La câteva zile de la moartea părintelui Elefterie, Bunicuţul ne spuse:
- *Părintele Elefterie e sfânt acum. Doamne, Iisuse Hristoase, ce sfânt este! Este foarte sfânt!*

Fiind atent la cele esenţiale uita numele

O soră din Creta mi-a povestit acestea:

„Părintele Porfirie venise în vizită în Hania pentru câteva zile. Stătea acasă la părintele E. În vremea aceea nu eram foarte apropiată de biserică sau, mai de grabă se poate spune că mă preocupa prea puţin. Într-o dimineaţă mă sună Episcopul nostru, care îmi spuse că în casa părintelui E. se află un călugăr ce are darul străvederii, şi aş avea mare bucurie de l-aş cunoaşte. Urmându-i sfatul, m-am dus acasă la părintele E., mai degrabă curioasă să aflu cât era de străvăzător. Am sunat la uşă. Mi-a deschis chiar Părintele Porfirie, care m-a întrebat cum mă cheamă. După ce i-am răspuns, m-a luat cu el într-o cameră şi am început să discutăm. După o vreme, mă întreba din nou cum mă cheamă. I-am răspuns iar. Apoi a început să-mi spună felurite lucruri şi, în timp ce vorbeam, mă tot întreba din când în când cum mă cheamă. Eu îi tot răspundeam de fiecare dată cum mă cheamă. Asta a durat destul de mult. După o vreme, am început să-mi spun în sinea mea: „I-a gândeşte-te ce străvăzător trebuie să fie acest părinte, de vreme ce nu-şi poate aduce aminte nici cum mă cheamă, deşi i-am spus de atâtea ori".

În clipa aceea, Părintele Porfirie îmi spuse:
- *Fiica mea, nu trebuie să gândeşti asemenea lucruri.*
Şi începu să-mi spună tot ce gândeam despre sfinţia sa. Într-adevăr, a fost o experienţă cumplită pentru mine. De atunci nu am mai avut niciodată îndoieli, cel puţin în privinţa sa".

Este folosit ca mijloc de mântuire

O soră mi-a spus:
„Odată când m-am dus la Părintele Porfirie împreună cu soţul meu, acesta i-a spus:
- Eu, Bunicuţule, nu prea pricep ce îi spuneţi soţiei mele.

Văzându-l supărat, părintele îi spuse:
- *În satul vostru aveţi nişte măslini. Ogorul vostru se află pe-o costişă şi aveţi şi nişte săpături în pământ.*

Astfel începu să-i descrie ţarinile pe care le avea în sat, săpăturile în pământ şi alte lucruri, ce-i erau cunoscute doar soţului meu, pentru a-i dovedi astfel neţărmurita sa afecţiune şi iubire pe care le nutrea pentru el. Lucrul acesta l-a impresionat foarte tare pe soţul meu şi de atunci şi-a schimbat părerea despre Părintele Porfirie".

***

După ce a făcut o călătorie prin mai multe locuri, întorcându-se Părintele Porfirie în casa unuia dintre fiii săi duhovniceşti, îi spuse fratele acestea:

- Părinte, te rog mult să-i dezvălui ceva soţiei mele, pentru a deveni mai bună şi a se putea apropia şi ea mai mult de Hristos.

Întorcându-se spre el, Bunicuţul îi răspunse:
- *Ştii ce-mi ceri, rugându-mă să fac asta?*

- Ce? îl întrebă fratele.

- *Ei bine, prin ce mi-ai cerut, mai mult se va vătăma. E ca şi cum i-aş pune pe cap o mare greutate, apăsând în jos. Aşadar, nu-ţi voi îndeplini dorinţa, ci voi face un lucru din care se va folosi foarte mult.*

- Ce, Bunicuţule? a întrebat fratele.

- *Iată, mă voi ruga pentru ea şi astfel va avea un folos înzecit.*

- Fii binecuvântat, Bunicuţule, zise fratele.

Totuşi, ca să nu-l necăjească pe acel frate, în momentul când soţia aceluia îi aducea un suc, părintele o întrebă:
- *Ai cumva o fotografie cu satul tău?*

- Da, răspunse aceea.

- Într-adevăr, îi aduse o fotografie în care se vedea satul femeii, sat unde creşteau mulţi copaci, dintr-un capăt în celălalt. Atunci părintele o întrebă, arătându-i un loc pe fotografie:
- *Ia spune-mi, nu cumva aici se afla apă?*

- Ba da, Bunicuţule, se află.

Atunci Bunicuţul îi arătă un alt loc pe fotografie şi o întrebă din nou:
- *Dar aici se găseşte apă?*

- Da, Bunicuţule, îi răspunse ea din nou.

Apoi părintele îi arătă un al treilea loc şi o întrebă acelaşi lucru, iar ea îi dădu din nou dreptate. Atunci părintele îi spuse:
- Bine, fiica mea, acum poţi lua înapoi fotografia. E foarte frumos în satul tău.

Auzind acestea, fratele se bucură foarte mult în sine lui de aceste dezvăluiri pe care i le făcuse soţiei sale, mai ales fiindcă astfel îi împlinise dorinţa pe care i-o pusese înainte de a intra în casa lor.

Harisma înaintea vederii

Prevede cele viitoare

În anul 1970, un frate s-a dus pentru a doua oară la Părintele Porfirie, cu care îi făcusem cunoştinţă, iar părintele, printre altele, i-a spus şi acestea:
- Văd în interiorul tău o mare putere. O putere extraordinar de mare! Te văd vorbind în adunări, în nişte biserici.

Într-adevăr, acel frate, la zece ani de la întâlnirea cu Părintele Porfirie, vorbeşte în fiecare zi în diferite biserici precum şi la posturi de radio despre Biserica lui Hristos. Vorbeşte cu dragoste mare, cu osteneală, râvnă şi mult zel, cu răbdare şi strădanie zilnică.

Se va face profesoară

Unui frate ce dorea ca fiica sa să devină profesoară, Părintele Porfirie i-a spus:
- Îţi doreşti ca fiica ta să ajungă profesoară. Ei bine, va ajunge.

Într-adevăr, acum tânără este profesoară în învăţământul mediu.

Se va lăsa de fumat

Un alt frate mi-a povestit acestea:
„În anul 1967. într-o dimineaţă, m-am dus la Biserica Sfântului Gherasim, la Bunicuţul, împreună cu mama mea şi, după ce ne-am spovedit, mai întâi eu şi apoi mama, ea, terminându-şi spovedania, a ieşit afară şi m-a găsit fumând - ca pe lângă multe alte cusururi l-am avut şi pe acesta timp de câţiva ani - şi mi-a făcut observaţie, privitor la acest rău obicei. Văzând-o necăjită, Bunicuţul i-a spus:
- *Nu te necăji, căci în câteva luni se va lăsa de fumat.*

Într-adevăr, îmi amintesc bine că după trei-patru luni am părăsit acest prost obicei şi până în ziua de astăzi, nici măcar în glumă n-am mai fumat".

Cunoaşte gândurile şi prevede moartea

Aveam agăţat în maşină, în partea din faţă, un şirag de metanii, pe care îl făcuse şi mi-l dăruise sora Părintelui Porfirie, stareţa Porfiria, cu mulţi ani în urmă. Văzând metaniile, Părintele Porfirie îmi spuse:

- *Aceste mătănii ţi le-a dăruit sora mea, Harikleea (aşa se numea înainte Stareţa Porfiria), nu-i aşa?*

- Da, Bunicuţule, i-am răspuns. Aşa e. Ea mi le-a dat cu mulţi ani în urmă.

Apoi l-am întrebat despre un cunoscut de-al meu, pe nume G.D. Ştiam că părintele fusese invitat la masă la ei acasă într-o seară şi voiam să aflu ce credea părintele despre sănătatea gazdei sale.

- *Ştii, îmi răspunse părintele, omul acesta va muri peste câteva zile.*

Şi într-adevăr, peste câteva zile muri, întocmai cum prevăzuse Părintele Porfirie.
În seara în care fusese invitat la masă acasă la G.D., le-a spus şi a făcut anumite lucruri. Printre altele, cum stăteau toţi la masă şi mâncau, părintele i-a spus fiecăruia în parte ce fire are şi cum se poartă.

Când a venit vremea să plece, nu voiau cu nici un chip să-l lase să se ducă acasă, ci au insistat să rămână să doarmă la ei. Fiind deja târziu, l-au convins pe Părintele Porfirie să rămână peste noapte în casa lor. Înainte să apuce a se bucura de şederea Bunicuţului la ei peste noapte, deodată îl văzură că se ridică brusc, spunându-le că trebuie neapărat să plece, lucru pe care l-a şi făcut.

Atunci au început să se întrebe unul pe altul ce s-o fi întâmplat sau ce a cugetat fiecare în sinea lui, de s-a ridicat Bunicuţul atât de brusc şi a plecat. După ce şi-a spus fiecare gândurile, gazda, domnul G.D., spuse:
-Eu, când am văzut cum îl chinuiţi pe Părintele Porfirie, insistând să doarmă cu orice preţ astă seară la noi acasă, mi-am spus în sinea mea: "De ce l-or chinui aşa pe omul ăsta, în loc să-l lase să plece, dacă el nu vrea să stea aici peste noapte? Unde mai pui că nici nu avem loc destul, ca să poată dormi şi el". Abia ce mi-am încheiat acel gând, Bunicuţul s-a ridicat şi a plecat. Asta s-a întâmplat în realitate. Citise gândurile tuturor şi de aceea se hotărâse să plece.

Făcea previziuni despre Mănăstire

Într-una din multele dăţi când mergeam împreună la mănăstire, în anul 1978, Bunicuţul îmi spuse:
- *Ţine firul acesta şi trage în jos, fiindcă vreau să facem chiliile mănăstirii, ca după răsărit să fie luminate toată ziua de lumina soarelui.*

Am apucat aşadar firul şi m-am dus în direcţia în care îmi spusese părintele, dar în sinea mea cugetam: „Ce mănăstire crede c-o să mai facă acum părintele, la vârsta lui şi cu bolile pe care le are?".

Atunci Bunicuţul spuse:
- *Bine, vei vedea…*

Într-adevăr, acum văd că lucrarea sa se apropie de sfârşit şi îmi spun în sinea mea: „Câtă dreptate ai avut, Bunicuţule…Fiindcă tu vedeai cu adevărat cele viitoare, pe când eu, nu…".

***

Sora H. mi-a povestit că într-o zi şedea pe o grămadă de lemne ce se foloseau drept bănci, undeva între rulota şi baraca unde locuia Părintele Porfirie în perioada 1981-1982, pe vremea când se începuse turnarea betonului pentru ridicarea mănăstirii, la celălalt capăt al terenului.

Bătrânul se afla împreună cu un alt preot, iar eu - îşi continuă povestea sora H. - mă aflam puţin mai departe, aşteptându-mi rândul să vorbesc cu părintele, după ce termina discuţia cu acel preot. La un moment dat l-am auzit pe Părintele Porfirie spunându-i preotului nişte lucruri ce m-au impresionat foarte mult la vremea aceea:
- *Vezi, părinte, locul acesta? Îţi spun că va deveni un însemnat loc de pelerinaj.*

Mi s-a părut că preotul fusese uimit de cele auzite. Atunci Bunicuţul a continuat:
- *Va deveni un loc de pelerinaj, aşa cum este acum insula tinos. Tot aşa vor veni şi aici. Şi se vor face minuni multe.*

Apoi, întorcându-se spre mine, îmi spuse:
- *Ai auzi prea bine tot ce-am spus. Să nu mai spui nimănui ce-ai auzit, înainte de adormirea mea. Să spui cele auzite, abia după ce voi fi adormit în Hristos.*

Chiar asta fac acum, încheie sora H., spunând fratelui meu A., pentru prima oară cele auzite atunci.

Minuni şi tămăduiri

Mi-a trecut durerea

Veneam cu Bunicuţul de la o mănăstire de lângă satul meu. Aflându-ne undeva pe drumul naţional, la un moment dat m-au apucat nişte dureri de cap groaznice şi nişte ameţeli, de-am fost nevoit să-mi opresc maşina la capătul unei parcări. După ce am oprit, i-am spus părintelui:
- Bunicuţule, am nişte dureri de cap şi nişte ameţeli groaznice. Te rog, fă-mi semnul crucii, ca să-mi treacă.

Apoi mi-am aplecat capul şi l-am pus pe genunchii săi. Bunicuţul a făcut de îndată semnul crucii şi mi-a spus:
- *Nu e nimic. Nu te nelinişti. E de la ceafă. Gata, am făcut semnul crucii.*

În scurt timp m-am simţit bine, aşa că i-am spus părintelui:
- Bunicuţule, mi-au trecut şi ameţeală şi durerea de cap. Hai să ne vedem de drum spre mănăstire.

În semn de răspuns, părintele s-a mai închinat o dată.

M-a salvat rugăciunea Bunicuţului

Părintele Porfirie mă rugase să caut prin aproape toate librăriile din Atena şi să-i caut cât mai multe dintre cărţile Mitropolitului de Hios, Pantilimon Fostinis.

La început am găsit câteva pe care mi-a cerut să le xeroxez într-unul sau două exemplare, urmând să le duc pentru nevoile mănăstirii pe care trebuia să înceapă a o ridica în scurtă vreme. Totuşi, fiindcă nu cumpărasem toată seria cărţilor cerute, mi-a spus să le caut şi pe celelalte a doua zi.

Am luat binecuvântare şi a doua zi am pornit prin librării.

Îmi petrecusem toată după-amiaza colindând prin librăriile Atenei când, uitându-mă la ceas, am văzut că se apropie ora la care se închideau toate magazinele.

Am luat-o în grabă în sus pe Stadiou şi-am trecut pe trotuarul de vis-a-vis ca să intru în ultima librărie din acea zi.

Se întunecase puţin, iar purtam şi ochelari, fiind miop. Aşadar, m-am îndreptat spre uşa pe care o vedeam, dând să intru în librărie.

Fără să-mi dau seama că de fapt nu era uşa, ci un geam care nu se vedea deloc, m-am izbit cu forţa de geam, care s-a spart în bucăţi mari şi mici. Deşi toate mi-au căzut în faţă, agăţându-mi şi ochelarii, eu n-am păţit absolut nimic.

După ce mi-am făcut cruce, mi-am cerut iertare de la proprietarul magazinului, am plătit jumătate din valoarea geamului spart şi-am plecat slăvindu-l pe Dumnezeu, Care, pentru rugăciunile Bunicuţului, mi-a dat lungime de zile. Pentru aceasta îi mulţumesc foarte mult.

Pruncul vindecat

Un frate mi-a povestit acestea:
„Nepoţelul meu, născut de doar şapte zile, se afla la spital, gata să moară. I-au spus Părintelui Porfirie care era situaţia sau poate a aflat de altundeva, fapt e ca Bunicuţul mi-a trimis vorbă să nu mă nelinişteşc pentru cel mic, spunându-mi că este lucrarea celui viclean.

A stat pruncul în spital cincisprezece zile, în stare gravă, în timp ce noi toţi eram foarte deznădăjduiţi.

În ziua Sfintei Ana, pe 25 iulie 1990, copilaşul a început să-şi mişte mânuţele şi picioruşele şi, din ziua aceea, a prins viaţă. Nu-mi amintesc dacă înainte sau după aceasta am fost la Părintele Porfirie, care îmi spusese acelaşi lucru: *„Este lucrarea celui viclean, dar va trece, iar copilul nu va mai avea nimic".*

Între timp doctorii îi făcuseră copilului tot felul de analize, dar nu îi găsiseră nimic. Eu, mai în glumă, mai în serios, i-am zis doctorului:
- Să fie oare de la deochi, doctore?

- Nu e exclus! îmi răspunse, râzând.

Eu însă ştiam că era vorba într-adevăr despre ce spusese Bunicuţul, şi anume despre lucrarea diavolului celui ispititor, mai ales că după trei-patru zile copilaşul se vindecase de tot".

O tumoare dispare

O soră mi-a povestit acestea:
„Uneori aveam probleme cu sănătatea. Doctorii de aici din provincie mi-au spus că trebuie să mă operez, fiindcă aveam o tumoare.

Am hotărât să merg la Atena pentru consultaţii şi analize, ca să aflu ce aveam de fapt şi ce trebuia să fac în continuare. Înainte de a merge la spital, fiind împreună cu soţul meu, am trecut pe la Părintele Porfirie.

După ce am vorbit puţin, înainte de a pleca, i-am spus părintelui:
- Bunicuţule, rugaţi-vă şi pentru mine, căci mă duc la spital şi sunt neliniştită gândindu-mă la ce-mi vor spune doctorii.

Atunci, privindu-mă surâzător, părintele îmi spuse:
- *Ei, fiica mea, dar nu ai nimic.*

Şi începu să-mi explice în termeni medicali despre ce anume era vorba. Văzând că nu pricepeam despre ce anume era vorba. Văzând că nu pricepeam terminologia pe care o folosea, îmi surâse larg, mă însemnă cu semnul Sfintei Cruci şi-mi spuse:
- *Ei bine, ţi-am binecuvântat tumoarea ca să nu mai trebuiască să o scoţi. Mă auzi? Ţi-am binecuvântat-o!*

Am plecat aşadar de la Părintele Porfirie şi ne-am dus la spital. După ce am făcut toate analizele, doctorii mi-au spus exact ce îmi spusese Bunicuţul mai înainte.

Mi-au spus desigur că trebuia să mă operez ca să extragem lipomul, dar, de vreme ce aveam binecuvântarea Bunicuţului, nu mai aveam nevoie de operaţie. Şi în ziua de astăzi mă simt foarte bine"

Tămăduirea picioarelor

O altă soră mi-a spus:
„Odată m-am dus la Părintele Porfirie să-i cer sfatul şi binecuvântarea, vrând să ştiu dacă trebuia să mă operez la picioare, aşa cum spuneau medicii, căci sufeream de o cădere a metatarsienelor. În plus, sub talpă îmi apăruse ceva foarte dur, în profunzime, de nu mai puteam merge deloc.

Aşadar cu smerenia care îl caracteriza întotdeauna, Părintele Porfirie îmi spuse că nu ştie ce să mă sfătuiască şi să fac cum mă va lumina Dumnezeu.

Atunci i-am spus că sunt sigură că, dacă îl voi ruga pe Dumnezeu, mă va vindeca fără să mai fie nevoie de operaţie. Cum însă I-aş fi putut cere ceva pentru picioarele mele, când sufletul era cu mult mai bolnav?

Am plecat de la Părintele Porfirie simţind o mare siguranţă, de parcă mi-ar fi spus să nu mă operez. Totuşi m-am întors acasă destul de întristată.

După trei sau patru zile, trezindu-mă într-o dimineaţă, când m-am ridicat din pat, mi-am dat seama că se petrecuse o minune şi că puteam să merg ca înainte, fără să mă mai doară deloc.

Nu pot spune ce am simţit în clipa aceea.

Am alergat şi, cu lacrimi de bucurie şi de recunoştinţă, i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru minunea Sa. Apoi l-am sunat pe Bunicuţul ca să-i spun cele întâmplate. Părintele îmi răspunse astfel:
- *Îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-a ajutat, căci mi-a fost tare milă de tine şi m-am rugat foarte mult pentru tine.*

Slăvit fie numele lui Dumnezeu şi al Maicii Domnului, care sigur vor binecuvânta ostenelile şi iubirea pe care Bunicuţul le dăruia cu generozitate tuturor oamenilor.

Să avem parte cu toţii de binecuvântarea sa!".

Operaţia reuşeşte prin rugăciune

O doamnă din provincie avea o problemă ginecologică. S-a dus la doctor dar, fiindcă diagnosticul nu era sigur, doctorul a vrut să o mai consulte o dată.

Între timp doamna l-a sunat pe Părintele Porfirie ca să-i spună despre boala ei şi să-i ceară binecuvântarea, iar Bunicuţul i-a spus :
- *Nu e corect ce ţi-a spus doctorul. Să te duci din nou la el.*

S-a dus aşadar din nou la doctor, care i-a pus şi diagnosticul . După aceea doamna s-a dus iar la Părintele Porfirie, care i-a spus:
- *Iar a greşit doctorul. Să te duci la alt doctor şi dacă şi acela îţi va spune acelaşi lucru, să te duci la Atena . Se pare că nu prea aveţi doctori buni pe la voi pe-acolo.*

Doamna se duse aşadar la un alt doctor, tot în oraşul ei. După aceea îi telefonă Bunicuţului pentru a-i spune diagnosticul.

- *Acesta e diagnosticul corect, spuse părintele. Să faci ce-ţi zice doctorul.*

Pentru a se vindeca pe deplin, trebuia totuşi să se opereze. Părintele Porfirie a încredinţat-o că totul va merge bine, aşa că nu avea de ce să se neliniştească.

Totodată i-a cerut să-l sune îndată ce va ieşi din sala de operaţie.

Cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Părintelui Porfirie, toate au mers bine.

După operaţie doamna l-a sunat ca să-i mulţumească, iar părintele a întrebat-o:
- *Ia spune-mi, ce medicamente ţi-a dat doctorul să iei?*

Printre feluritele medicamente pe care i le-a înşirat părintelui, era unul pe care doctorul insistase să îl ia. Atunci Bunicuţul i-a spus:
- *Ei, fiica mea, eu zic să nu iei deloc acest medicament. Ştii ce efecte secundare are? Ştii că din cauza lui multe femei s-au îmbolnăvit de schizofrenie? Măi, mai, doctorii ăştia! Îşi deschid cărţile şi recomandă bolnavului primul medicament întâlnit! zise Bunicuţul.*

Fără să vrea să fie neascultătoare, doamna îi spuse Bunicuţului ce îi recomandase doctorul şi ce îi spusese că va păţi dacă nu îl va lua. Atunci părintele îi spuse pe un ton aspru:
- *Să nu iei acest medicament! Fiica mea, lasă-ţi corpul liber şi el va funcţiona din nou de la sine.*

Fără ştirea soţului ei şi a doctorului, doamna nu a luat acel medicament, iar corpul ei a reînceput să funcţioneze normal, în răstimpul exact indicat de Părintele Porfirie.

Diagnoză fără simptome

Într-o zi văzând-o Bunicuţul pe soţia unui frate, îi spuse:
- *Ce ai la gât?*

- Ce am, Bunicuţule? întrebă şi ea, fiindcă în exterior nu se vedea nimic, nici măcar o iritaţie ce să poată fi observată de un specialist.

- *Uite, ai ceva la glanda tiroidă, îi spuse Bunicuţul.*

Imediat fratele îşi lua soţia şi o duse la spital, unde i-au făcut analizele care au arătat că, într-adevăr, avea probleme cu tiroida, constatându-se şi alte anomalii, pe care le simţise de mai demult şi care se datorau glandei tiroide.

Uneori, doar îţi lua mâna şi-ţi spunea ce tensiune ai, cât eşti de sensibil, cât de mult te necăjeşti şi încă multe altele pe care nu le ştiai.

Se petrec minuni

„Mă întreabă dacă se petrec minuni. Dar minunile se petrec continuu. În fiece zi şi în fiece noapte. Voi nu le vedeţi?", spunea părintele.

Sfaturi duhovniceşti

Exprimare exactă

Într-o zi, în anul 1977, mergeam împreună cu Bunicuţul spre Kali Limenes. Cu noi se mai aflau un cleric şi o rudă de-a mea.

În timp ce mergeam, vorbeam de una, de alta. Văzând nişte sere pe partea dreaptă a drumului, Bunicuţul ne întreba:
- Din ce credeţi că sunt făcute, din sticlă sau plastic?

Clericul, fără a sta prea mult pe gânduri, răspunse greşit.

Părintele însă, ştiind din cele discutate pe drum că acel cleric nu spunea adevărul, îmi spuse:
- La întoarcere vreau să opreşti în dreptul serelor, să le cercetez mai bine.

Într-adevăr, după ce ne-am dus în locul numit Kali Limenes, unde a ancorat Apostolul Pavel în drumul său spre Roma, şi după ce ne-am închinat în bisericuţa Protocorifeilor aflată în acel loc, la întoarcere ne-am oprit la sere.

- *Mergeţi, ne spuse Bunicuţul mie şi fratelui meu, să cercetaţi şi să vă încredinţaţi din ce material e făcută sera.*

Ne-am dus de-ndată acolo, urmând îndemnul Bunicuţului, şi am constatat că într-adevăr, clericul greşise, spunând tocmai pe dos.

Atunci pentru prima oară - şi doar îl cunoşteam pe Părintele Porfirie de atâţia ani şi-l vizitasem de-a rândul în fiecare lună, petrecându-mi ceasuri multe lângă el, din zori şi până-n seara - l-am văzut pe Bunicuţul supărându-se foarte tare şi vorbindu-i clericului pe un ton foarte aspru.

- *Nu-ţi este îngăduit, cleric fiind, să spui minciuni. Fii cu băgare de seamă! Să nu se mai repete ce-ai făcut. Eu te iert acum, dar să nu mai faci niciodată aşa ceva.*

După ce l-a mustrat atât de aspru pe acel cleric, ne-am întors spre casele noastre în Hania. Pe drum am discutat iar despre uleiul extras din mosc, care este mai scump decât uleiul obişnuit, ce se produce în acea parte a Cretei, unde ne aflăm. Din nou clericul aflat împreună cu noi şi-a exprimat îndoiala cu privire la preţ, fără a şti însă prea bine care era situaţia.

- Du-te, mi-a zis, în satul ce se află în faţa noastră, fiindcă vreau să mă încredinţez.

Am intrat aşadar în sat şi-am ajuns într-o piaţă circulară. Ne-am oprit şi, în aceeaşi clipă am văzut coborând spre piaţa un cuvios părinte, pe care Bunicuţul l-a întrebat de îndată:
- *Cuvioase, în aceste locuri se produce ulei de mosc?*

- Da, dar este foarte scump, îi răspunse părintele.

Atunci, mulţumit de răspunsul primit, prin care se risipiseră nelămurirea şi îndoiala clericului, Bunicuţul mi-a spus că ne puteam continua drumul de întoarcere.

„Bagă de seamă să nu exagerezi niciodată, ci să spui lucrurile întocmai cum sunt", îmi zise Părintele Porfirie.

Despre gândurile de afierosire

Multă vreme m-am gândit să mă călugăresc şi să mă afierosesc cu totul lui Dumnezeu. Totuşi m-am căsătorit şi, dobândind şi copii, n-am mai putut face nimic bun pentru Dumnezeu. Având astfel de gânduri şi multe altele, m-am dus într-o zi la Părintele Porfirie şi, după ce mi-am spovedit păcatele, căci făceam şi fac păcate întruna, fără să aduc eu vorba despre acest subiect, părintele îmi spuse:
Hai, du-te cu bine acum, şi nu te mai gândi la asta. Nu e de tine. Mănăstire poate fi şi casa ta, numai să vrei. Nu e cu nimic diferită de o mănăstire. Este de-ajuns să faci ce-ţi spun. Nu locul face mănăstirea, ci felul în care vieţuieşti. Du-te acum, roagă-te şi fii răbdător în toate.

Toate le vedea părintele cu dumnezeiescul Har, răspunzând tuturor gândurilor noastre. Acest lucru te ţinea în continuă trezvie, atâta timp cât te găseai lângă el, apărându-te de gândurile viclene.

Înfruntare calmă a necazurilor

Într-o zi mă întorceam foarte bucuros dintr-o excursie frumoasă şi folositoare, făcută împreună cu Bunicuţul, când, pe un drum, înainte să ajung acasă, cum stăteam la stop, se năpusteşte asupră-mi o motocicletă pe care se aflau două persoane, care pur şi simplu au dispărut sub roţile maşinii mele, în partea dreaptă.

Am ieşit din maşina înspăimântat de întâmplare şi i-am tras pe rând de sub maşină. Nici unul nu păţise absolut nimic, în afara pagubelor materiale ale maşinii şi ale motocicletei.
- Slavă Ţie, Doamne! Am zis. V-au ajutat Hristos şi Maica Domnului şi aţi scăpat nevătămaţi.

I-am îmbrăţişat pe amândoi şi, după o scurtă trecere pe la poliţia rutieră pentru formalităţi, mi-am luat rămas bun de la ei.

Imediat i-am dat telefon Bunicuţului ca să-i spun ce s-a întâmplat şi că, în afara pagubelor materiale şi a tulburării pricinuite, nu am avut nici o problemă.

Atunci mi-a spus:
Să ştii, fiule, că atunci când cel viclean nu ne poate birui sufletul, vrând să ne înspăimânte, ne asaltează din exterior cu diferite întâmplări, pe care Dumnezeu le îngăduie. Te-ai purtat foarte bine cu cei care au dat peste maşina ta. Domnul să te binecuvânteze!

Să udăm florile

Privitor la felul în care trebuie să ne tăiem patimile, Bunicuţul mi-a spus acestea:
Avem, fiule, o grădină unde sunt sădite de-o parte flori şi de cealaltă ciulini. Avem şi-un izvor în partea asta, care le udă. Când îndreptăm apa izvorului spre flori, acestea vor creşte, în timp ce mărăcinii, din pricina lipsei de apă, se vor usca. Astfel trebuie să procedăm şi cu faptele noastre. Când facem necontenit binele, treptat vor pieri obiceiurile rele. Omul cel vechi, care sălăşluieşte în noi, se va piti în ascunzătoarea lui şi nu ne va mai necăji. Pentru asta însă e nevoie de rugăciune neîncetată şi de luptă pentru dobândirea virtuţii.

Să ne deschidem Luminii

„Să nu încerci să arunci relele din tine în exterior ci, mai bine, deschide-ţi poarta sufletului spre a primi Lumina care este Hristos, şi-atunci se vor risipi şi negurile ce s-au înstăpânit în tine".

Iubirea faţă de Dumnezeu

Într-o zi, întrebându-l cum trebuie să fie iubirea noastră de Dumnezeu, Părintele Porfirie îmi spuse:

- Iubirea noastră pentru Dumnezeu, fiule, trebuie să fie foarte mare şi neîmpuţinată prin risipirea asupra altor lucruri. Îţi dau următorul exemplu. Omul pare a avea înlăuntrul său un fel de baterie ce conţine o anumită cantitate de energie. Când îşi risipeşte această energie cu alte lucruri decât iubirea pentru Dumnezeu, energia ce îi rămâne pentru dragostea faţă de Domnul este prea mică şi, uneori, aproape nulă. Când însă toată energia noastră o îndreptăm spre Dumnezeu, aceasta înseamnă că iubirea noastră pentru El este foarte mare.

Să-ţi mai spun ceva. Odată o fată se îndrăgostise foarte tare de un tânăr, pe nume Nikos. În fiece noapte fata se trezea pe-ascuns, sărea pe fereastră şi se ducea desculţă peste ţarinile pline de spini, pentru a-l întâlni pe cel drag, deşi ajungea la el cu picioarele sângerânde. Când se-ntorcea acasă, gândul îi fugea mereu la Nikos. Orice ar fi lucrat şi orice ar fi făcut, Nikos îi bântuia gândurile.

Aşa, fiule, toată puterea ta trebuie să ţintească spre Dumnezeu, iar gândul tău să fie mereu la El, fiindcă aceasta e voia Sa.

Calea de mijloc şi calea împărătească a iubirii

- De asemenea, fiule, trebuie să urmăm calea de mijloc a creştinului, fiindcă această cale este foarte grea. Trebuie să depăşim acest stadiu şi să ne ridicăm mai sus, prin dragostea pentru Hristos. Atunci devin toate uşoare. Când Îl iubim pe Hristos, nu cădem în păcat. Atunci ne aflăm pe calea de mijloc şi suntem creştini adevăraţi.

- *Cum putem, Bunicuţule, să-L iubim pe Hristos?*
- *Iubirea noastră pentru Hristos, fiule, se înfăptuieşte astfel: Ne înălţăm sufletul spre Dumnezeu şi chemăm numele Său.*
Văzând natura, copacii, florile, păsările, albinele, marea, peştii, luna, soarele, toate celelalte lucruri minunate create de Dumnezeu, ne întoarcem gândul spre Dumnezeu şi slăvindu-L pentru ele, încercăm să înţelegem cât de minunate şi de frumoase sunt şi totodată ne străduim să le iubim. Când le iubim pe toate, atunci iubirea noastră se înalţă spre Creatorul nostru şi-astfel Îl iubim cu adevărat.

Iubirea pentru cele create este o condiţie indispensabilă, dar încă mai trebuincioasă este iubirea pentru aproapele nostru. De aceea trebuie să vizităm spitale, închisori, orfelinate, aziluri de bătrâni, toate ţintind spre această iubire. Doar atunci iubirea noastră este sinceră.

Lupta dintre bine şi rău

Într-o zi, pe când ne îndreptam dinspre policlinica spre Omonia, s-a întâmplat că tocmai atunci se terminase un miting, iar unul din mulţii pompieri aflaţi acolo pentru a curăţa locul, a ridicat furtunul, udându-l din greşeală pe altul, aflat în faţa sa. Atunci cel udat a luat şi el furtunul şi, apăsând, l-a îndreptat spre primul, jucându-se cu apa, pentru a vedea care e mai tare. Unul dintre furtune avea diametru şi presiune mai mare, aşa că l-a învins pe cel cu presiune mai mică, în înfruntarea din aer dintre cele două jeturi de apă. Văzându-i, Bunicuţul îmi spuse:
Cel mai puternic îl învinge pe cel mai slab. Tot astfel stau lucrurile şi cu creştinul cel credincios care învinge diavolul cel rău, fiindcă Hristos este Atotputernic, în comparaţie cu cel viclean, care este foarte neputincios.

Nu judeca, chiar de vezi cu ochii tăi

În altă zi, vorbindu-mi despre judecarea altora, părintele îmi spuse să evit orice discuţie despre aceasta, oricâtă dreptate socotesc că aş avea. De aceea, îmi povesti următoarea întâmplare:

„Odată o femeie se dusese la un preot să se spovedească. Era dintr-un sat unde femeile poartă jupon. Le ştii? mă întreba părintele.
- Da, i-am răspuns.
- Ei bine, îşi continuă Bunicuţul povestirea, după ce s-a spovedit s-a ridicat să plece. Totuşi nu putea să plece fără a-i da preotului ceva, pentru a-i mulţumi şi fiindcă simţea nevoia să-i dăruiască ceva.
A încercat aşadar să îşi ridice sorţul, pentru a scoate din buzunarul juponului ceva bani dar, din greşeală, a apucat juponul, ridicându-l în sus, de i s-au văzut picioarele. În clipa aceea a intrat în biserică un om care, văzând-o astfel pe femeie, s-a dus şi l-a reclamat pe preot, de atitudinea necuviincioasă, iar acela a fost suspendat pe trei luni.
În toată perioada suspendării sale, preotul îi mulţumea şi Îl slăvea pe Dumnezeu, pentru încercarea pe care i-o dăduse şi se bucura foarte mult.

Ai văzut aşadar, fiule, ce a păţit fratele nostru care l-a judecat pe preot. Deşi a văzut într-adevăr o scenă aparent necuviincioasă, din pricina căreia l-a judecat pe preot, lucrurile nu erau aşa cum le prezenta cel viclean. De aceea îţi spun să fii cu băgare de seamă".
- Voi fi foarte atent, Bunicuţule, i-am răspuns.

Adesea - spunea Bunicuţul - satana face tot ce poate spre a ne pierde. Dacă, de exemplu, bănuim un om de ceva, vicleanul este capabil de orice pentru a ne da dovezi împotriva omului respectiv. De multe ori există atât de multe indicii, încât

nu încape nici o îndoială că cel bănuit este vinovat. Toate acestea sunt lucrări ale diavolului, deşi omul respectiv este cu totul nevinovat".

Tovărăşiile bune

„Când într-un grup de oameni, aşa cum suntem noi acum - ne spunea Bunicuţul odată - suntem toţi oamenii lui Hristos, între noi nu-şi poate face loc nici un om rău, fiindcă nu îi place anturajul nostru. Iar când este un grup de oameni răi, printre ei nu-şi poate găsi locul nici un om bun".

Fratele ajutat de frate

„Să vă spuneţi unii altora problemele şi să le discutaţi cu fraţii voştri, iar Dumnezeu le va rezolva.Foarte mulţi oameni, îndeosebi creştinii, sunt foarte creduli, stând de vorbă fără discernământ cu aşa-zişi fraţi, care, în realitate, sunt lupi răpitori. Să ne amintim că trebuie să fim „înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii".

Nu te înspăimânta în primejdii

„Nu trebuie să te înspăimânţi - îmi spunea Bunicuţul - când întâmpini primejdii în viaţă şi nici să-ţi pierzi credinţa. Ci îmbărbătează-te şi te întăreşte, rugându-te lui Hristos, Care toate le vede şi le ştie, să te scoată din toate necazurile".

„Când suntem atacaţi de cel viclean, trebuie să avem curaj".

Să te nevoieşti cu smerenie

„Fii atent cum nevoieşti. Nevoieşte-te cu smerenie nu aşa cum faci tu, cu încrâncenare. Încet-încet, fiule, şi cu smerenie. Altminteri păcătuieşti, îmi spunea Bunicuţul".

Lupta până la sfârşit

„Fii atent - îmi spuse odată - căci trebuie să ne luptăm până în clipa când ne vom da ultima suflare. Fii cu băgare de seamă!".

Cel puţin nu da înapoi

„Dacă nu poţi înainta, cel puţin nu da înapoi", îmi spunea odată părintele, văzându-mă că stăruiam într-un păcat pe care îl tot repetam.

„Orice vei face să ştii că vei întâlni şi vei înfrunta multe piedici şi necazuri. Să nu dai înapoi, ci să te rogi lui Dumnezeu şi El va înlătura piedicile, ajutându-te să înaintezi".

Răbdare

„Să fii răbdător în toate încercările, întocmai cum a fost Hristos, urmând în toate exemplul Său".

Urmează-i lui Hristos

„Să imiţi nevinovăţia, nerăutatea, dragostea şi smerenia lui Hristos".

Cine oare respectă întru totul, aşa cum se cuvine, aceste porunci ale lui Hristos, pentru a fi fericit atât în viaţa aceasta cât şi în cea viitoare?

Nu de frică

„Fiule, de Hristos trebuie să ne apropiem nu de teamă că nu ştim ce va fi după ce vom muri. Lui Hristos trebuie să-i deschidem inimile noastre şi, aşa cum tragem perdeaua, lăsând soarele să intre în casă, trebuie să-l lăsăm şi pe Hristos să vină la noi şi să-L iubim cu iubire adevărată. În felul acesta ne putem apropia cel mai bine de El".

Ascultarea este temelia

„Ascultarea aduce smerenia; smerenia discernământul; discernământul aduce vederea cu duhul, iar aceasta din urmă aduce înaintevederea".

Am pierdut când l-am silit pe Părintele Porfirie să fie de acord cu voia mea

Adesea îl întrebam pe Părintele Porfirie:
- Părinte, pot să merg în cutare loc?
- Poţi, îmi răspundea, dacă vedea că urma să-mi fie bine. Dacă vedea că nu-mi va fi bine sau că aş fi păţit ceva, îmi spunea că nu pot.

Odată, când mi-a răspuns negativ, fiindcă voiam totuşi să merg în locul despre care îl întrebasem, am încercat să-i schimb hotărârea, aducându-i tot felul de argumente. În cele din urmă, mi-a făcut pe plac, însă îmi aduc aminte că nu mi-a mers bine deloc. Ori de câte ori procedam astfel, mi se întâmpla ceva, dacă nu aveam binecuvântarea sa.

Om al lui Dumnezeu

„Dacă nu eşti om al lui Dumnezeu, orice-ai fi şi oricâte galoane ai primi, nimic nu eşti. Spre Dumnezeu trebuie să ne îndreptăm, pentru a fi mereu pregătiţi".

Cei ce se îndepărtează de Dumnezeu se pierd

Odată Bunicuţul i-a spus acestea unuia dintre fiii săi duhovniceşti:
- Trebuie să-ţi spui mereu acestea: „Doamne, cei ce se îndepărtează de Tine se pierd". Notează-ţi aceste cuvinte, ca să le ţii minte, căci sunt pline de înţeles.

Să devii mai bun

Odată mi-a spus:
- Să te străduieşti mereu să devii mai bun.
Atunci l-am întrebat:
- Ce să fac, Bunicuţule, ca să fiu mai bun?
- Să te rogi mereu cu mintea. Să-L iubeşti pe Hristos, să-l iubeşti pe aproapele tău, să nu vorbeşti despre alţii, să te duci mereu la biserică şi să citeşti Evanghelia, ca să te lumineze Dumnezeu.
- Ajută-ne, Bunicuţule, să împlinim toate acestea!

Poveţele Părintelui Porfirie

„Să spui mereu adevărul.
Să faci totul cu calm.
Să te rogi, pentru a deveni mai bun".

„Să fii bun şi ascultător. Să ai răbdare cu ceilalţi, să nu te necăjeşti, să nu fii prea sensibil, să fii destoinic în munca ta. Să nu vorbeşti la serviciu prea mult despre lucruri religioase, dacă nu eşti întrebat. Să fii un exemplu demn de urmat, în drumul spre Hristos", îmi spunea Părintele.

„Să nu stai în spaţii închise, ci să ieşi în mijlocul naturii".

Odată părintele mi-a spus acestea:
„Să mergi la biserică în mod regulat, să te spovedeşti şi să te împărtăşeşti des şi-atunci vei scăpa de toată frica şi ţi se vor tămădui rănile sufleteşti".

Într-un an, în perioada electorală, părintele mi-a spus:
„Să votaţi, fiule, doar oameni ce sunt cu adevărat creştini, şi nu atei, fiindcă aceştia din urmă aduc multe pagube bisericii".

Stareţa unei mănăstiri i-a spus, printre altele, acestea:
„Fii atentă cum te porţi cu maicile. Nu cumva să le cerţi şi apoi să mergi în chilia ta şi să te necăjeşti plângând".

Într-o zi se plimba prin pădure împreună cu doi fraţi. Rugat fiind de aceştia să le spună un cuvânt folositor, le-a zis cu umor:
- *Ei, ce v-aş putea spune, decât numai să faceţi binele, ca să nu vă ia necuratul.*
Văzându-i că râdeau, a continuat:
- *Da, fiii mei, drept vă spun. Să faceţi mereu binele, fiindcă altminteri e vai de voi.*

Altădată i-a spus unui frate acestea:
De ce, fiule, stai şi te uiţi tot timpul la aceste filme neruşinate? Fii atent că aceasta nu-i place lui Dumnezeu, aşa că nu te mai uita la ele.

Întrebând, înveţi şi tu şi-i înveţi şi pe alţii

Într-o zi, pe când ne aflam pe ogor, unde se aflau un izvor şi-o moară de vânt, părintele începu a întreba:
- *Cum se face asta? Cum funcţionează acest mecanism? Cum îţi lucrezi pământul?*
Proprietarul pământului îi răspunse la toate întrebările. Atunci eu, la rându-mi, l-am întrebat pe Părintele Porfirie:
- *Bunicuţule, de ce întrebaţi toate astea?*
- *Fiindcă întrebând, înveţi şi tu, dar îi ajuţi şi pe alţii, care au nevoie de ajutorul tău, să înveţe de la tine.*

Omul sfânt îi atrage chiar şi pe atei

Într-o zi, văzând nişte turişti atei, care priveau cu mare atenţie şi curiozitate nişte vestigii arheologice, părintele îmi spuse:
Dacă era acum aici Părintele Paisie, cu harul pe care îl are i-ar fi putut transforma pe toţi aceşti oameni în cei mai buni creştini, fiindcă atunci când unii

ca aceştia vin la Hristos, devin mult mai buni ca noi. Iar dacă ar fi discutat cu ei acolo, pe malul mării, i-ar fi câştigat pe toţi de partea dreptei credinţe.

Moartea este doar o trecere

Odată părintele mi-a spus:
- *Moartea ar putea fi descrisă astfel: Închipuie-ţi că ne aflăm într-o odaie şi că, îndată ce deschidem uşa, ne aflăm în cealaltă odaie. Aşa şi noi: Dacă aici vieţuind, suntem împreună cu Hristos, şi dincolo ne vom afla tot împreună cu El.*

Îndemnuri la iubire

Iubire simplă, netemătoare

De multe ori Bunicuţul îmi spunea acestea:
„Te povăţuiesc să ai mereu dragoste pentru toţi. În primul rând dragoste şi apoi toate celelalte".

„Trebuie să iubim cu inimă curată şi tot astfel să ne rugăm".

„Nu vreau să te apropii de Dumnezeu, din pricină că te temi de moarte. Vreau să te apropii de El cu multă dragoste. Acesta este lucrul cel mai de seamă, fiule".

„Când uneori începe să-ţi fie frică, aşa cum spui, aceasta se întâmplă din cauză că nu Îl iubeşti îndeajuns pe Hristos. Asta e totul. Du-te acum cu bine, că nu mai pot vorbi".

Să iubeşti primul

Adesea îi spuneam Părintelui Porfirie:
- Părinte, binecuvântează-mă să-ţi semăn cât mai mult.
Bunicuţul nu mi-o lua în nume de rău, mă binecuvânta şi-mi spunea:
Să te rogi şi să iubeşti. Să-L iubeşti pe Dumnezeu şi să-i iubeşti şi pe semenii tăi. Nu vezi câte poate face dragostea lui Hristos? Să nu te întrebi în sinea ta dacă te iubesc ceilalţi. Dacă-i iubeşti tu primul, să ştii că atunci şi ei te vor iubi deopotrivă.

***

Odată o femeie i s-a plâns Bunicuţului că nu o iubeşte nimeni. Nu o iubea soţul ei, la serviciu nu o simpatiza nimeni, cunoscuţii o evitau, iar copii nici nu o băgau în

seamă. De aceea se tot plângea de această situaţie. Atunci Bunicuţul a sfătuit-o să alunge aceste gânduri, ca nefiind ale ei.

A doua zi, pe când se plimba prin pădure, în apropierea mănăstirii, părintele se întâlni cu un grup de studenţi aflaţi în excursie. Aveau cu ei şi un casetofon la care ascultau muzica. Cântecul pe care tocmai îl ascultau spunea:

„Să nu îmi ceri să te iubesc,
iubirea nu se cere,
în frunzişul inimii,
răsare şi-apoi creşte".

Atunci părintele s-a gândit femeia care fusese la el cu zi înainte. Aşadar, când a întâlnit-o iar i-a spus:
- *Nu trebuie să cerem iubirea celorlalţi. Trebuie să-i iubim noi mai întâi, în loc să ne tot întrebăm dacă suntem iubiţi. Dacă îi vom iubi noi primii, cândva vor răspunde şi ei iubirii noastre, îi spuse părintele femeii, citându-i versurile de mai sus.*
„Ca să fii iubit de ceilalţi, mai întâi trebuie să-i iubeşti tu".

Când iubeşti, eşti iubit

Odată, călătorind cu părintele, am ajuns într-un loc unde s-a adunat în jurul Bunicuţului o mulţime mare de oameni. Atunci părintele îmi spuse:
- *Vezi ce poate face dragostea lui Hristos? Să nu uiţi niciodată ce putere are!*

***

Odată părintele stătea în faţa rulotei sale, privind un grup de copii, care vorbeau. Deodată, plin de o negrăită bucurie, spuse:
- *Oh, ce minunat va fi când ne vom afla toţi împreună, în viaţa ce va să vie, în Împărăţia Cerurilor!*

***

Într-o zi, văzând cum oamenii îşi manifestau dragostea faţă de sfinţia sa, Părintele Porfirie spuse:
- *Priviţi ce poate face dragostea lui Hristos! Această mare dragoste ce-mi arătaţi mă emoţionează şi mă smereşte şi mai mult înaintea lui Dumnezeu pe mine, cel ce sunt atât de nevrednic.*

Un dar mic, dăruit cu dragoste mare

Mă dusesem împreună cu Bunicuţul la o mănăstire de maici. După ce maicile ne-au primit ca nişte gazde bune, neavând noi ce le da şi, vrând totuşi să le mulţumim pentru ospeţie, am scos pe ascuns o caramelă pe care o aveam în haină şi i-am dat-o stareţei, în timp ce ne luam rămas bun.

După o vreme, Bunicuţul îmi spuse:
- *Nici nu şti ce lucru mare ai făcut, prin darul pe care l-ai dat. Nici nu-ţi poţi închipui.*

Am rămas uluit de spusele părintelui, gândind în sinea mea: „Dacă Bunicuţul le vede pe toate, oare câte vede Dumnezeu?" şi m-am închinat.

Să te iubească Dumnezeu

Odată Bunicuţul i-a spus unui frate acestea:
- *Să-i spui lui Dumnezeu să te iubească, astfel încât să-L iubeşti şi tu.*
Fratele primi cuvintele Bătrânului şi-apoi le spuse colegului său Panagopoulos şi încă unui frate, iar aceia îi ziseră:
Dar Dumnezeu îi iubeşte pe toţi oamenii care vin pe lume, aşa că ce-ţi tot spune părintele?!
Atunci fratele le răspunse:
- Din câte am priceput eu, cred că părintele spunea acestea în sensul că Dumnezeu îi iubeşte pe toţi oamenii, buni şi răi. Dumnezeu are şi o dragoste specială, părintească pentru toţi oamenii. Noi uneori spunem că îi iubim pe toţi, dar în realitate, lucrurile nu stau chiar aşa. Eu am interpretat astfel cele spuse de Părintele Porfirie. Uneori suntem indiferenţi faţă de unii oameni sau ei sunt indiferenţi de noi. Atunci, pentru a le trezi interesul, le arătăm iubirea noastră iar ei, încet-încet, încep să ne iubească pe noi, care le-am arătat dragostea noastră. Cred că asta voia să spună părintele, şi anume că trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu să ne iubească, astfel încât, simţind iubirea lui Dumnezeu şi mişcaţi fiind de ea, să putem răspunde iubirii Sale.

Despre rugăciune

Rugăciunea comună

Părintele hotărâse ca în fiecare seară, între orele zece şi zece şi un sfert, să fie un moment de întâlnire şi de cunoaştere a fiilor săi duhovniceşti. De aceea ne spusese tuturor că, oriunde ne-am afla, să ne rugăm cu mintea, spunând „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă!", deşi ne aflam unii în Creta, alţii în Peloponez, în Salonic sau în alte părţi ale Greciei sau chiar ale lumii, astfel încât, prin rugăciune, să ne întâlnim toţi cei ce ne rugăm, cuprinzându-i în rugăciunea noastră şi pe cei ce nu se rugau.

Fie ca, după despărţirea firească de părintele nostru Porfirie, să continuăm toţi fii săi duhovniceşti a împlini acest minunat testament pe care ni l-a lăsat pe când încă se mai afla cu noi. Iar sfinţia sa, din cerurile unde se află acum şi de unde ne vede, să ne dea sprijinul material şi moral de care avem nevoie, căci are mare îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu.

Miluieşte-mă!

Când spuneam „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-ne!", îmi zicea să spun nu „miluieşte-ne", ci „miluieşte-mă", fiindcă toţi, unul suntem, un singur suflet frăţesc, ce-L are drept cap pe Hristos.

Într-o zi i-a spus sorei S.:
- Fiica mea, când te rogi, spune această rugăciune „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă!".
Ea se ruga întocmai cum îi spusese Părintele Porfirie, dar adăugă câteva cuvinte, spunând „Doamne, Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile Sfântului ..., miluieşte-mă!".
Când s-a dus iar la Părintele Porfirie, fără a-i spune nimic despre felul în care se ruga, părintele îi zise:
- Să ştii, fiica mea, că e bine şi aşa cum spui tu rugăciunea.
- Cum, părinte? L-a întrebat ea.
- Ştii bine. Adică felul în care completezi rugăciunea pe care ţi-am spus-o, cerând şi mijlocirile sfinţilor.

Aşadar Părintele Porfirie cunoştea exact felul în care se ruga sora S.

Limitarea rugăciunii minţii

Un frate se ruga mult cu rugăciunea minţii. Totuşi mi se plângea mereu că într-o zi Bunicuţul l-a oprit a se mai ruga în felul acela, spunându-i să se roage cu rugăciunile obişnuite ce se află în cărţile de rugăciuni. I-a îngăduit totuşi să spună rugăciunea minţii doar zece minute pe zi.

După şapte sau opt ani, într-o zi pe când Bunicuţul se ducea cu maşina de la Kallisia spre Atena, văzând pe drum o femeie, îi spuse fratelui să oprească.

Intră în vorbă cu ea şi o întrebă de tatăl ei, care se călugărise, vrând să afle cum o mai duce. După ce a terminat discuţia, mi-a spus:
- Ştii, cel viclean, văzând multa rugăciune pe care o făcea tatăl ei, care e călugăr, i-a adus o stare plină de dulceaţă şi multe alte senzaţii plăcute. Îţi aduci aminte că, acum câţiva ani, ţi-am spus să încetezi rugăciunea? Ei bine, atunci încerca să-ţi facă şi ţie acelaşi lucru.

După ce i-a spus părintele acestea, fratele a încetat a se mai plânge, fiind pe deplin lămurit cu privire la motivele poveţei părintelui.

Rugăciune şi osteneală

„Când se revarsă asupra noastră Harul cel dumnezeiesc, rugăciunea noastră devine cu totul curată. Să te rogi neîncetat, zi şi noapte, chiar şi când dormi în pat".

„Oricât ai fi de obosit să nu uiţi niciodată, seara înainte de culcare, să faci rugăciunile de seară".

Unui frate i-a spus acestea: *"Când eşti foarte obosit după o zi de muncă grea, sau după ce ai lucrat rugăciunea minţii, spune doar „Sfinte Dumnezeule...". Este de-ajuns".*

Un frate mi-a povestit următoarele:
„Tocmai venisem din provincie şi eram foarte obosit şi de muncă şi de călătorie, aşa că seara am spus doar „Sfinte Dumnezeule...", fără să mai spun rugăciunile de seară.
A doua zi m-am dus la părintele Porfirie la policlinică. Imediat ce am intrat, s-a întors spre mine şi-a spus:
- Ei, ieri seară ai fost ostenit şi de-aceea nu ţi-ai făcut rugăciunile de seară. Să nu se mai repete.
Vă daţi seama, mai spuse fratele meu, în ce situaţie m-am aflat".

Bunicuţul îmi strânge capul

De fiecare dată când mergeam la Părintele Porfirie uneori îmi puneam capul pe genunchii săi, fără a-i vorbi deloc la început, rugându-mă în gând pentru el, pentru ai mei şi pentru noi toţi în general, rămânând în această poziţie destul de mult timp. În vremea asta, părintele îmi acoperea capul cu epitrahilul, mi-l prindea cu mâinile şi se ruga un timp împreună cu mine. De multe ori îi simţeam respiraţia şi bătăile inimii. Dacă mă durea capul sau altceva, îmi trecea imediat, iar când terminam şi spovedania, la plecare simţeam că am luat cea mai mare binecuvântare. Pe drumul de întoarcere spre casa mi se părea că m-am încărcat cu binecuvântare, întocmai cum se încarcă o baterie cu curent electric.
Odată l-am întrebat pe Părintele Porfirie:
- Bunicuţule, de ce îmi aduci capul cu mâinile în felul acesta?
Fiule, în timp ce tu te rogi, mă rog şi eu şi, ţinându-ţi capul astfel, îţi iau sufletul şi îl duc înaintea lui Hristos, rugându-L să se milostivească de tine, să te ajute, să te lumineze şi să vă dea tot lucrul cel de folos ţie şi familiei tale.

Rugăciune şi boală

„Să nu te rogi lui Hristos să-ţi ia bolile, ci să dobândeşti pacea, lucrând rugăciunea minţii şi fiind răbdător. Astfel vei avea mare folos", spunea Părintele Porfirie.

„Să nu-L rogi pe Dumnezeu să-ţi ia bolile, nici să nu-L sileşti la aceasta prin rugăciunile tale, ci să stărui cu multă răbdare şi smerenie, şi vei vedea că mult te vei folosi", mai spunea părintele.

„Roagă-te şi nu te supăra.
Roagă-te şi fii răspunzător".

Un frate mi-a povestit următoarea întâmplare:
„Într-o zi m-am dus la spital, având o colică renală ce îmi provocă dureri foarte mari. Vorbind cu Părintele Porfirie şi văzând sfinţia sa că aveam dureri, îmi spuse:
- Să nu-I ceri lui Dumnezeu să-ţi ia durerea şi, dacă vei face aşa, într-o lună piatra se va elimina singură. Cam într-o lună nu vei mai avea piatra, repeta părintele, dar nu cumva să-I ceri lui Dumnezeu să-ţi ia durerea.
Am stat în spital cincisprezece zile, timp în care durerile erau din ce în ce mai mari şi mai dese. Atunci m-am rugat, spunând: „Doamne, Te rog, vezi ce dureri mari

am, mai alină-le puţin". Durerea a încetat de îndată. La puţin timp mă sună şi părintele şi-mi spune:
- Nu ţi-am zis să nu-L rogi pe Dumnezeu să-ţi ia durerea?
Nu i-am răspuns nimic.
- Acum va trece mai bine de o lună până ce vei reuşi să scapi de piatra de la rinichi, mai zise părintele.
După ce am ieşit din spital, mi-am luat concediu medical. Apoi m-am întors iar în spital unde am mai stat cincisprezece zile şi abia după aceea m-am reîntors acasă. Fiindcă tot mai aveam dureri la rinichi, m-am dus la spital pentru analize, unde iar m-au internat, pentru încă cincisprezece zile, dar piatra tot nu se elimina.
Apoi mi-au mai dat cincisprezece zile concediu medical. Era exact răstimpul prezis de Părintele Porfirie, aşa că m-am dus să vorbesc cu sfinţia sa.
Când am ajuns la Părintele Porfirie se afla acolo şi sora sa, care voia să o duc la doctor cu maşina mea. Părintele m-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi, pe când mă pregăteam de plecare cu sora sa, îmi spuse:
- Du-te acum cu bine, căci vei scăpa şi de piatră.
Se împlinea exact o lună şi jumătate din ziua în care îmi spusese: „Acum piatra va ieşi după încă o lună şi jumătate". După ce am dus-o pe sora părintelui la doctor, în aceeaşi zi, întorcându-mă acasă, am eliminat piatra. Exact după încă o lună şi jumătate".

Câte se pot înfăptui când facem ascultare sfinţilor! Lucrurile se schimbă cu totul.

Când vreun bolnav nu se vindecă prin rugăciunile alor săi şi continuă tratamentul medicamentos recomandat de doctori, Părintele Porfirie îmi spunea:
- Acesta, fiule, trebuie să se vindece cu medicamentele pe care i le dau doctorii, fiindcă aceasta este voia lui Hristos.

Rugăciune şi nu curiozitate

„Într-o zi - îmi povestea părintele - un om intră în biserică şi, în loc să se roage şi să ceară ajutorul lui Dumnezeu pentru problemele sale, privea turla, se uita în stânga şi-n dreapta la pereţi şi la lucrurile din biserică, fără să se îngrijească de lucrurile care îl preocupau cu adevărat".

Învăţătura despre rugăciunea minţii

Un frate lucra rugăciunea minţii, spunând vreme îndelungată rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă!", aşa cum ne învaţă Sfântul Nicodim Aghioritul în cartea sa „Războiul nevăzut".

Într-o zi, când s-a dus la Sfântul Gherasim, Bunicuţul i-a spus acelui frate:
- Fiule, nu te mai ruga de-acum în felul acesta, ci roagă-te cum îţi voi spune eu. Părăseşte spaţiul inimii şi vino în centrul lăuntric al capului şi chiar în acel loc să spui „Doamne, Iisuse Hristoase şi Cuvântule al lui Dumnezeu cel Viu, miluieşte-mă!". Spune aceasta cu multă pace, simplitate şi blândeţe. Să nu te laşi tulburat de feluritele imagini pe care ţi le va plăsmui înainte-ţi cel viclean, nici nu te grăbi când spui această rugăciune, ci fii foarte atent la înţelesul cuvintelor. Vei observa că parcă înlăuntrul capului, pe pereţii interiori ai creierului, începe să bată foarte tare un clopot. Atunci gândurile străine aduse de cel viclean nu pot pătrunde înăuntru, fiind alungate, iar tu te vei folosi foarte mult. Nu acorda nici o atenţie imaginilor pe care le vei vedea, dar nici să le alungi cu mişcări bruşte, ci în chip liniştit şi blând să continui a spune cuvintele acestei rugăciuni.

Totodată părintele însuşi i-a spus de trei ori „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă!", iar felul în care o spusese era atât de blând, iar glasul său atât de dulce, încât fratele îşi spuse în sinea lui: „Este cu neputinţă ca Dumnezeu să nu-l miluiască pe acest om, care lucrează o asemenea rugăciune".

Desigur la început fratele a întâmpinat unele greutăţi, din pricina schimbării felului de a se ruga de până atunci cu cel învăţat de la Părintele Porfirie, dar s-a străduit şi încă se străduieşte să aibă rezultate mai bune, fiindcă a citit într-o publicaţie anuală a Sfintei Mănăstiri a Sfântului Grigorie, de la Muntele Athos, Perioada a II-a, anul 1978, nr. 3 şi nr. 4 din 1979, că există opt feluri de rugăciune şi că felul pe care îl învăţase de la Părintele Porfirie era un fel superior, la care trebuia să treacă.

Aici nu trebuie să uităm că acea rugăciune o recomandase părintele doar acelei persoane care ajunsese la un nivel duhovnicesc corespunzător, în timp ce pe alţii părintele îi povăţuia în chip diferit. Îndrumările părintelui erau orientate în funcţie de persoana căreia i se adresa, după cum îi dicta discernământul, neputând fi copiate de alţi creştini. Referitor la acest fel de rugăciune, prezentat în lucrarea menţionată mai sus, la pagina 30 sunt enumerate felurile rugăciunii, după lucrarea sa, astfel:

I. Rugăciunea buzelor.
II. Rugăciunea minţii.
III. Rugăciunea minţii din inimă.
IV. Rugăciunea inimii sau „cea de sine mişcătoare".
V. Rugăciunea contemplativă (străvăzătoare)
VI. Rugăciune curată

VII. Rugăciunea duhovnicească, adică rugăciunea care trece de graniţele conştiinţei.

VIII. A opta rugăciune, Sfântul Isaac Sirul nu o numeşte rugăciune, ci „vedere cu duhul", despre care vorbeşte şi Sfântul Apostol Pavel, referindu-se la răpirea sa la cel de-al treilea cer, precum şi Sfântul Maxim Kafsokalivitul, în dialogul său cu Sfântul Grigore Sinaitul despre rugăciune.

Amintind aici felurile rugăciunilor şi continuând învăţătura rugăciunii minţii în timpul lucrării sale, trebuie să înţelegem că nu putem separa aceste rugăciuni una de alta. Prin urmare, trecerea de la o rugăciune la alta se face pe nesimţite, în chip organic, aşa cum un copil devine adolescent, apoi tânăr şi mai apoi bătrân, fără să-şi dea seama cu precizie când a trecut prin toate aceste vârste.

Despre studiu şi muzică

Să citeşti

„Când citeşti Sfânta Scriptură - îmi spunea părintele -, căci trebuie să o citeşti necontenit spre a te lumina, Vieţile sfinţilor sau alte cărţi bisericeşti, de găseşti o propoziţie sau un cuvânt ce te-a impresionat, zăboveşte mai mult în acel loc şi vei vedea că mult te vei folosi".

„Să citeşti foarte mult - îmi spunea părintele altădată - ca să-ţi lumineze Dumnezeu mintea. Să ştii că eu citeam foarte mult şi, ca să nu fiu deranjat în timpul lecturii, chiar mă suiam într-un copac, cu o scară pe care o făcusem în acest scop şi pe care o trăgeam după mine, ca să nu mă vadă şi să nu mă distragă cineva în momentele de studiu".

Când i-am spus că nu ţin minte tot ce citesc, Părintele Porfirie mi-a spus acestea:
- Să ştii, fiule, că toate ni se depozitează în memorie, iar când Hristos socoteşte că a venit ceasul potrivit, le dezvăluie.

Dezvăluind un eveniment petrecut cu cincizeci de ani în urmă, părintele mi-a spus:
- Să nu uiţi că Dumnezeu vede tot şi ştie tot. Nici una dintre plăcile aparatului Său de fotografiat nu se strică.

Învăţătura prin lectură

„Când citeşti - îmi spunea părintele odată - să încerci să citeşti limpede, astfel încât să se audă şi ultima literă a fiecărui cuvânt. La fel să procedezi şi când cânţi la biserică sau când te rogi, fiindcă astfel te obişnuieşti să fii corect şi smerit în toate, în cuget, în cuvinte şi în fapte".

****

Odată pe când mă aflam la mănăstire, părintele îmi spuse:
- Ia cartea asta şi citeşte-o.
Era una dintre cărţile mănăstirii, iar subiectul tratat se referea la Naşterea lui Hristos.
Am luat aşadar cartea şi am început să o citesc. Abia apucasem să citesc trei-patru propoziţii, ca părintele îmi spuse:
- Opreşte-te!
M-am oprit.
- Cum citeşti? Mă întreba.

- Cum? Am întrebat şi eu.
- Îţi spun eu cum. Trebuie să citeşti cu intonaţie. Totodată trebuie să se audă limpede toate vocalele şi să ai grijă să nu tai consoanele finale ale cuvintelor. Şi, mai cu seamă, nu te grăbi. Mai citeşte o dată.
Am început iar să citesc.
- Degeaba, îmi spuse. Ascultă-mă pe mine.
Şi începu să citească câteva propoziţii.
- Ai priceput acum?
- Am priceput, răspunsei.
- Ei, atunci ia-o de la început.
Am reînceput să citesc, oarecum mai bine, mai multe propoziţii.
- Ei, vezi aşa, e mult mai bine, îmi zise. Străduieşte-te mereu să citeşti aşa cum te-am învăţat şi la fel să faci când citeşti texte bisericeşti.
Încheind-şi lecţia, îmi spuse:
- Pentru osteneala ta, îţi dăruiesc această carte.
- Vă mulţumesc, părinte, pentru toate, i-am spus la sfârşit şi am plecat mulţumit.

Cum să cânt în biserică

„Când cânţi, să cânţi smerit, fără să faci grimase, fără să faci mişcări dezordonate şi fără să tot salţi psaltirea. Să priveşti mereu spre analog şi să nu discuţi cu cel de lângă tine. Să trăieşti ceea ce cânţi, fiindcă doar astfel cele cântate se transmit celor adunaţi în biserică la slujbă", îmi spunea părintele.

„Muzica bună, mare alinare aduce sufletului omenesc", obişnuia să zică Bunicuţul.

Nu toate cărţile ne sunt de folos

În anul 1971 citeam o carte scrisă răposatul profesor P. Trebelas, carte ce trata următoarele teme: Ce este spiritismul?, Istoria Spiritismului, Fenomene Spiritiste, Contemplaţie spre explicaţie, Intermediari şi Mediumuri, Spiritismul ca revelaţie, Învăţătura spiritismului, Spiritismul şi creştinismul. Pe măsură ce avansam în lectură, conţinutul cărţii a adus asupră-mi temeri şi tulburări, creându-mi diferite probleme în gândire şi clintindu-mi credinţa.

Fără a-i spune eu nimic, părintele văzu ce problemă aveam şi-mi spuse.
- Lasă imediat cartea pe care o citeşti, căci cel viclean te luptă foarte greu.

Într-adevăr am citit doar sfârşitul cărţii, care spunea care este relaţia dintre Spiritism şi Creştinism, în timp ce o parte de la mijlocul cărţii a rămas necitită.

Atunci am priceput că nu trebuie să ne ocupăm de lucruri pe care nu le putem suporta, nefiind maturizaţi duhovniceşte, şi nici cu studiul cărţilor care ne tulbură, care tratează despre lucrările diavolului sau care, în general, sunt nocive prin conţinutul lor.

Despre spovedanie şi despre duhovnici

Să mergem la duhovnic

Îmi spunea adesea Bunicuţul:
„Cu cât se află omul mai departe de Dumnezeu, cu atât mai mult este necăjit şi chinuit de mai multe lucruri. Trebuie să mergem la duhovnic de fiecare dată când ne chinuie ceva".

„Să te spovedeşti periodic şi temeinic, fiindcă, chiar de-ai fi Patriarh, dacă nu te spovedeşti, nu te mântuieşti", mi-a spus părintele odată.

Spovedanie generală

„La răstimpuri trebuie, fiule, să facem o spovedanie generală, fiindcă diferite traume psihice sau anumite întâmplări ne pot provoca boli trupeşti."

Când ne spovedim să spunem nu numai păcatele pe care le-am făcut, ci şi diferitele cugete şi sentimente ce ne încearcă, de exemplu teama, tristeţea, bucuria, supărarea, când avem de înfruntat diferite evenimente şi întâmplări, precum cutremure, decese, căsătorii, împuţinări ale credinţei etc.

Nu deznădăjdui

„Când păcătuieşti, să nu deznădăjduieşti. Pocăieşte-te cu curaj şi nădejde în Dumnezeu, mergi la duhovnicul pe care ţi l-am orânduit, dacă nu te pot spovedi chiar eu, şi spovedeşte-te aceluia. Doar aşa te vei mântui".

Când eşti departe

În timpul deplasărilor pe care le făceam, aflându-mă la mare distanţă de Bunicuţul, aveam binecuvântarea de la sfinţia sa să am şi alţi duhovnici, cărora să le mărturisesc doar păcatele mele simple. Aşadar i-am avut ca duhovnici şi pe părintele Elefterie Kapsomenos în Hania (Creta), „acest mare sfânt şi înalt stătător înaintea lui Dumnezeu", aşa cum îl numea adesea Părintele Porfirie, dar şi pe cucernicul părinte protopresbiter Ioan Tabakis, minunat slujitor al Celui Preaînalt, că a slujit Biserica neîntrerupt şi cu deplină râvnă până la adânci bătrâneţi, până la vârsta de 96 de ani, când a adormit întru Domnul. Când părintele nu ne-a mai putut spovedi din motive de sănătate, mi-a spus: „Du-te acum la el să-ţi spovedeşti păcatele, căci acest preot este un bătrân preacucernic".

„Când te afli departe de Atena - îi spuse unui frate - *şi nu poţi veni aici periodic, trebuie să cauţi acolo un duhovnic foarte bun, căruia să i te spovedeşti. Iar orice alt lucru te-ar preocupa, referitor la rugăciunea minţii sau la anumite gânduri pe care le ai, să nu i le spui, fiindcă unii duhovnici nu le ştiu chiar pe toate şi te-ar putea îndruma greşit. Aşadar pe acestea să vii să mi le spui mie."*.

Fii atent!

„Fii atent ce le spui duhovnicilor cărora te spovedeşti, fiindcă nici ei nu ştiu chiar totul.*Duhovnicii trebuie să fie foarte înţelepţi, experimentaţi şi plini de discernământ. Trebuie să aibă duh dumnezeiesc pentru a putea să-ţi rezolve problemele"*.

Aici trebuie să precizăm că Părintele Porfirie nu se referea la păcatele simple, de fiecare zi, pe care le facem toţi, ci la concepte duhovniceşti mai înalte, cum sunt rugăciunea minţii, atacurile celui viclean etc.

Un frate mi-a spus:
„Odată, pe când lucram în provincie, soţia mea s-a dus la un duhovnic foarte aspru, căruia spunându-i neputinţa să în care cădea mereu, acela a respins-o şi a speriat-o. De atunci a trecut multă vreme până când a căpătat curaj iar şi-a mers din nou la spovedanie. „Ai văzut - îi spuse Bunicuţul - care sunt roadele severităţii exagerate? De aceea vă spun mereu să fiţi atenţi la ce duhovnici mergeţi şi vă spovediţi tu, soţia şi copiii voştri. Mai ales vă sfătuiesc să fiţi sinceri la spovedanie, fiindcă astfel Dumnezeu vă va ierta toate păcatele şi veţi putea spori duhovniceşte".

„Duhovnicul trebuie să aibă mult discernământ şi să se roage fierbinte lui Dumnezeu, ca să-l lumineze în ce fel să întrebuinţeze iconomia, pentru a nu păcătui", mi-a spus Părintele Porfirie odată când, aflându-mă departe de sfinţia sa, i-am cerut părerea în legătură cu alt duhovnic.

Atenţie la obiceiuri

Odată Părintele Porfirie îl întreabă pe un preot:
- De câţi ani eşti preot?
Acela îi răspunse:
- De doisprezece.
Atunci părintele îi spuse:
- Să fii cu băgare de seamă să nu cazi în păcatul de care vorbeşte lumea.

- *Care, părinte?* întrebă acela.
- *Ei bine, se zice că la început se teme preotul de Biserică, iar mai apoi se teme Biserica de preot.*

Despre sfânta Împărtăşanie

Pregătirea

„Când mergi să te împărtăşeşti cu Sfintele Taine, bagă bine de seamă - îi spunea Părintele Porfirie unui frate. Înainte de împărtăşanie trebuie să te pregăteşti îndelung. Să fii cuminte, să te înfrânezi şi să posteşti şi să ai iubire multă pentru Hristos. Să nu laşi să treacă mai mult de cincisprezece zile între o Împărtăşanie şi alta".

Desigur, aceasta din urmă povaţă se referea la acel frate. Fiecărui creştin în parte îi dădea sfatul care i se potrivea mai bine.

Nu din obişnuinţă

„Fii cu băgare de seamă, nu cumva să te Împărtăşeşti din obişnuinţă. Fiecare Împărtăşanie să-ţi fie ca şi cum ar fi prima şi totodată să o socoteşti ca şi cum ar fi ultima, înainte de moarte".

Pe potriva fiecăruia

Discutând cu un preot diferite aspecte legate de Sfânta Împărtăşanie, îi spuse aceluia:
- Să fii foarte atent în ce priveşte sfaturile pe care le dai, legat de Sfânta Împărtăşanie, fiindcă trebuie să dai poveţe fiecăruia în funcţie de situaţia sa personală.

Puterea Tainei

Într-o Duminică, un frate ce s-a împărtăşit a simţit foarte tare puterea Sfintei Împărtăşanii şi a crezut că aceasta i s-a întâmplat din pricină că nu se pregătise cum trebuia, în privinţa cinei, aşa că, înspăimântat, s-a dus la Părintele Porfirie să-l întrebe care era cauza.
- Nu te nelinişti, i-a spus Bunicuţul, căci nu e nimic rău. Toate acestea s-au întâmplat fiindcă Domnul voia să-ţi facă cunoscută puterea Tainei Sale.
Auzind acestea, fratele pleacă împăcat.

Despre demoni, oameni rătăciţi, vise şi piaza bună sau rea

Învăţătura despre exorcisme

Într-o zi l-am dus la Părintele Porfirie pe un preot care avea o problemă gravă ce îl preocupa de mult timp, neputându-şi da seama că boala unei persoane era de natură neurologică sau simptomul unei demonizări.

Deşi în ziua aceea se simţea foarte rău, Părintele Porfirie şi-a dat seama de îndată despre ce era vorba şi i-a spus:
- Eşti tu oare Sfântul Antonie ca să exorcizezi şi să alungi demonii?

În vremea aceea, preotul de care am spus mai sus făcea mai multe exorcizări decât ar fi trebuit poate să facă în cazul respectiv.
- Nu, nu sunt, îi răspunse preotul.
- Ei, dacă nu eşti, atunci de ce tulburi demonii cu exorcismele, iar apoi laşi victima pe mâna lor să o chinuie? Ascultă-mă, părinte - continuă Bunicuţul- este un mare păcat, cu totul inacceptabil, ceea ce fac astăzi unii care se hirotonisesc pe sine exorcişti, exorcizând public, în faţa unor mari mulţimi de oameni. Nu ştii că demonii îi pot asalta şi pe cei sănătoşi care sunt de faţă la exorcizări, începând să creadă că sunt şi ei demonizaţi? Şi încă îi ispitesc şi pe preoţii care îi alungă. În ultimul timp vin la mine foarte mulţi oameni care cred că sunt demonizaţi, fiindcă au asistat la o exorcizare publică, în anumite locuri. De aceea părinte, fiindcă te văd tânăr, îţi voi da o învăţătură despre exorcisme.

Trebuie avut în vedere faptul că preotul care face exorcizarea se adresează nemijlocit demonului şi, prin puterea să preoţească, îi porunceşte să iasă. Dacă nu este priceput, poate fi vătămat el însuşi. Cel mai bine şi mai cuminte este ca, în loc să poruncească demonului şi să-l ameninţe, să se roage lui Dumnezeu, prin intermediul Sfintei Liturghii, a Tainelor şi a altor rugăciuni, să-şi trimită Harul celui aflat în suferinţă. Astfel, Harul lui Dumnezeu îl acoperă ca o rouă pe cel suferind, iar preotul nu mai este în primejdie de a fi prins în capcana ispitelor şi de a cădea în semeţie sau în vreo rătăcire.
Atenţie! Nu spun să nu se mai citească exorcisme oamenilor care nu se mai pot ajuta deloc pe sine, ci să se citească, dar cu mare discernământ şi, mai degrabă, în tăcere, spuse Bunicuţul în încheiere.

După un timp, acelaşi preot despre care am povestit mai sus, mi-a spus următoarele:

„De curând am vizitat Muntele Athos. Am fost foarte impresionat auzind că şi părintele Paisie, un Bătrân cunoscut, luminat şi plin de discernământ, mi-a spus acelaşi lucru pe care mi-l spusese Părintele Porfirie. De bună seamă, Sfinţii ştiu mult mai bine decât noi cum lucrează demonii.

Despre acest subiect părintele mai spunea:
- Am aflat că unii citesc exorcismele cu voce tare, de parcă demonii nu i-ar auzi oricum. Cel mai bine, părinte, este ca la proscomidie să-l pomeneşti pe cel aflat în suferinţă, rugându-l pe Dumnezeu să-l ajute".

Un copil demonizat

Un frate mi-a vorbit despre o familie care avea două fete. Cea mare era stăpânită de un demon care o punea să facă mereu tot felul de pagube în casă, spărgând diferite obiecte, dar şi în afara casei, punând-o să arunce pietre şi diferite alte lucruri.

Aşadar s-a dus acel frate împreună cu părintele E. (fiu duhovnicesc al Părintelui Porfirie) la ei acasă, dar părintele E. nu i-a putut ajuta cu nimic în afară de sfeştania pe care le-a făcut-o şi de sfaturile pe care le-a dat.

Văzând acestea fratele, se duse la Părintele Porfirie să-l întrebe ce să facă, ca să scape familia aceea de demon. Atunci părintele îi spuse:
- Ştii, fiule, cât este de puternic demonul sălăşluit în această copilă? Este într-atât de puternic încât ar putea răsturna un camion încărcat cu pietre. Şi ştii cine este de vină?
- Nu ştiu, îi răspunse fratele.
- Sunt de vină părinţii, care au arătat mai multă dragoste fetiţei mai mici, lucru care a făcut-o geloasă pe cea mare. Şi când satana a găsit un moment prielnic de slăbiciune, a biruit-o, iar acum o pune să facă ce face.
- Ce e de făcut, Bunicuţule? îl întrebă iar fratele.
- Ei, acum e nevoie de multă rugăciune, iar părinţii trebuie să-i arate multă dragoste, pentru a se putea însănătoşi.

Cuvintele demonizaţilor

Odată Părintele Porfirie mi-a spus:
- Bagă de seamă să nu dai atenţie sau importanţă cuvintelor spuse de diferiţi demonizaţi, fiindcă se poate ca prin ele, vicleanul să încerce să-ţi întindă o cursă.

Şi îmi povesti cazul unui preot care urmărea adesea şi înregistra pe casetofon vorbele demonizaţilor. Odată, pe când acest preot se afla într-o mănăstire unde se urma calendarul vechi, cel viclean îl tulbură printr-un gând legat de calendarul religios, spunându-i: „Voi care urmaţi calendarul cel nou nu vă veţi mântui" şi altele asemenea. Astfel i-a clătinat credinţa pentru o vreme destul de îndelungată.
- Fii atent, fiule, la cel viclean, mai spuse părintele.

Vrăjile magului Sai-Baba

Odată veni pentru prima oară la Părintele Porfirie un om care avea un magazin şi care ştia că asociatul său fura.

Omul fusese în India la magul Sai-Baba, iar acela îi făcuse un praf, spunându-i să ia în fiecare zi şi să mănânce puţin, în chip de Sfântă Împărtăşanie, aşa cum ne-a spus chiar el.

Bunicuţul, pentru a-l convinge să arunce acel praf, fiindcă era diavolesc, i-a spus mai întâi despre asociatul care îl fura. Văzându-l acel om atunci pentru prima oară pe Părintele Porfirie, a fost uimit de această dezvăluire.

Apoi i-a spus părintelui că mergând în India la Sai-Baba, acela i-a dat praful în chip cu totul minunat. Ridicându-şi mâna în sus şi apoi coborând-o, deodată i s-a umplut palma cu praful pe care i l-a dat acelui om.

Atunci Bunicuţul îi spuse:
- E o înşelătorie la mijloc.
Şi îi descrise felul în care şi-a umplut acel Sai-Baba palma cu praful respectiv.
- Ei bine, avea un mecanism mic ascuns sub haină. Prin ridicarea şi coborârea mâinii apăsa mecanismul, iar palma i se umplea de praf. Da, văd foarte limpede, chiar aşa face.

Pentru a-l convinge, îi mai spuse şi alte întâmplări de la magazinul său, petrecute cu acel asociat. Încercă astfel să-i dovedească faptul că cele pe care le vedea erau adevărate, deşi nu le putea dovedi, aşa cum era adevărat şi furtul de la magazin.
Această modalitate de convingere o folosea Bunicuţul atunci când nu putea convinge în alt fel, adică atunci când spunea lucruri duhovniceşti sau care erau foarte greu de dovedit. Pentru a convinge omul respectiv, deşi lucrurile nu puteau fi demonstrate, îi spunea fiecăruia întâmplări din viaţa sa, din cele pe care le cunoştea el însuşi, neştiute de nimeni altcineva, astfel încât să fie pe deplin încredinţat de cele aflate, auzite sau dezvăluite de Părintele Porfirie. Aşadar îi

vorbea despre lucruri necunoscute altora, şi pe care Bunicuţul nu le-ar fi putut afla de altundeva, pentru a se încredinţa omul respectiv despre adevărul celor dezvăluite de Părintele Porfirie.

Într-o zi ne-a spus părintele însuşi că făcea întocmai ca Hristos cu bolnavii pe care îi tămăduia. Le spunea aşadar Hristos: „Iertate îţi sunt păcatele!". Pentru a le dovedi că într-adevăr au primit iertarea păcatelor, le vindeca şi trupul şi astfel acela îşi lua patul şi mergea.

Partea exterioară a vindecării trupului era dovada că şi sufletul fusese curăţat. Aşadar cum s-a vindecat trupul paraliticului, s-a vindecat şi sufletul său.
- Am găsit această modalitate de a convinge oamenii, fiindcă unii fii duhovniceşti sunt mai dificili, spunea părintele.

Fii atent la cei rătăciţi

„Fii atent la cei rătăciţi, îmi spunea părintele. Din pricină că sunt fanatici nu pot fi lesne întorşi din drum. Lasă-i în pace şi nu stărui. Doar roagă-te lui Dumnezeu pentru ei, să-i lumineze".

Să nu vă duceţi la mediumuri

Unui alt frate i-a spus:
„Să nu te duci la mediumuri, la vrăjitori şi vrăjitoare, când ai probleme de rezolvat, fiindcă sunt în stare, fiule, să te înnebunească şi să-ţi ia toţi banii. Ţine-te departe şi nu te amesteca printre ei. Ţine-te aproape de Hristos şi de Biserică".

Despre antihrist

Odată pe când mă aflam la sfinţia sa împreună cu un frate, Părintele Porfirie ne-a spus: *„Să nu vă preocupaţi de cele de pe urmă, nici de antihrist, nici de semnele sale, fiindcă să ştiţi că, atâta timp cât îl avem pe Hristos cu noi, antihristul nu ne poate vătăma cu nimic".*

Să nu credem în vise

„Nu trebuie să credem în vise, fiindcă de multe ori cel viclean ne întinde capcane prin aceste vise".

Despre piaza bună sau rea

Odată l-am întrebat pe Părintele Porfirie dacă este bine să credem în ceea ce poporul numeşte „piază bună şi piază rea", iar sfinţia sa mi-a răspuns:
- Într-o dimineaţă un preot s-a dus la zarzavagiu să cumpere mere. În locul acela erau mai mulţi vânzători de mere care aveau mulţi cumpărători. La acel vânzător însă, în ziua aceea, nu venise nici un cumpărător, aşa că nu vânduse nimic. Apropiindu-se de el, preotul l-a salutat şi i-a cerut o pungă în care să-şi pună câteva mere. Vânzătorul i-a dat pungă şi l-a lăsat să-şi aleagă singur merele, unul câte unul. Până să termine de ales merele, se adunase atâta lume, încât vânzătorul nu mai prididea să-i servească. În scurt timp vânduse toate merele şi nu mai ştia cum să-i mulţumească preotului.
- Adică, Bunicuţule, trebuie să credem că preotul fusese piază bună? l-am întrebat iar pe părintele.
- Da, fiule, dar nu întotdeauna. Când omul respectiv este om al lui Dumnezeu, Harul Său îl urmează peste tot şi astfel se petrec tot felul de minuni".

Bunicuţul „aducător de ghinion"

Odată stăteam de vorbă cu Bunicuţul, care mi-a povestit o întâmplare petrecută când fusese în Kyllini din judeţul Ilia.

Părintele aştepta pe ţărm un vas, iar puţin mai departe se afla un pescar ce pescuia, fără să prindă însă nimic.
Bunicuţul se tot plimba pe malul mării, iar pescarul, văzându-l aproape de el, socotea că-i aducea ghinion şi de aceea nu prindea nici un peşte. Aşadar îl socotea „aducător de ghinion" şi de aceea, la răstimpuri, îl privea duşmănos. Văzând Bunicuţul aceasta, i-a spus:
- Aruncă-ţi plasa mai încolo!
Pescarul îl privi cu indiferenţă şi apoi cu mânie. Atunci Bunicuţul îi spuse din nou:
- Aruncă-ţi plasa mai încolo, când îţi spun!
Aruncând plasa în locul pe care i-l arătase Bunicuţul, prinse de îndată un peşte foarte mare. Se pierdu cu firea pescarul… apoi îi spuse părintelui:
- Cine eşti? Sfânt sau preot? Spune-mi!
- Ei, sunt doar un preot, zise Părintele Porfirie, lăsându-l pe malul mării.

Despre familie şi educarea copiilor

Teama, ca piedică în calea căsătoriei

Pe când mă aflam împreună cu sfinţia sa, îl sună un frate, fiindcă nu putuse găsi până atunci o femeie cu care să se căsătorească, deşi avea deja 45 de ani. I se

părea că aceasta i se întâmpla din pricină că îi făcuse cineva farmece. Acest din urmă gând însă nu i-l spusese Părintelui Porfirie la telefon.
Atunci Bunicuţul îi spuse:
- Ascultă-mă pe mine, că nu ţi-a făcut nimeni farmece. Tu eşti pricina.
- Cum adică? Îl întrebă fratele.
- Ei bine, ai temeri în ce priveşte căsătoria şi de aceea ţi se pare că nu ţi se potriveşte nici una dintre femeile pe care le cunoşti.
Fratele tot stăruia în ideile sale. Atunci părintele îmi spuse:
- Spune-i şi tu, căci nu mai pot vorbi. Asta e problema lui.
Dar fratele tot nu a priceput, ţinând-o tot pe-a sa.

Problemele familiare şi sfinţirea

Pentru a îndrepta metehnele unui frate, aşa cum făcea cu noi toţi, părintele din natura şi din viaţa sa şi îi spuse:
- Să ştii, fiule, că nimic nu este la voia întâmplării. Toate au un rost şi nimic nu se petrece fără pricină. Nici o frunză nu cade din copac fără voia lui Dumnezeu. De aceea nu trebuie să te întristezi de cele ce ţi se întâmplă. Doar astfel ne putem sfinţi. Iată, de pildă, te necăjeşti din pricina casnicilor tăi şi te frământi fie pentru soţia ta, fie pentru copiii tăi. Să ştii că doar astfel poţi spori duhovniceşte. Dacă nu ar fi ei, n-ai putea spori deloc. Dumnezeu ţi i-a dat înadins. Bine, bine, îmi vei spune - continuă părintele - dar e drept să suferim din pricina celor dragi? Da, îţi voi răspunde, fiindcă aşa vrea Dumnezeu. Iar tu eşti din cale-afară de sensibil şi, din pricina supărării, te doare stomacul şi toată cavitatea abdominală, nu-i aşa?
- Aşa e, părinte. Dar spune-mi, e aşa de rău să fii sensibil?
- Da, îi răspunse părintele. Este rău când cineva este aşa de sensibil cum eşti tu, fiindcă din cauza supărării îţi vei pricinui tot felul de boli trupeşti şi nu numai. Şi nu ştii oare că toate bolile psihice sunt demonice?
- Nu, nu ştiu, îi răspunse fratele.
- Ei bine, ai aflat acum de la mine, îi spuse părintele.

Se împacă un cuplu despărţit

Într-o zi, pe când îl duceam acasă pe Bunicuţ, mi-a povestit următoarea întâmplare:
„Odată, fiule, am luat un taxi ca să mă duc acasă. Când m-am suit în taxi, taximetristul a dat drumul la radio şi asculta nişte muzică populară. Atunci i-am spus:
- Te rog frumos să închizi radioul, fiindcă nu prea îmi plac cântecele astea.
- Imediat, Bunicuţule, îmi răspunse acela.

Apoi l-am întrebat:
- Cum te cheamă?
- Mă cheamă Vasilis, mi-a răspuns.
- Ia spune-mi, Vasilis, ai copii? L-am întrebat iar.
- Da, am doi, zise.
- Măi Vasilis, dar tare îţi mai seamănă cel mare. Ştii asta?
- Într-adevăr, îmi răspunse. Dar de unde ştii, părinte?
- Unde sunt copiii acum? l-am întrebat eu.
- Sunt într-un sat cu mama lor.
- Şi tu stai aici, singur? L-am întrebat.
- Da, îmi zise. Ne-am despărţit, părinte, şi eu stau acum aici, iar ea în sat cu copiii.
- Păi bine, mai Vasilis, cum îi laşi tu aşa singuri şi nu te duci să-i vezi?
- Nu se poate, părinte, îmi spuse, fiindcă trăim aşa de multă vreme şi nu pot să mă mai întorc acolo.
- Da de ce nu poţi? Vrei să te ajut eu să vă întâlniţi? L-am întrebat iar
- Cum m-ai putea ajuta, părinte?
- Ce-ţi pasă ţie? Spune-mi dacă vrei, şi mă voi îngriji eu de toate.
- Bine, vreau, aşa că îngrijeşte-te de tot.
Ei bine, l-am luat şi l-am dus în satul în care locuiau soţia şi copiii săi. Îndată ce ne-a, apropiat de casă, îmi spuse:
- Gata, nu merg mai departe. Mă opresc aici.
- Bine, i-am spus, stai aici.
Atunci m-am dat jos din maşină. Intrând în casă, am luat-o pe soţia sa şi am dus-o la el şi astfel s-au împăcat".
După ce şi-a încheiat povestirea, i-am spus:
- Tare te iubesc, Bunicuţule, pentru ce ai făcut.
Auzindu-mi cuvintele, părintele râse.

Nu te indigna!

Întorcându-se un frate odată de la biserică, intră în casă şi-şi văzu soţia şi copiii care nu se duseseră la biserică.
„Ia uite, e Duminică, şi nu s-au dus la biserică să ia binecuvântare. Ce să le spun?" îşi zise în sinea lui, necăjindu-se foarte tare pentru negrija lor.

Peste câteva zile se întâlni cu Părintele Porfirie, căruia nu-i spuse nimic despre acestea, ci despre alte păcate ale sale. Atunci părintele îi spuse:
- Am lămurit ce mi-ai spus până acum, dar să nu mai faci niciodată ce ai făcut Duminică.
- Ce anume, Bunicuţule? îl întrebă fratele.

- Adică faptul că ai intrat în casă şi, văzând că ai tăi nu s-au dus la biserică, te-ai indignat, te-ai enervat şi te-ai supărat.
- Ce să fac, Bunicuţule? îl întrebă iar fratele.
- Ei bine, venind de la biserică de unde ai luat binecuvântare şi văzând că familia ta nu s-a dus la biserică, să-ţi spui liniştit în sinea ta „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă!" şi te linişteşti şi mai mult. Fiindcă altminteri, din pricina supărării, ţi se irită intestinele şi te doare burta, nu-i aşa?
- Da, aşa este, răspunse fratele, cerând iertare Părintelui Porfirie.

Despre femei

Unui frate i-a spus acestea:
„Dacă vreodată te ceartă soţia ta că te ocupi prea mult de cele bisericeşti, să nu-i răspunzi. Du-te şi plimbă-te şi, când i-a trecut şi găteşte în bucătărie, du-te la ea, mângâi-o uşor pe cap sau sărut-o pe obraz. Asta o va îmbuna şi va uita tot ce-ai făcut înainte".

Unui alt frate i-a spus:
„Fii atent să nu o sâcâi prea mult pe soţia ta. Să nu fii nici prea înnebunit după ea. Să fii cumpănit şi să nu exagerezi".

„De multe ori femeile vor să semene cu bărbaţii şi le place să poarte haine bărbăteşti şi să facă aceleaşi lucruri şi aceleaşi mişcări pe care le fac bărbaţii", mi-a spus odată Părintele Porfirie.

Unei surori părintele i-a spus:
„Femeile care sunt geloase pe soţii lor, adesea se îmbolnăvesc de cancer. Asta li se întâmplă chiar şi preoteselor. Toate bolile sunt pricinuite de supărări, chiar şi piatra la rinichi".

Copiii sunt o adevărată bogăţie

Odată când eram împreună cu părintele şi cu un frate care avea cinci copii, eu neavând decât doi, sfinţia sa îmi spuse:
- Uite, el este foarte bogat, pe când tu eşti foarte sărac! Pricepi?
- Pricep, părinte, am răspuns, plecând capul.

Îndrumări pentru dobândirea copiilor

O soră mi-a povestit acestea:

Odată m-am dus împreună cu soţul meu la Părintele Porfirie care, în timp ce stăteam de vorbă, m-a întrebat:
- Ce-ţi mai face celălalt copil?
- Bunicuţule, dar n-am decât un singur copil, i-am răspuns.
- Cum aşa, fiica mea, trebuia să mai ai un copilaş de doi ani. De ce nu mai ai un copil?
- Bunicuţule, nu mai vreau alt copil, fiindcă am probleme cu soţul meu, care nu poate, aşa că nu-mi mai doresc încă un copil.
Soţul meu, care e un om foarte sensibil şi care îşi mai dorea şi alţi copii, îi spuse:
- Bunicuţule, spuneţi-i că mai vreau şi alţi copii.
Atunci părintele zise:
- Ei, fiule, nu mai puteţi avea alţi copii, din pricină că soţia ta este obosită şi are probleme psihologice. De aceea nu mai puteţi face alţi copii.
Totodată mă privi şi, după ce am terminat de vorbit, pe când mă pregăteam să plec, îmi spuse:
- Fiica mea, mai faceţi o ultimă încercare luna asta. Doar luna asta.
Într-adevăr, în acea lună am rămas însărcinată. Am născut o fetiţă frumoasă, care este o adevărată binecuvântare şi ne aduce numai bucurii.

Despre copii

Odată, ducându-mă la Părintele Porfirie să mă spovedesc şi rugându-l să-mi spună cum sunt copii mei, mi-a zis:
- Ei bine, fiul tău seamănă cu tine, iar fiica ta cu mama sa. Astfel i-aţi împărţit între voi şi n-aveţi motiv să vă plângeţi.

****

Înainte de a pleca la Muntele Athos, întrebat fiind de un frate, dacă se comportă cum trebuie cu fiul său, Bunicuţul i-a răspuns:
- Cu fiul tău te porţi cum trebuie, dar fii atent cum te porţi cu fiica ta.
Într-adevăr, cu o zi înainte îi făcusem foarte sever observaţie fiicei sale, din pricina unei mici neglijente, din timpul mesei.
- Şi să ai multă iubire, multă iubire pentru toţi, i-a mai spus Părintele Porfirie.

Adesea părintele spunea:
„Părinţii sunt de vină pentru problemele copiilor. Toate problemele pornesc de la părinţi. În primul rând trebuie să se sfinţească părinţii şi apoi se vor sfinţi şi copiii.
Abia după aceea nu vor mai fi deloc probleme. Copiii devin problematici, când părinţii între ei au probleme".

Tot despre copii, Părintele Porfirie spunea adesea:
„Au probleme, atunci când părinţii lor nu sunt cum trebuie. Nu trebuie să-i certăm pe copii, ci să-i sfătuim. Dacă vrem să facă ceva, trebuie mai întâi să le dăm noi un exemplu bun şi abia apoi să ne ridicăm mâinile spre Dumnezeu şi să ne rugăm".

„Trebuie să izbutim să fim un exemplu pozitiv pentru copiii noştri, măcar până ajung la unsprezece ani".

„Nu trebuie să-i silim pe alţii să meargă la biserică. Hristos a spus: Cine voieşte, Să-Mi urmeze Mie".

Un frate l-a întrebat odată:
- Bunicuţule, ce să-i spun fiului meu care cred că s-a împrietenit cu o tânără? Tare mi-e frică să nu cadă în păcat cu ea. Şi, pe lângă asta, nu o vrem de noră nici eu, nici soţia mea.
Părintele i-a răspuns:
- Tu o cunoşti pe această fată?
- Nu, i-a răspuns fratele.
- Atunci de ce spui că nu e bună? Te sfătuiesc să nu-l cerţi, ci să-i spui: „Ascultă, fiule, eu îmi petrec toată ziua şi toată noaptea gândind la cele sfinte şi nu-mi prea place ce faci. Te rog, încearcă să fii mai bun, fiindcă lui Dumnezeu nu îi plac astfel de lucruri". Ai înţeles?
- Am înţeles, îi răspunse fratele.
De atunci nu şi-a mai certat fiul, aşa cum obişnuia să facă înainte, socotind şi faptul că era destul de mare.

„Nu trebuie să le facem întruna observaţie copiilor noştri. Trebuie să le fim un exemplu bun în permanenţă".

***

Odată mi-a spus:
- Să nu-ţi cerţi copiii şi să nu-i dădăceşti tot timpul.
- Dar ce să fac, Bunicuţule? l-am întrebat.
- Uite ce să faci. Să te rogi şi să-I spui totul lui Dumnezeu, ca să capeţi binecuvântare de sus, şi nu invers, cum faci tu.

Toate le vedea Bunicuţul cu harul pe care îl avea, chiar fără să-i spunem nimic. Ne vedea chiar şi lipsurile.

„Să le spui copiilor tăi să înveţe bine la şcoală, pentru a ajunge oameni vrednici şi pentru a nu fi prinşi în tovărăşii rele".

„Dacă avem doi copii, nu trebuie să-l mângâiem pe unul în faţa celuilalt, fiindcă va fi gelos".

„Copiii se vor simţi mai ataşaţi unul de celălalt, dacă le cerem să ducă la bun sfârşit unele treburi, să aibă grijă unul de altul sau să se încurajeze unul pe altul".

„Trei forţe acţionează asupra sufletului: forţa binelui, forţa răului şi o a treia forţă, neutră, aparţinând sufletului însuşi".

„Cu cât este un copil mai agresiv, cu atât este mai sensibil".

„Cine nu foloseşte nuiaua, acela nu-şi iubeşte copilul".

Cu ani în urmă, înainte să-mi cumpăr televizor, m-am dus să iau binecuvântare de la Părintele Porfirie şi să-l întreb dacă era bine să-l cumpăr, fiindcă pe atunci copiii mei erau mici şi mi-era teamă să nu le afectez educaţia. Răspunzând întrebării mele, Bunicuţul îmi spuse:
- *Poţi cumpăra televizorul, dar cumpără mereu şi un program, ca să vezi la ce emisiuni se pot uita, adică ce emisiuni sunt potrivite şi ce emisiuni sunt nepotrivite.*

Despre Biserica lui Hristos

Hristos a înviat!

„Hristos a înviat! Acesta este cel mai înţeles al Creştinismului".

Raiul şi iadul

„Fii atent la mine. Şi iadul şi satana şi Raiul, toate sunt adevărate. Eu însă nu vreau să te temi de ele, sau să te gândeşti la ele aşa cum faci tu. Vreau să-l iubeşti pe Hristos, Care este Totul. Atunci, oriunde te vei afla, nu te vei mai teme de nimic din toate acestea. Vei avea toate lucrurile bune, fie că te afli aici, fie că te afli altundeva. Da, Hristos ne aşteaptă şi, îndată ce ne vom deschide inima cât de puţin, El va pătrunde în ea de îndată şi vom avea parte de toate cele bune. Este întocmai ca soarele. Când tragi fie şi puţin perdeaua, lumina pătrunde imediat în odaie, iar razele sale ne încălzesc".

Să te interesezi

„Te afli în Biserică cea mai mare parte a timpului, o slujeşti, şi nu ştii lucrurile noi care se petrec în ea?", îmi spunea adesea părintele când vedea că nu ştiam ceva legat de cele petrecute în cadrul Bisericii."

Să nu cazi în ispită!

„Să rămâi credincios până la moarte - îmi spunea părintele - şi să nu te laşi atras de sectele şi de scandalurile care se mai petrec la răstimpuri în sânul Bisericii din pricina unora. Roagă-te să înceteze, să se aştearnă pacea, ca să nu se abată asupră-ne mânia lui Dumnezeu".

Calendarul

Un monah l-a întrebat pe Părintele Porfirie ce calendar ar trebui să urmeze, pe cel vechi sau pe cel nou. Părintele i-a spus:
Ascultă. Dacă vei trăi în lume, atunci să urmezi calendarul pe care îl are Biserica, pentru a nu tulbura lumea, numai dacă nu cumva vei dori să vieţuieşti la Muntele Athos.

Despre împreună sărbătorirea Paştelui

Unul dintre fiii lui duhovniceşti, ce urma să participe în străinătate la un congres la care participau şi ortodocşi şi catolici, congres ce avea ca temă împreună sărbătorirea Paştelui, i-a cerut binecuvântarea Părintelui Porfirie şi l-a întrebat ce poziţie se cuvenea să adopte în problema respectivă. Bunicuţul i-a răspuns:
- *Voi să menţineţi şi să sprijiniţi poziţia Bisericii Ortodoxe. Dacă vor vrea şi ei să ni se alăture, nici nu putem şi nici nu se cuvine să-i împiedicăm să o facă.*

De când există Biserica?

Un frate duhovnicesc era foarte preocupat de răspunsul la întrebarea „De când există Biserica lui Hristos?", fiindcă voia să-l folosească în predicile sale şi într-o carte pe care tocmai o scria.

Într-o zi s-a dus la Părintele Porfirie şi, după o vreme, a dat să plece, fără însă a-i fi spus nimic despre nedumerirea sa.

După ce l-a binecuvântat, Părintele Porfirie i-a spus:
- Acum du-te cu bine. Să ştii că Biserica este mai înainte de toţi vecii şi nezidită, aşa că lasă-i pe teologi să spună ce vor.

Fratele rămase mut, auzind felul în care Bunicuţul îi dezvăluise răspunsul la o întrebare pe care nici nu apucase să i-o pună.

Despre misticism

Vrând să aflu mai multe despre misticismul Bisericii noastre, l-am întrebat pe Părintele Porfirie despre acest subiect. Din pricină că nu putea să exprime cu propriile cuvinte tot ce ştia mi-a spus:
- Ascultă-mă. Există o carte intitulată „Esenţa Ortodoxiei", de A. Theodorou. La sfârşitul cărţii, acest subiect este prezentat foarte bine. Hai să mergem împreună să o cumperi.

Am pornit-o aşadar spre o librărie pe care o ştia Părintele Porfirie. Ajunşi acolo, întrebându-l pe vânzător dacă are cartea respectivă, acela i-a răspuns:
- Da, părinte, o avem. Este o care foarte bună. Mai ales la sfârşit, tratează foarte bine misticismul.

Bunicuţul se întoarce spre mine zâmbind şi mă întrebă:
- Ai văzut că am avut dreptate?

Am cumpărat aşadar cartea şi am citit-o pentru a afla ce este misticismul şi ce spun despre acesta Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre.

Toţi sunt copiii lui Dumnezeu

Un frate mi-a povestit următoarele:
„Odată profesorul Panagopoulos a spus: „Nu toţi sunt copiii lui Dumnezeu. Copii ai lui Dumnezeu sunt doar cei care sunt fraţi întru Hristos".

La rândul meu spusesem aceasta într-o discuţie avută la serviciu cu câţiva colegi. În aceeaşi zi mă sună Bunicuţul şi îmi spuse:
- Toţi sunt copiii lui Dumnezeu. Toţi oamenii sunt fiii lui Dumnezeu.

Apoi închise telefonul.Pe mine însă toate acestea mă nedumereau.

De ce spusese Panagopoulos că nu toţi oamenii sunt copiii lui Hristos, în timp ce Bunicuţul susţinea contrariul, că toţi suntem copiii lui Hristos?

Tot gândindu-mă, am ajuns la concluzia că toţi sunt copiii lui Dumnezeu în sensul general al cuvântului, dar puţini erau fiii Săi în sensul înfierii, aceştia urmând să moştenească Împărăţia Cerurilor. Într-adevăr, toţi sunt fiii lui Dumnezeu, dar nu toţi sunt moştenitorii Săi. Sensul general al termenului de înfiere se referă la toată lumea, dar sensul particular al termenului de înfiere se referă doar la creştini, care sunt singurii moştenitori".

De aceea fratele nu-i mai ceru părintelui să-i explice cele spuse la telefon.

Despre cuvântările lui Panagopoulos

Un frate mi-a povestit următoarea întâmplare:
„Înainte de a începe să înregistrez pe casete cuvântările profesorului Panagopoulos, m-am dus la Părintele Porfirie să iau binecuvântare şi să-l întreb dacă trebuie sau nu să le înregistrez, fiindcă aveam unele ezitări.

- Ei, fă şi tu ce te luminează Dumnezeu, îmi răspunse părintele.
Într-o zi, pe când mergeam împreună spre Kallisia, îmi spuse deodată, ca şi cum chiar în clipa aceea fusese inspirat să răspundă.
- Da, da. Înregistrează casetele. Înregistrează-le. Totul va fi bine şi mulţi se vor folosi.

Într-adevăr, de atunci am înregistrat multe casete cu cuvântările lui Panagopoulos, sute, chiar mii de casete. Am înregistrat mai mult de cincizeci de mii de casete, astfel încât la un moment dat obosisem, aşa că mă hotărâsem să renunţ. Bunicuţul însă îmi spusese că acele cuvântări aveau mare ecou în lumea întreagă.

Le trimeteam tuturor casete şi de peste tot ne sunau să le mai trimitem, spunându-ne că într-adevăr mulţi oameni se folosesc duhovniceşte, ascultându-le.

Totuşi eu hotărâsem să nu mai înregistrez casete. Deşi luasem această hotărâre cu două-trei zile în urmă, continuam să înregistrez. La un moment dat, am hotărât cu adevărat să nu mai fac nici o înregistrare, aşa că am lăsat magnetofoanele într-o sală, acoperite cu o pânză şi nu le-am mai luat cu mine, ca în alte dăţi, să înregistrez. Atunci mă sună Bunicuţul şi-mi zise:
- *Ei, ia spune-mi cum mai merge cu înregistrarea casetelor? Tu ce mai faci? Hai, rămâi cu bine.*

N-am apucat nici măcar să-l întreb ce face.
Am înţeles - îşi continuă fratele povestirea - că prin întrebarea pe care mi-o pusese, nu din simplă curiozitate, mă îndemna să continuu înregistrările.

Într-adevăr, după aceasta am reluat înregistrările, fiindcă eram convins că această lucrare avea rezultate foarte serioase, cu adevărat pozitive".

Încheiere

Prin puţinul pe care l-am scris, sigur l-am nedreptăţit pe Părintele Porfirie, fiindcă ştiu că întotdeauna a încercat „să se ascundă", aşa cum obişnuiesc toţi Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre.

Deşi poate mulţi nu-l socotesc încă sfânt, şi încă şi mai mulţi nici nu-l cunosc, asta nu are prea mare însemnătate. Cu adevărat însemnată este viaţa sa plină de lumină şi har, exemplul său, simplu şi tăcut, plin de virtuţi şi puteri dumnezeieşti, prin care îşi ajută semenii.

Îl propovăduia pe Hristos chiar şi la telefon şi făcea minuni, aflându-se la mare depărtare de cei ce le trăiau. Avea viziuni dumnezeieşti datorită harului străvederii, iar cu harul profeţiei spunea cele ce se vor petrece. Foarte curând se va vădi tuturor cât Har dumnezeiesc i-a fost dăruit.

În loc de epilog

Adormirea Bunicuţului ne-a provocat tuturor o durere adâncă, de nedescris, fiindcă, neîndoios, Cuviosul Părinte Porfirie cel înduhovnicit, ne-a fost tuturor un dar nepreţuit din partea lui Dumnezeu.

Pierderea este mare, fiindcă a lăsat în urma sa un mare gol duhovnicesc. Era ca o ploaie aducătoare de pace, care uda pământul însetat al sufletelor noastre.

Chipul său, viaţa şi cuvintele sale vor rămâne veşnic vii în inimile şi în gândurile noastre.

Multe se vor scrie şi încă şi mai multe se vor spune despre Părintele Porfirie, fiindcă este un izvor cristalin ce va curge veşnic şi nu va seca în veci.

Binecuvântările şi mijlocirile sale să ne fie sprijin pe anevoiosul drum al vieţii şi să ne întărească în lupta noastră duhovnicească. Amin.

Rugăciunea unui fiu duhovnicesc

Dragul meu bunicuţ,
Sfinte părinte duhovnicesc,

Acolo sus unde te afli, ştii foarte bine cât de mult te iubesc. Mult l-ai iubit, aşa cum ai scris în testamentul pe care ni l-ai lăsat, pe Sfântul Ioan Kalivitul, făcând multe rugăciuni şi luptându-te cu tărie, ca să fii asemenea lui.

Toate acestea te-au ajutat foarte mult să-L iubeşti pe Dumnezeu şi să vieţuieşti bine în lume, aşa cum şi în locul în care te afli acum te bucuri de veşnica dulceaţă a Raiului, de lumina cea neapropiată a lui Dumnezeu cel întreit luminat ca un soare, veselindu-te întru toţi vecii.

Mă rog şi eu acum şi mă lupt, bunicuţule, spre a fi asemenea ţie, cât voi trăi pe pământ. Calc pe urmele tale şi, cu ajutorul tău, pe care mereu l-am aşteptat şi acum cu atât mai mult îl aştept, nădăjduiesc, ca fiu duhovnicesc al tău ce mă aflu, să-L iubesc şi eu pe Dumnezeu, care este Totul şi pe care Îl rog, pentru rugăciunile tale, să mă învrednicească să întru şi eu în Biserica Sa nezidită de pe pământ. Fiindcă, aşa cum ai spus, de aici trebuie să încep.

Îmi spui, bunicuţule, să te iert, pentru supărările ce mi-ai pricinuit. Atunci cum a trebuit să-ţi cer eu să mă ierţi, pentru atâta neascultare, sau pentru atâtea supărări şi tristeţi ce ţi-am pricinuit şi prin care ţi-am şubrezit şi mai mult sănătatea fragilă, provocându-ţi dureri pe care nici cel mai sălbatic călău nu ţi le-ar fi pricinuit.

Te rog, bunicuţule, primeşte această sinceră şi smerită rugăciune pe care ţi-o aduc acum, şi roagă-L pe Dumnezeu să mă ierte pentru toate câte nu ţi le-am spovedit, pentru toate greşelile mele cele de voie, cu cuvântul, cu fapta, cu gândul, şi mă învredniceşte, cât voi trăi pe pământ, să fac mereu voia ta, care este voia Domnului nostru.

Învredniceşte-mă, pentru rugăciunile tale, să-L pot iubi şi îndupleca pe Dumnezeu, cu harul şi cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh I se cuvine slava, cinstea şi închinăciunea, acum şi pururi şi în vecii vecilor. Amin.

Apărută cu binecuvântarea Prea Sfinţitului Justinian, episcopul Maramureşului şi Satmarului - Traducere din limba greacă de: Cristina Băcanu, Editura Buna-vestire, Bacău, 1999